

NGUYỄN ĐỨC THUẬN

MỤC ĐÍCH CAO HƠN TẤT CẢ

· Chia khóa thành công ·

Mục đích là phương hướng, mục đích là động lực.
Con người một lòng nghĩ về mục đích, một lòng làm việc
cho mục đích, thì cả thế giới phải nhường bước.



NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Chương I

MỤC ĐÍCH CHÍNH LÀ PHƯƠNG HƯỚNG, LÀ NGỌN CỜ ĐƯA TA VỀ PHÍA TRƯỚC

Cuộc sống của con người cũng giống như con thuyền giữa biển khơi, luôn phải hướng tới mục tiêu phía trước, nếu không có mục tiêu thì sẽ bị trôi dạt theo gió cuốn. Đời người nếu không có mục tiêu thì cũng giống như con thuyền không có phương hướng. Người xưa có câu: xe tốt, ngựa khoẻ cũng không bằng chọn đúng phương hướng.

Mục đích chính là phương hướng của một con người, chỉ có xác định đúng phương hướng thì mới không đi vào con đường lầm lạc.

1. Có mục đích mới có hy vọng

Mục đích chính là phương hướng để cho mỗi người nỗ lực phấn đấu, có mục đích rồi mới có thể phát huy tối đa tiềm năng của bản thân, không ngừng hướng tới phía trước để đạt được mục tiêu đó. Vì vậy, người có mục đích tất có hy vọng thành công.

Có một loại cá chép có tên là Miên Lý, nếu như bạn nuôi nó trong một bể cá nhỏ, nó chỉ có thể dài tối đa là hai đến ba tấc, nếu bạn nuôi nó trong một cái bể lớn, nó có thể dài từ sáu tấc đến một thước, còn nếu bạn thả nó vào trong hồ nước, để nó sống tự do thì nó có thể dài tới ba thước. Vậy là loài cá này có thể lớn bao nhiêu, dài bao nhiêu là phụ thuộc chặt chẽ vào môi trường sống.

Quá trình phát triển của con người chúng ta cũng có nhiều điểm tương tự như loài cá đó. Tuy nhiên, với mỗi con người thì những điều kiện ảnh hưởng tới sự trưởng thành không phải chỉ là thế giới bên ngoài, mà còn là do cả thế giới nội tâm của họ nữa. Có một câu nói rất hay: Tâm khảm của bạn rộng lớn như thế nào thì không gian trong bạn rộng lớn như vậy. Con người có tiềm năng vô tận và sức bật ghê gớm. Con người ta phải luôn mở rộng tâm suy nghĩ thì mới không ngừng trưởng thành.

Chúng ta thường thấy có rất nhiều người sống mờ mờ bạc bạc, không vạch ra được kế hoạch đúng đắn cho bản thân, không có mục tiêu hành động rõ ràng; những người này khi nhìn qua thì thấy họ thường xuyên bận rộn, nhưng kỳ thực lúc thì họ nghĩ chuyện làm chính trị, lúc thì nghĩ chuyện kinh doanh, chẳng có việc gì làm được lâu, cuối cùng là họ chẳng làm được việc gì cho ra đầu ra cuối. Thật đúng như một câu nói của một nhà văn: “Nếu chỗ nào bạn cũng đào thì chỉ là lật đất, còn nếu bạn kiên trì đào một chỗ thì có thể đào thành công một cái giếng sâu”. Giáo sư tiềm năng thế giới, ông Brian Tracy đã nói một câu mang tính tổng kết và định nghĩa về sự thành công như sau: “Thành công = mục tiêu, còn những thứ khác chỉ là lời chú giải của câu này”. Cuộc sống có mục đích thì sẽ có hy vọng thành công.

Ông Brian Tracy là chủ tịch hội đồng quản trị Viện thiết kế Tô-ky-ô rất nổi tiếng ở Nhật Bản có nguồn vốn hàng tỷ Yên Nhật. Nhưng khi còn trẻ, Brian Tracy có cuộc sống hết sức vất vả, phải thường xuyên lang thang ở đầu đường xó chợ và đã từng có tới ba lần chán đời muốn tìm đến cái chết. Vào năm ông 28 tuổi, do kinh doanh bị thua lỗ, không thể thu hồi được vốn, đúng lúc đang bị quan thất vọng, trong đầu ông đã xuất hiện ý định tự sát lần thứ tư thì ông chợt nhìn thấy một tấm biển quảng cáo trên đường: “Viện thiết kế hoàn mỹ”. Hai chữ “Thiết kế” này như khiến ông tỉnh ngộ, ông bỗng cảm nhận thấy cuộc đời phải biết dày công thiết kế. Sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, ông quyết định sẽ bắt đầu “thiết kế” cho sự nghiệp của mình, thêm một lần nữa làm lại cuộc đời. Trong một năm sau đó, Brian Tracy dùng phương thức góp vốn để xây dựng nên “Viện thiết kế Tô-ky-ô”, ông lấy thiết kế công nghiệp là bước đột phá đầu tiên và đã thiết kế thành công nhiều sản phẩm cho các doanh nghiệp và nhanh chóng trở thành cơ quan nghiên cứu thiết kế hàng đầu ở Nhật. Lúc này thì Brian Tracy đã trở thành một con người hoàn toàn khác, ông chuyên tâm vào mục tiêu của đời mình là thiết kế, ông đã giành được thành công thật sự từ nỗ lực của bản thân.

Chu Đức Dung là một họa sĩ nổi tiếng trong lĩnh vực tranh châm biếm ở Đài Loan, năm 25 tuổi ông đã làm rạng rỡ quê hương mình bằng hàng loạt các tác phẩm được nhiều người yêu thích như: “Pháo nổ hai đầu”, “Cò gái xấu xí”, “Thổ lưu tộc” □ Nhưng lúc còn nhỏ, cậu bé Chu Đức Dung là học sinh học kém nhất lớp. Hơn 10 tuổi, cậu biết rằng mình có nhận thức về văn chương chữ nghĩa rất kém cỏi, nhưng lại rất nhạy cảm với các hình vẽ. Do đó, cậu coi việc vẽ các tranh châm biếm là mục tiêu theo đuổi cả đời của mình. Ở trường cậu tập vẽ, về đến nhà cậu cũng vẽ. Cậu vẽ đầy vào những chỗ trống trên vở ghi trên lớp và vở bài tập ở nhà. Sau này, có một nhà báo phát hiện ra tài năng của cậu đã dành cho cậu một mục riêng trên báo để cậu vẽ tranh châm biếm. Hơn 10 năm sau, cậu trở thành một nhà vẽ tranh châm biếm nổi tiếng.

Quả thực, trong mỗi chúng ta đều có ẩn chứa những khả năng tiềm tàng vô cùng vô tận, cũng giống như một trái núi băng chìm dưới mặt biển vẫn chưa được phát hiện. Rất nhiều người sở dĩ thành công là bởi họ có thể tập trung được tất cả năng lực của bản thân mình có, đi sâu vào khả năng phương hướng phù hợp của mình, khi họ mở ra được tiềm lực và khả năng của mình, cũng là lúc họ đã sử dụng được nguồn năng lượng không bao giờ cạn.

Với mỗi người chúng ta, chỉ có khi nào có mục đích rõ ràng mới có hướng phát triển, mới có động lực phấn đấu. Còn đối với những người muốn đạt được thành công thì mục đích của họ chính là hy vọng, mục đích chính là động lực.

Bác Hồ kính yêu của chúng ta lúc sinh thời đã có lời khuyên chân thành cho thế hệ trẻ: một người không có mục tiêu thì sẽ không muốn tiến lên, dù có tiến lên thì cũng không thể đạt được thành công. Xây dựng cho mình mục tiêu, sau đó nỗ lực hướng tới mục tiêu đó, đây chính là bí quyết để vươn tới thành công.

Hill từng nói: “Thành công là mục tiêu đáng để theo đuổi”. Thành công phải lấy mục tiêu và mục đích là trung tâm, chỉ khi nào xây dựng cho mình mục đích và mục tiêu rõ ràng thì sự cố gắng của bạn mới có đích để phấn đấu để hướng tới, thành quả của bạn cũng được nhân lên gấp bội. Carnegie đã chỉ ra rằng: “Mục tiêu rõ ràng chính là khởi

điểm của thành công, là kim chỉ nam của người thành công.” Hill cho rằng, có mục tiêu rõ ràng thì mới có thể phát huy tất cả những điều kiện cần thiết nhất của một con người muốn đi tới thành công, đó là: tinh thần tự lực cánh sinh, ý chí cầu tiến bộ, sức tưởng tượng, sự nhiệt tình, tính kỷ luật và sự nỗ lực. Nếu không biết bản thân mình cần gì, thì mãi mãi không thể thành công được.

Có rất nhiều người thường hăm mộ những người có được thành công nhanh chóng, cảm thấy bức bối cho sự nghiệp gập ghềnh của bản thân mình. Nhưng họ đâu biết rằng, những người kia sở dĩ thành công được là bởi họ có mục tiêu rõ ràng và kế hoạch cụ thể chi tiết, đồng thời những thành công đó của họ là sự hợp thành của ý niệm “Nhất định phải đạt được mục tiêu”. Theo kết quả nghiên cứu của trường đại học Yale (Mỹ), chỉ có 3% số sinh viên đặt ra mục tiêu cho mình, nhưng thành tích của số này lại vượt trên 97% kết quả của số còn lại. Ngoài điểm này ra, đại học North Carolina còn tiến hành điều tra đối với 4000 vị giám đốc trên 70 tuổi đã nghỉ hưu với câu hỏi là: “Nếu như có thể trẻ lại thì nguyện vọng của cụ là gì?” Đại đa số các câu trả lời là: “Tôi sẽ tự chịu trách nhiệm về bản thân mình, sẽ xác định mục tiêu rõ ràng, không để cho người khác làm hộ.”

Có thể thấy, những người xây dựng được mục tiêu rõ ràng cho mình trong cuộc đời không phải là nhiều, đó là lý do tại sao thành công chỉ đến với một số ít người.

Mỗi người đều có mơ ước, đều có hy vọng, có người hy vọng cuộc sống của mình rực rỡ gấm hoa, có người hy vọng cuộc sống của mình ào ạt như sóng trào bão cuốn, lại có người thích cuộc sống của mình đơn giản, có người lại thích cuộc sống của mình phải đa dạng phong phú, còn có người lại muốn cuộc sống của mình siêu phàm thoát tục nhưng tất cả những hy vọng này chỉ có thể được tạo ra từ chính đôi bàn tay của mình! Chỉ có nỗ lực mới có thể tạo ra hy vọng, mới có thể thực hiện được mục tiêu.

Cuộc sống cần phải có sự tính toán kỹ càng, cũng có thể những công việc mà chúng ta làm chỉ là bình thường chẳng có gì đặc biệt, nhưng chúng ta có thể làm cẩn thận một chút, cố gắng một chút; cũng có thể chúng ta chẳng thể làm thế nào để thay đổi môi trường xung quanh, nhưng chúng ta có thể thay đổi cách suy nghĩ của bản thân mình, hãy xây dựng cho bản thân mình một cái đích thật sự cho dù chỉ là một mục tiêu nho nhỏ thôi, hãy ôm ấp một niềm hy vọng tốt đẹp của cuộc sống, khiến cho công việc của chúng ta không còn là chuỗi ngày buồn tẻ, tiêu tốn thời gian nữa mà là thời kỳ chuẩn bị trước của sự thành công. Con người ta sống trên đời phải có mục đích rõ ràng, mục đích chính là hy vọng, có hy vọng thì sẽ có động lực để tiến lên!

Trương Hải Định, người Trung Quốc, từ khi 5 tuổi đã bị bệnh về tuỷ sống, toàn bộ từ ngực trở xuống bị bại liệt. Kể từ đó Hải Định đã sống một cuộc sống hết sức khác biệt. Cô không thể đến trường nên ở nhà tự học hết chương trình phổ thông trung học. Mùa đông năm 1974, Trương Hải Định cùng cha mẹ đến Tế Nam. Sau khi quay trở về thành phố, những bạn bè cùng trang lứa với cô ai cũng đã có con đường của riêng mình, có người vào nhà máy, có người làm giáo viên, có người lên đại học. Trương Hải Định là một cô gái rất cứng rắn, đồng thời lại là một người rất hiếu thảo, cô không muốn để cha mẹ phải nuôi mình suốt đời, cô cũng muốn cha mẹ đỡ vất vả hơn. Kinh nghiệm nói với cô rằng, một người chỉ có thể tìm được niềm vui khi có việc để làm, cô cũng muốn đi tìm một công việc, để bản thân có mục đích, có hướng để mà phấn đấu. Vậy là cô bắt đầu

hành động, cô cùng chiếc xe lăn của mình đến các nơi để tìm một công việc phù hợp với bản thân. Nhưng sự việc không hề đơn giản như cô tưởng, suốt cả một năm mà cô vẫn chưa tìm được việc cho mình. Thậm chí có người còn nói với cô rằng: “Bao nhiêu người tay chân lành lặn khoẻ mạnh còn chưa tìm được việc, làm sao mà có thể sắp xếp việc được cho cô chứ!” Nghe người ta nói như vậy, trong lòng cô rất đau đớn. Cô có cảm giác như cuộc sống của mình chẳng còn chút giá trị nào, sự tồn tại của mình trên đời này chẳng có chút ý nghĩa gì, nếu cứ như thế chỉ làm khổ cha mẹ.

Một buổi tối, nhân lúc cha mẹ không có nhà, Hải Định liền uống rất nhiều thuốc ngủ, sau đó ngồi bình thản trên xe lăn nhắm mắt lại, chờ tử thần đến đón đi. Nhưng cô chợt ý thức rằng mình không thể chết, cô nghĩ đến công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ mười mấy năm trời nay, nghĩ tới những người thân đã mang lại niềm vui và tình yêu cho mình, nghĩ tới những lời cô đã viết trong cuốn nhật ký, cô cảm thấy mình vẫn còn rất yêu cuộc sống. Cô còn nhớ tới câu nói nổi tiếng: Cho dù cuộc sống đến mức không thể chịu đựng được nữa thì cũng cần phải tiếp tục sống! Lúc này, một luồng suy nghĩ kiên định xuất hiện trong đầu cô:

“Không! Không! Mình không thể chết! Còn rất nhiều việc mình cần phải làm!”, “Cứu tôi với, cứu tôi với!”

Hải Định cố gắng kéo tóc mình và gọi to lên. Lúc này thì Hải Định đã có mục tiêu của mình rồi, cô cần phải xứng đáng với mọi người, không thể chết như vậy được, phải làm cho người thân yêu của mình có hạnh phúc. Cô đã dùng hy vọng sống của mình để xua đuổi tử thần. Kể từ đó, với tâm thần tàn tật ngồi trên chiếc xe lăn thực hiện mục đích của mình, bắt đầu một cuộc phấn đấu mới. Hải Định còn sợ điều gì nữa! .

Mỗi người chúng ta hãy tự biết cách xác định mục tiêu đúng đắn cho mình, trước khi xác định mục tiêu cần chú ý tới hoàn cảnh bản thân cụ thể của mình để xác định rõ: “Mình có thể làm được cái gì? ”; “Mình cần phải hoàn thành những việc gì?”; “Muốn trở thành một con người như thế nào?” ; “Điều gì mới có thể khiến mình vừa lòng?”

Việc xác định mục đích có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với con người, có mục đích thì con người mới có phương hướng. Nếu cứ lang thang không có mục đích tất sẽ bị lạc đường, mỏ vàng vô giá trong con người bạn do không được khai thác cũng trở nên vô giá trị, nó chẳng khác gì như cục đất, cục đá bình thường mà thôi. Đại đa số mọi người đều nghĩ rằng cuộc sống của mình là vĩnh viễn, là vĩnh hằng, họ lãng phí tiền tài, thời gian, thậm chí mất rất nhiều tâm lực chạy theo cái hoạt động gọi là “loại bỏ trạng thái căng thẳng”, chứ không phải là đi giải quyết các việc “đạt được mục đích”. Trong cuộc sống cũng có một số người, hàng ngày họ đều cần mẫn làm việc, kiếm nhiều tiền, nhưng đến cuối tuần lại tiêu sạch. Rất nhiều người không thể nào thực hiện được ước mơ của mình, mà nguyên nhân cơ bản là do họ không hiểu được mục đích đúng đắn của cuộc sống. Cuộc sống có mục đích thì mới có được thành công. Mục đích là quyết tâm thực sự để đạt được kỳ vọng trong sự nghiệp vinh quang mà mình mong đợi. Mục đích trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ viển vông, bởi vì nó có thể thực hiện được trong cuộc sống của con người. Một con người không có mục đích thì không thể có bất kỳ hành động gì, mà chỉ có thể quanh quẩn trong sự đua đẩy của cuộc đời, mãi mãi không thể đến được bến bờ của thành công. Cũng giống như không khí đối với cuộc sống vậy, nếu như không có không

khí, con người không thể tồn tại được; nếu như không có mục tiêu, bất cứ ai cũng không thể đạt được thành công.

Một người không có mục tiêu cũng giống như con thuyền không có người cầm lái, chỉ có thể trôi dạt theo sóng gió, không thể có được phương hướng để tiến lên, cuối cùng sẽ mắc cạn trong tuyệt vọng, hoặc chìm đắm trên biển cả.

Nếu muốn trở thành một người thành công, thì không thể ngây ngô đại dốt, không thể sống gập chằng hay chớ, cần phải xây dựng cho mình một mục tiêu phấn đấu, để bản thân mình có một niềm hy vọng, như vậy bạn mới có thể nỗ lực theo phương hướng đó. Chỉ có xây dựng mục tiêu của cuộc sống rõ ràng, tỉ mỉ, chuẩn xác thì bạn mới có thể biết khơi dậy những tiềm năng to lớn còn tiềm ẩn trong con người mình.

Con người ta sống trong thế giới này đều có mục đích, họ đều không ngừng tiến về đích mà mình đang theo đuổi. Mỗi người đều có ước mơ, ước mơ là hy vọng, chỉ cần bạn muốn thành công, muốn thực hiện được ước mơ đó, bạn cần phải xây dựng một mục tiêu, để cho mình nỗ lực phấn đấu, chỉ có như vậy mới có hy vọng thành công, bạn mới có thể đi đến thành công.

Có người nói rằng, bi kịch lớn nhất của đời người là cái chết. Nhưng không phải thế, bi kịch lớn nhất của đời người không phải là cái chết mà chính là sống không có mục đích. Con người sống không có mục đích, không có bất cứ khát vọng gì trong cuộc sống thì cuộc sống trở nên vô nghĩa và họ không thể hiểu được những điều thú vị, những niềm sung sướng khi thực hiện được mục đích của mình.

Mỗi người đều cần phải có hy vọng, hy vọng cũng giống như nước và không khí, là những thứ không thể thiếu được của con người. Một người chỉ cần có hy vọng thì có thể đối mặt với mọi khó khăn trong cuộc sống. Bác sỹ Hiberni đã phát hiện ra rằng: ông có khả năng dự đoán được những người bị bệnh ung thư nào sẽ chữa được, ông chỉ cần hỏi bệnh nhân rằng:

“Anh có muốn sống đến một trăm tuổi không?”

Những người bệnh có niềm tin, có mục đích với cuộc sống thì sẽ trả lời rằng: “Đương nhiên là muốn.”

Những bệnh nhân có mục đích cuộc đời, thì đại đa số là có thể chữa khỏi bệnh, vì thế mới nói rằng: có mục đích tức là có hy vọng.

Cuộc sống không thể không có mục đích, có mục đích mới có hy vọng, mà tất cả mọi người đều đang có hy vọng trong cuộc sống. Fanduna đã nói:

Điều duy nhất mang lại hạnh phúc cho con người đó chính là hy vọng. Được học tập, công tác và được sống, đó là đặc quyền cao quý nhất mà cuộc sống đã trao cho con người. Chỉ có bản thân bạn mới sáng tạo ra tương lai của bạn, mới có thể sáng tạo ra cuộc đời tốt đẹp cho bạn.

Hy vọng là động lực vô hình to lớn thúc đẩy chúng ta tiến về phía trước. Người luôn hy vọng vào tương lai và không ngừng phấn đấu mới là người có niềm tin cao nhất, mới có thể trở thành người dành thắng lợi trong cuộc sống.

Có mục đích thì sẽ có hy vọng. Chỉ cần có mục tiêu đúng đắn, nỗ lực phấn đấu, không bỏ dở giữa chừng, bạn hoàn toàn có thể thực hiện được giấc mơ của mình, đạt được mục đích của mình, xây dựng được sự nghiệp mà bạn hằng hy vọng!

2-Có mục đích đúng và rõ ràng mới có thể lập kế hoạch chuẩn xác

Người xưa đã nói: □ Mọi việc có dự định thì mới có thể thực hiện, không có dự định thì không thể thực hiện được. □ Ý nghĩa của nó là, cho dù bạn muốn làm việc gì, phải có sự chuẩn bị thì mới có thể đạt được thành công, nếu không thì sẽ thất bại. Chỉ có làm tốt công tác chuẩn bị thì bạn mới có phương hướng đúng và rõ ràng, từ đó để tiến tới thành công.

Cho dù bạn muốn làm việc gì thì trước tiên cũng cần có kế hoạch chu đáo, xác định rõ mục tiêu, từ đó mới có thể làm việc tốt được. Chỉ có chuẩn bị kế hoạch trước thì trong quá trình thực hiện mới có căn cứ để làm theo, mới tiết kiệm được tối đa sức người, sức của, đồng thời có thể bảo đảm việc hoàn thành cả về số lượng và chất lượng. Ngoài những nguyên nhân bất khả kháng ra, thì tốt nhất giữa chừng không nên thay đổi kế hoạch của mình. Hơn nữa, lúc đặt ra kế hoạch cần có những luận chứng chu đáo chặt chẽ và có tính dự báo cao. Như vậy vừa có thể tránh được rất nhiều những phiền hà không đáng có, lại có thể đưa ra căn cứ kiểm tra giám sát, giảm thiểu sự mù quáng và tăng cường tính tự giác.

Arnold từng là một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng ở Hollywood, nhưng hồi còn trẻ thì anh ta mơ ước sau này lớn lên sẽ trở thành tổng thống Mỹ, đối với anh ta bấy giờ thì việc đó chẳng khác nào như chuyện khoa học viễn tưởng. Tục ngữ nói: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.” Dựa vào lòng tin của bản thân, để thực hiện được mục tiêu này, sau khi đã phân tích tổng hợp đầy đủ những ưu khuyết của mình, anh ta đòi lập kế hoạch cụ thể cho giấc mơ của mình: Muốn tranh cử tổng thống Mỹ thì phải giành được sự ủng hộ của các chính trị gia nổi tiếng và các nhà tài phiệt nước Mỹ, muốn vậy thì phải kết hôn với con nhà có trình độ về chính trị và có sức mạnh tài chính. Trước khi thực hiện điều này, cần phải tự giới thiệu bản thân mình, để cho các tờ tin, báo chí viết thật nhiều về mình, khen ngợi mình, khiến người khác phải chú ý đến mình. Thế rồi anh ta quyết định đi vào lĩnh vực điện ảnh. Tuy nhiên, muốn nổi tiếng thì phải có khả năng diễn xuất và thật sự thu hút được quần chúng. Trước tiên, anh tham gia lớp huấn luyện thể hình một cách thật nghiêm khắc, tích cực luyện tập để có một thân hình nam tính khôi ngô cường tráng gợi cảm và cơ bắp rắn chắc. Đến khi anh vừa đi vào giới điện ảnh thì giống như một tiếng

pháo lớn, hình ảnh anh được quân chúng ghi nhận, tên tuổi của anh nổi tiếng khắp cả thế giới, không ai là không biết. Sau đó, trong hành trình cuộc sống, anh tiến lên một bước quan trọng nhất, đó là lấy được con gái của nguyên tổng thống Mỹ Kenedy. Sau khi rời khỏi sàn diễn, anh liền chuyển sang con đường chính trị, anh tranh cử vào chức thị trưởng bang California, khoảng cách giữa anh ta và chức tổng thống đang ngày càng gần lại.

Câu chuyện này đã cho chúng ta thấy tầm quan trọng của việc lập ra kế hoạch, một người muốn thực hiện được ước mơ của mình thì không thể không có kế hoạch, nếu không có kế hoạch thì dù là việc nhỏ cũng khó có thể thành công. Ví dụ, muốn xây dựng một tòa nhà, trước tiên phải có bản thiết kế, bản thiết kế này chính là kế hoạch để có thể xây dựng thành công tòa nhà.

Kế hoạch là căn cứ để tiến hành hành động các bước tiếp theo, kế hoạch là tổ hợp rất nhiều các hoạt động, kế hoạch là sách lược và phương pháp để hành động.

Nếu muốn tạo ra một cuộc sống thành công vẻ vang thì phải có kế hoạch, nhưng trước khi lập kế hoạch, phải hiểu rõ mục đích việc làm của mình, hiểu rõ mục đích là bước đầu tiên của kế hoạch, giả dụ như không rõ mục đích của mình thì kế hoạch chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Có một người cha cùng ba đứa con mình vào trong rừng săn thỏ. Sau khi vào đến nơi, người cha hỏi đứa con lớn:

“Con nhìn thấy gì rồi?”

Đứa con cả đáp: downloadsachmienphi.com

“Con nhìn thấy cha, các em, súng săn và một khu rừng rậm rạp.”

Người cha lắc đầu nói rằng: “Không phải” và vẫn dùng nguyên câu hỏi đó cho người con thứ hai. Người con thứ hai trả lời rằng:

“Con nhìn thấy súng săn, thỏ rừng và một khu rừng rậm.”

Người cha lại lắc đầu và nói: “Không phải”. Tiếp tục hỏi người con thứ ba. Người con thứ ba trả lời rằng:

“Con chỉ nhìn thấy thỏ rừng.”

Người cha vui mừng nói: “Con trả lời rất đúng!”

Làm việc mà không có mục đích rất dễ khiến cho bản thân mệt mỏi cả về tinh thần và thể xác, nhìn vào thì thấy bận rộn vô cùng, nhưng hiệu quả lại chẳng được bao nhiêu. Và không có mục đích rõ ràng thì chẳng có gì để nói về kế hoạch cả.

Đã từng có người làm một thực nghiệm như thế này: Tổ chức ra một tốp người, để họ đi bộ dọc theo đường quốc lộ đến một ngôi làng khác. Trước tiên không nói với những người này ngôi làng mới đến đó tên là gì, cách bao xa, chỉ cần bảo với họ đi theo người dẫn đường là sẽ tới nơi. Khi vừa đi được hai ba cây số thì đã có người kêu mệt mỏi, khi đi đến nửa đoạn đường thì có một số người dường như rất tức tối, bọn họ oán trách rằng sao lại để mọi người đi bộ xa đến như vậy và không biết lúc nào mới có thể tới nơi. Có người thậm chí đi được nửa đường rồi thì dừng lại, ngồi ở bên đường, không muốn đi

tiếp nữa. Tâm trạng của mọi người sau này ngày càng khó chịu, toàn bộ đội hình lộn xộn, nhốn nháo.

Thực nghiệm này đã cho thấy, nếu muốn dẫn dắt để những người này hoàn thành công việc thì trước tiên phải cho họ biết rõ cần phải làm những gì, và phải nêu mục đích rõ ràng. Sau đó, phải đưa ra lộ trình để thực hiện mục đích đó, tức là nêu rõ phương án của kế hoạch, đây là tiền đề để triển khai công việc một cách có hiệu quả. Xác định mục đích và phương án hành động là khâu cơ bản để hoàn thành công việc, thiếu những điều kiện này thì sự việc tưởng chừng như đơn giản cũng không thể thực hiện được.

Cho dù chúng ta muốn làm bất cứ công việc gì thì đều cần phải hiểu rõ mục đích, đồng thời có kế hoạch thực thi một cách cụ thể. Có kế hoạch, có mục đích thì người thực hiện mới có phương hướng và động lực. Muốn thực hiện được kế hoạch còn cần phải có đủ nghị lực và tự tin, có trí tuệ và can đảm để khắc phục mọi khó khăn. Ngoài ra còn cần xem xét tới những thay đổi của môi trường, môi trường là cái mà chúng ta không thể thay đổi được.

Có rất nhiều lúc, việc thực hiện mục đích theo kế hoạch đã đặt ra gặp nhiều khó khăn, trong trường hợp như vậy thì trước tiên phải cụ thể hoá mục đích của mình, chia ra thành từng bước để thực hiện. Nói tóm lại, kế hoạch không nhất định phải cố định, mà phải tùy tình hình hoàn cảnh để có những thay đổi điều chỉnh cho phù hợp, nhưng mục đích thì nhất định phải rõ ràng và cố định, không được thay đổi.

Trong xã hội hiện nay, còn có hiện tượng phổ biến là: sau khi công việc tiến hành đến một mức độ hoặc thời gian nào đó mà vẫn chưa thấy có thành quả thì người ta thường có cảm giác mệt mỏi, chán ngán, mất hết cả cảm hứng với công việc thậm chí không thể xốc lại tính tích cực của họ được nữa, như vậy công việc sẽ đình trệ mà không tiến triển được. Trong trường hợp này chỉ cần phân chia mục đích thành các giai đoạn cụ thể khác nhau, dần dần hoàn thành từng bước một thì có thể tránh được những tiêu cực đó, đồng thời, cũng có thể nâng cao được tính tích cực.

Rất nhiều người chỉ biết vui đầu làm việc chứ không biết là mình muốn gì, đến cuối cùng mới phát hiện ra rằng mình đã bước lệch ra khỏi những bước thang dẫn tới thành công mà mình hằng theo đuổi, nhưng tất cả đã quá muộn. Do đó, chúng ta nhất định phải nắm chắc mục tiêu, đồng thời định ra quá trình thực hiện mục tiêu đó, xác định rõ ràng tư tưởng, tiếp thêm sức mạnh để tiến về phía trước.

Có nhà báo đã đặt câu hỏi với giám đốc điều hành hiệp hội cổ vấn tài chính nước Mỹ Lennox Lewis rằng:

“Rốt cuộc thì những nhân tố nào khiến người ta không thể đạt được thành công?”

Lennox Lewis trả lời rằng: “Đó là mục tiêu mơ hồ, không rõ ràng.”

Nhà báo đề nghị ông giải thích rõ ràng hơn, ông đáp:

“Tôi mấy phút trước đã hỏi bạn ‘Mục tiêu của bạn là gì?’ Bạn nói hy vọng một ngày nào đó sẽ có một ngôi nhà nhỏ trên ngọn Đông Sơn, đây chính là một mục tiêu còn rất mơ hồ, vấn đề là ở chỗ ‘một ngày nào đó’, bởi vì không rõ ràng nên cơ hội thành công

không lớn”.

“Nếu như bạn thực sự hy vọng mình có một chiếc xe ô tô, bước thứ nhất bạn cần lượng xem khả năng hiện nay của bản thân như thế nào, tìm ra khó khăn. Tiếp theo, bạn phải quyết định xem để đạt được mục tiêu đó, bạn phải nỗ lực như thế nào. Nếu như bạn thực sự làm được như vậy thì trong tương lai không xa, nhất định bạn sẽ đạt được mục tiêu của mình là mua được ô tô. Nhưng nếu chỉ là nhất thời ngẫu hứng, nói một cách buông xuôi thì điều đó khó mà có thể trở thành hiện thực, chẳng qua chỉ là sự hảo huyền mà thôi.”

Cái tốt nhất của việc xác định rõ mục tiêu là giúp chúng ta sắp xếp đúng từng bước đi và tính toán từ những thuận lợi và khó khăn trên bước đường thực hiện. Làm việc mà không có mục đích thì chúng ta rất dễ rơi vào các sự việc vụn vặt hàng ngày chẳng có liên quan gì tới lý tưởng cả. Một người quên mất những việc quan trọng nhất thì sẽ trở thành nô lệ của những việc vụn vặt. Có người đã từng nói:

“Trí tuệ là nghệ thuật phải biết bỏ qua những cái gì”.

Câu nói này chính là có ý nghĩa như vậy.

Kế hoạch đóng vai trò rất quan trọng đối với thành công, nhưng mục đích rõ ràng còn quan trọng hơn cả kế hoạch. Kế hoạch là nhằm thực hiện mục đích, kế hoạch phục vụ mục đích, chỉ khi có được mục đích rõ ràng thì mới có thể vạch ra được những kế hoạch hợp lý để thực hiện mục tiêu.

Thành công là mục đích đã được thực hiện, làm việc mà không có mục đích thì con người sẽ không có phương hướng, không có động lực, càng không có kế hoạch và hành động có hiệu quả. Chúng ta tin rằng: chỉ cần mục đích rõ ràng, có khát vọng mãnh liệt, kế hoạch chu đáo, tích cực hành động, thái độ nhiệt tình, ý chí kiên cường thì nhất định sẽ đạt được mục đích và lý tưởng của chúng ta.

3. Mục đích là thước đo hành động

Engelen đã nói: □ Mọi động lực của hành động con người đều phải thông qua đầu óc của họ, nhất định phải chuyển biến thành động cơ nguyên vọng thì mới có thể khiến anh ta hành động ngay. □ Người có hành động ngay là người có mục đích. Không có mục đích thì không thể vạch ra kế hoạch và thực hiện hành động, mục đích chính là thước đo của hành động. Bất kỳ người nào khi làm việc hoặc khi thực hiện hành động đều có xuất phát điểm là mục đích để hành động hoặc của sự nỗ lực, cố gắng từng bước nỗ lực phấn đấu xoay quanh mục đích, chỉ có như vậy mới có thể đến được bến bờ thành công một cách nhanh nhất.

Cho dù bạn có đặt ra cho mình những mục tiêu của cuộc đời hoặc các giai đoạn một cách rõ ràng, nhưng nếu bạn không hành động thì cũng chẳng bao giờ thành công được.

Có một người, anh ta luôn nghĩ tới việc đi du lịch ở Hồng Kông, vậy là anh ta đặt ra kế hoạch du lịch, anh ta bỏ ra đến mấy tháng để tìm đọc các tài liệu như nghệ thuật, lịch sử, triết học, văn học của Hồng Kông. Anh ta còn nghiên cứu về bản đồ Hồng Kông,

đặt vé máy bay, đồng thời vạch ra lịch trình một cách cụ thể như cần đi tham quan những địa danh nào, mỗi nơi thời gian bao lâu □

Anh ta có một người bạn ở Hồng Kông biết anh ta rất mong đợi đến lần du lịch này. Mấy hôm sau khi anh bạn này về nước, đã đến nhà anh ta chơi và hỏi anh ta rằng:

“Hồng Kông thế nào?”

Anh ta đáp:

“Tôi nghĩ chắc rằng Hồng Kông rất tuyệt, nhưng tôi không đi.”

Người bạn này không hiểu anh bạn mình là như thế nào, nói:

“Cái gì! Anh đã tốn nhiều thời gian như vậy để chuẩn bị cho chuyến đi, cuối cùng lại không đi, là có làm sao?”

“Tôi thích đặt ra kế hoạch du lịch, nhưng nghĩ đến việc xa nhà là lại ngại, do vậy đã không đi nữa.”

Như vậy đấy! Suốt ngày suy nghĩ, lập kế hoạch về việc làm thế nào để đạt được kết quả, nhưng cuối cùng lại không hành động thực hiện kế hoạch đó, thì không thể đi tới đích thành công được; Vì vậy sau khi đặt ra mục tiêu thì nhất định phải nỗ lực thực hiện, nếu không thì cũng chỉ là giấc mơ mà thôi. Một khi mục đích đã được xác định thì phải tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực tiến về phía trước.

Người có mục đích mà không muốn hành động để thực hiện thì thật là tầm thường, đương nhiên, hành động mờ mịt không có mục đích thì càng không thể làm được sự nghiệp gì đáng nói.

Hành động phải lấy mục đích là trung tâm, phải toàn tâm toàn ý hướng tới mục đích đó thì một ngày nào đó mới đạt được thành công.

Đa số mọi người hẳn là có thể hiểu được rằng: Khi bạn xác định chỉ đi trên đoạn đường một km thì khi đi được 8 phần 10 có thể cảm thấy mệt mỏi nên đã xả hơi, cho rằng sắp đạt được mục đích rồi. Nhưng nếu như mục tiêu của bạn là một lộ trình dài 10 km, bạn cần phải làm tốt tất cả công tác chuẩn bị, sử dụng mọi nguồn lực trên tất cả các hướng, như vậy thì khi đi được 7 đến 8 km mới có thể xả hơi một chút. Có thể thấy rằng, mục đích là thước đo của hành động, mục đích càng lớn thì sự chuẩn bị về tinh thần vật chất phải tương xứng như vậy. Do đó, một người đặt ra mục đích càng cao thì anh ta càng phải bỏ ra nhiều công sức để có thể đạt được mục đích của mình.

Chỉ có những người phấn đấu hướng tới mục đích, bỏ nhiều công sức hành động, nỗ lực để đạt được mục đích mới là những người đáng để mọi người kính trọng.

Người thành công sẽ dốc toàn lực để thực hiện những mục tiêu rõ ràng cụ thể. Tất cả những người thành công trở thành nổi tiếng đều lấy mục tiêu cụ thể và rõ ràng để làm động lực phấn đấu cho mình.

Hellen Keller để viết được cuốn “Tập lá cỏ” đã phấn đấu cả cuộc đời, cuối cùng đã trở thành nhà thơ vĩ đại nhất Châu Mỹ.

Haler cả cuộc đời chỉ chuyên chú vào viết lách, mặc dù từ nhỏ vừa điếc, vừa mù

lại vừa câm, nhưng với nỗ lực không mệt mỏi, cuối cùng đã trở thành nhà văn nổi tiếng thế giới.

Henry Ford với mục đích cả cuộc đời là tạo ra chiếc xe hơi có giá rẻ nhất thế giới, mặc dù ông cũng mới chỉ học hết lớp 4, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, vậy mà cuối cùng ông đã trở thành người đàn ông giàu nhất thế giới lúc bấy giờ.

Parker cả đời nỗ lực để tạo ra những chiếc bút viết tốt nhất thế giới, mặc dù ông chỉ bắt đầu sự nghiệp từ một thị trấn nhỏ của nước Mỹ, nhưng sau đó sản phẩm của ông đã được tiêu thụ khắp toàn cầu. Ngày nay, nhãn hiệu bút Parker vẫn là nhãn hiệu bút hàng đầu thế giới.

Bill Gate muốn để cả thế giới được sử dụng máy tính nên đã sáng tạo ra được những “Cửa sổ” nho nhỏ chinh phục cả thế giới.

Tất cả những thành công của những người kể trên là bởi họ đều có những nỗ lực để đạt được mục đích của mình.

Trong cuốn sách “Bất cứ ai cũng đều có thể thành công”, tiến sỹ Xyer đã viết một câu chuyện như sau:

Một bà già 63 tuổi người Mỹ quyết định sẽ đi bộ từ NewYork tới thành phố Maiamy của bang Florida, lộ trình đó tương đương hai ngàn cây số. Khi bà cụ đến đích Maiamy, một phóng viên đã phỏng vấn bà: điều gì cổ vũ tinh thần cụ để cụ đến được tới đích? Cụ trả lời:

“Tôi chẳng cần dừng khí gì cả. Chẳng qua chỉ là đi một bước rồi lại đi bước tiếp theo, bước đi liên tục thì sẽ tới đích thôi mà.”

Đi bộ từ NewYork đến Maiamy là mục tiêu của bà già này, bước này lại tiếp bước kia là kế hoạch của bà, bước hết bước 1 lại tiếp bước 2, bước 3 □ đó là hành động của bà. Nếu như bà không liên tục bước tới mục tiêu thì bà sẽ mãi mãi không thể đi bộ tới Maiami được.

Newmei là một tuyển thủ đánh gôn nổi tiếng thế giới. Bình thường ông đều phải đánh hơn 90 gậy mới hoàn thành một cuộc chơi, nhưng 7 năm sau đó ông hoàn toàn dừng không chơi gôn nữa. Điều làm mọi người kinh ngạc đó là khi lần đầu tiên sau 7 năm ông quay lại chơi gôn thì ông lại chỉ cần 74 gậy để hoàn thành một cuộc chơi. Trong suốt 7 năm đó, ông không hề động vào gậy gôn, hơn nữa sức khoẻ của ông lại giảm sút trầm trọng. Trên thực tế, suốt 7 năm đó ông phải sống trong một căn phòng chỉ rộng vài mét vuông, bởi vì ông là tù binh Mỹ trong chiến tranh Việt Nam.

Trong 7 năm dài đằng đẵng đó, cuộc sống của ông dường như tách khỏi thế giới bên ngoài, ông không được gặp gỡ ai, lại càng không thể có các hoạt động thể dục bình thường. Trong suốt mấy tháng đầu, hầu hết ông chẳng động vào làm việc gì, sau đó ông thấy rằng muốn để cho đầu óc tỉnh táo, tiếp tục sống thì phải thực hiện một số biện pháp đặc biệt một cách tích cực mới được. Cuối cùng, ông đã lựa chọn cho mình môn thể thao ông yêu thích là “chơi gôn”, và bắt đầu từ đó, ông chơi gôn trong trại giam.

Mỗi ngày ông đều chơi đủ 18 lỗ gôn trong trí tưởng tượng của mình.

Ông có thể “nhìn thấy” mình mặc bộ quần áo chơi gôn, đi bộ đến giá đỡ bóng gôn số 1, trong lòng tưởng tượng ra tình hình thời tiết cụ thể trên sân. Ông nhìn thấy rất rõ cả hộp đựng bóng gôn to hay nhỏ, màu xanh của cỏ, cây cối, thậm chí còn có cả chim chóc. Ông có cảm giác rất rõ cách cầm gậy gôn. Ông rất cẩn thận giữ thăng bằng chiếc gậy bằng tay trái. Ông tự nhắc nhở mình phải mở to mắt để nhìn thật kỹ quả bóng. Ông ra lệnh cho bản thân phải thật cẩn thận, khi đánh gậy ngược thì phải đánh chậm và nhẹ, đồng thời mắt luôn dõi theo quả bóng. Ông chú ý bản thân phải khéo léo hướng gậy xuống đất, đồng thời đánh bóng một cách thuận nhất và có lực. Sau đó, ông lại tưởng tượng hình ảnh quả bóng sau khi được đánh đi bay trên không trung, rơi xuống khu vực giữa đám cỏ, tiếp tục lăn cho tới khi dừng lại ở vị trí mà ông đã lựa chọn.

Trong quá trình ông đánh gôn trong tưởng tượng, thời gian “đánh gôn” đó cũng dài như là thời gian ông đánh gôn trên sân cỏ thực sự, hơn nữa lúc đầu đánh bóng đi, ông còn quan sát một cách kỹ lưỡng theo trí tượng. Hay nói cách khác, ông quyết định trở thành một “nhân vật đặc biệt có ý nghĩa”, chứ không phải là một người chỉ biết quanh quẩn một chỗ như những người khác.

Cứ như vậy, mỗi ngày ông đều chơi trò đánh gôn một cách thích thú trong trí tưởng tượng của mình trong suốt 7 năm trời. Ông không bao giờ đánh trượt hay đánh hỏng lần nào, đó quả là cách đánh nghệ thuật đến hoàn mỹ, mỗi ngày đều đặn chơi 4 tiếng đồng hồ. Chính vì vậy nên đầu óc ông luôn giữ được sự tỉnh táo.

Câu chuyện trên đã cho chúng ta biết một điều: nếu như bạn muốn đạt được mục tiêu thì trước hết bạn phải “nhìn thấy mục tiêu hoàn thành” trong đầu mình.

Mục đích chính là tiêu chuẩn của hành động, làm việc phải lấy mục tiêu là trung tâm và là xuất phát điểm. [Download Sách Hay | Đọc Sách Online](#)

Muốn thành công, phải định ra mục tiêu một cách hợp lý, muốn định ra mục tiêu chính xác và hợp lý thì phải suy nghĩ một cách kỹ lưỡng và tính toán chu đáo.

Sau khi đã định ra được mục tiêu, tuyệt đối thì không được coi nhẹ, buông xuôi hoặc thay đổi, đặc biệt là mục tiêu trung tâm. Trước tiên phải đặt ra các mục tiêu dài hạn, sau đó lại đặt ra các mục tiêu ngắn hạn, cho dù là mục tiêu dài hạn hay mục tiêu ngắn hạn thì đều phải hạn định thời gian một cách rõ ràng. Trong bảng tiến độ thời gian còn cần phải xây dựng kế hoạch chu đáo. Mục tiêu dài hạn là xương sống cơ bản, phải luôn giữ vững tính ổn định của mục tiêu dài hạn này, còn mục tiêu ngắn hạn lại có thể đặt ra nhiều bước, hơn nữa còn phải không ngừng điều chỉnh và thay đổi cho phù hợp với hoàn cảnh vì mục tiêu ngắn hạn không phải là bất biến.

Khi sự việc không được thuận lợi, trước tiên cần phải tìm hiểu kỹ phương hướng của bạn đã chính xác hay chưa. Khi tình thế có vẻ không được thuận lợi, cần phải nhìn về phía trước thì bạn sẽ đạt được mục tiêu.

Xin hãy nhớ rằng: không hành động thì bạn mãi mãi không thực hiện được mục tiêu của mình. Sức mạnh của hành động là hết sức to lớn, khi đoàn tàu hỏa dài không hoạt động tức là đầu kéo của nó không hoạt động, nếu như cả đoàn tàu mà thiếu đi đầu kéo thì đoàn tàu đó sẽ mãi mãi nằm bất động trên đường ray. Một đoàn tàu hỏa chạy với vận tốc 100km/h thì có thể đâm thủng một bức tường bê tông dày 5 thước Anh. Đây chính là sức

manh to lớn của hành động.

Thường thì người ta rất ít khi tự đặt ra cho mình những mục tiêu vì họ cho rằng việc thất bại sẽ dẫn tới thất vọng, tuy nhiên, họ đều biết rằng mục tiêu là hòn đá tảng để vươn tới thành công.

Việc đặt ra mục tiêu có thể hướng sự chú ý của chúng ta vào công việc, hướng chúng ta có những hy vọng để đạt được thành công.

Tất cả những thành công trên đời này đều không thể dễ dàng có được, mà cần không ngừng cải tiến làm cho nó hoàn thiện hơn nữa. Người thành công tuyệt đối không được thỏa mãn khi làm xong việc rồi dừng lại, mà phải không ngừng yêu cầu bản thân mình làm tốt hơn. Nếu như bạn có quan điểm này, không ngừng điều chỉnh nó thì bạn sẽ ngày càng trưởng thành, đồng thời sẽ đi tới thành công cuối cùng.

Một người chỉ khi có hành động hướng về mục đích của mình thì mới có thể khiến cho cuộc sống của bản thân đạt được giá trị cao nhất.

Mỗi người phải hiểu rõ bản thân mình, phải biết mình muốn trở thành một người như thế nào trong tương lai, đồng thời biết mình hiện đang là người như thế nào. Mục đích có thể kích thích bạn làm tốt hơn công việc hiện tại, nhưng chỉ khi giải quyết được hết công việc trước mắt thì bạn mới có thể tiến về mục tiêu phía trước.

downloadsachmienphi.com

4. Có mục đích thì sẽ không bị lầm đường lạc lối

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Người thành công là người đạt được tất cả các mục đích. Mục đích tức là việc đặt kế hoạch chiến lược để làm các công việc của mình, cũng là phương hướng và chiến lược tổng quát để làm việc, người mà không có mục đích thì sẽ không có phương hướng, không có động lực, càng không biết hành động và quản lý thời gian có hiệu quả. Mục đích chính là kim chỉ nam đưa chúng ta hướng về phía trước, khiến chúng ta không bị mất phương hướng, không bị lạc đường.

Vào một ngày nắng chang chang, nếu như bạn không ngừng lác cái kính phóng đại trong tay bạn, thì cho dù kính phóng đại có tốt đến đâu đi nữa cũng không thể đốt cháy mảnh giấy được.

Có một người thanh niên đi du lịch, khi đến một ngã tư thì dừng lại. Anh ta hỏi một người bên đường:

“Xin hỏi con đường này đi tới đâu?”

Ông cụ trả lời:

“Thế cậu muốn đi đâu?”

“Tôi cũng không biết.”

“Vậy thì cậu hãy chọn bất kỳ một con đường nào, tất cả đều như nhau cả thôi mà.”

Quả thực khi chúng ta không biết phải đi về đâu thì dù đi bất kỳ hướng nào thì cũng chẳng phải đều như nhau cả sao!

Trong quá trình công tác, người ta thường gặp những trường hợp phải đưa ra sự lựa chọn như sau:

“Có hai công ty đều muốn mời bạn về làm việc. Một công ty là một trong 500 doanh nghiệp giàu có nhất, nhưng chức vụ bạn được làm ở đó lại tương đối thấp, công việc cũng tương đối đơn điệu. Còn công ty kia lại chỉ là một doanh nghiệp nhỏ, chức vụ mà họ mời bạn khá hấp dẫn, đồng thời qua đó có thể rèn luyện cho bạn khả năng thực tiễn. Vậy bạn sẽ chọn làm việc ở đâu?”

Trong trường hợp bình thường, đa số mọi người sẽ căn cứ vào các yếu tố như mức lương, học tập, khả năng phát triển để có thể suy nghĩ mà lựa chọn. Điều này đương nhiên là hoàn toàn đúng. Tuy nhiên, điều cần nhấn mạnh là bạn cần xác định vị trí của bản thân mình, nếu như mục đích cuối cùng của bạn là trở thành giám đốc doanh nghiệp, vậy thì bạn nên lựa chọn công ty là một trong 500 doanh nghiệp mạnh nhất kia. Tại sao thế? Bởi vì lọt vào tốp một trong 500 doanh nghiệp mạnh nhất giống như danh hiệu trong xã hội. Bạn đã từng làm việc trong một doanh nghiệp lớn hay mới chỉ làm việc trong một công ty nhỏ nhoi đối với người có chí làm giám đốc như bạn, ý nghĩa sẽ không giống nhau.

Có một vị giám đốc doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng thành công đã kể một câu chuyện như sau:

Khi em gái của anh ta đến Australia du học thì điều kiện kinh tế vẫn còn hết sức khó khăn, lưu học sinh Việt Nam đến Australia du học rất đông, đa số mọi người đều muốn vừa đi học, vừa đi làm thêm để giảm bớt gánh nặng học phí, đồng thời cũng học tập thêm kinh nghiệm, sẽ dễ tìm việc sau khi tốt nghiệp và dễ thích nghi với công việc. Rất nhiều người làm việc trong các quán ăn, một số người phát huy khả năng của mình bằng cách dạy tiếng Việt, mặc dù tương đối vất vả nhưng thu nhập cũng được. Lúc bấy giờ, em gái của anh ta cũng cảm thấy hứng thú và hỏi ý kiến của anh ta. Anh ta bèn nói với em gái: nếu như em muốn đi làm thêm thì nhất định phải đến một công ty đa quốc gia mà tìm việc, đừng quan tâm nhiều đến vấn đề tiền lương, chỉ cần có một chút để tiết kiệm là được rồi. Nhưng nhất định không được đi rửa bát hay đi dạy thêm, không phải là do những công việc đó hèn mọn mà là bởi những công việc đó chẳng có liên quan gì tới nghề nghiệp của em trong tương lai. Sau đó người em gái của anh ta cũng tìm được việc trong một công ty xuyên quốc gia của Pháp, công việc của cô làm việc theo giờ, giúp đóng gói các bưu phẩm vào mùa bận rộn của công ty, sau đó chuyển thư và bưu phẩm đó tới các đơn vị có liên quan, tuy nhiên lương lại thấp đến thảm hại. Bù lại thì đây là công ty nổi tiếng hàng đầu trong nước cũng như quốc tế. Anh ta lại bảo với em gái mình rằng, việc mở các phong thư cũng cần hết sức cẩn thận và nhanh nhẹn, đồng thời phải quan sát, học tập nhiều phương pháp và tác phong làm việc của doanh nghiệp nổi tiếng đó, đem hết khả

năng của mình để làm việc và tìm ra ngành mà mình thích nhất. Một thời gian sau, do em gái của anh ta chăm chỉ cần cù, thành tích đã vượt trội hơn những người cùng làm nên ban lãnh đạo quyết định tăng lương cho cô, đồng thời thay đổi công việc của cô thành người phục vụ. Ngoài việc đó ra, cô còn làm công nhân báo giờ trong một công ty xuyên quốc gia nổi tiếng khác và cô cũng làm việc hết sức chăm chỉ. Lúc tốt nghiệp, trong khi các bạn cô phải chạy khắp nơi và bù đầu lên với các cuộc trả lời phỏng vấn để xin việc thì cô chẳng lo lắng gì vì cô đã từng làm việc trong hai công ty xuyên quốc gia nổi tiếng, hơn nữa chức vụ của cô cũng đã được cải thiện đáng kể, đều là những vị trí mà cô rất yêu thích. Tại sao lại như vậy? Phía doanh nghiệp nói: Cô làm việc ở công ty thời gian dài như vậy, lại luôn tích cực chủ động, làm việc xuất sắc, tố chất rất tốt, hơn nữa lại rất yêu nghề, cũng giống như các công nhân có thâm niên lâu năm, do đó, chúng tôi tăng thêm lương cho cô theo đúng quy định. Sau này, em gái anh ta chọn làm việc trong công ty Pháp xuyên quốc gia kia, mấy năm sau, cô về Việt Nam với danh nghĩa là đại diện của công ty này tại Việt Nam, mở ra trụ sở mới tại nước nhà.

Cô gái trong câu chuyện kể trên rõ ràng là đã gặp may mắn, ngoài việc cô có tố chất rất tốt ra thì điều quan trọng là cô đã tìm đến làm việc tại một công ty danh tiếng, cô được đào tạo trong một môi trường và không khí rất tốt ngay từ ban đầu, ít phải đi các con đường vòng khiến cho con đường sự nghiệp của cô thuận lợi hơn rất nhiều so với điểm bắt đầu của những người khác.

Làm việc thì trên hết phải nhận rõ “kết quả của công việc”, dựa vào kết quả một cách chính xác để lập ra phương hướng và lịch trình cho mình. Bạn lựa chọn mục tiêu như thế nào thì sẽ có cuộc sống như vậy. Khi một người vạch ra cho mình mục tiêu đúng đắn thì sẽ có sự nhạy cảm đặc biệt đối với việc thực hiện mục tiêu của mình, làm từng việc thì cũng phải có tính mục tiêu, chứ không phải chỉ là hy vọng mơ hồ. Chỉ có như vậy, bạn mới có thể dễ dàng đạt được mục đích của mình.

Có hai người thanh niên trẻ, Đặng Tuấn và Trần Nam họ đều là bạn học trong trường nổi tiếng MBA. Đặng Tuấn sau mấy chục lần thi vấn đáp thì cũng chọn cho mình một công ty sản xuất và làm giám đốc tại đó. Bởi vì nghe nói: “Đó là một cơ hội khiến người ta phấn khích”. Ngoài ra, ở đó cũng là nơi có mức lương cao nhất. Sau khi đảm nhận cương vị của mình, Đặng Tuấn nhận thấy giữa công ty và đơn vị của mình còn tồn tại không ít vấn đề, vậy là anh ta vận dụng những kiến thức của bản thân, nhanh chóng thực hiện kế hoạch cải tổ lại. Tuy nhiên, sự việc lại không thuận lợi và đơn giản như anh ta nghĩ, lúc đầu tổng giám đốc ủng hộ anh, nhưng sau đó lại phải can thiệp vào, khiến cho việc cải tổ phải tạm dừng. Tiếp theo, Đặng Tuấn phát hiện ra giữa công ty và đơn vị của mình còn tồn tại những vấn đề còn nghiêm trọng hơn nữa, vậy là anh ta lại mang nhiệt tình tràn đầy, trách nhiệm và can đảm, tiến hành cải cách một lần nữa. Tình hình nhanh chóng trở lên xấu đi, ngành của anh rối loạn, những người ở ngành khác cũng rất lạnh nhạt với anh. Sau một năm nhậm chức, Đặng Tuấn thất vọng tràn trề và không có cách nào khác là xin từ chức.

Còn Trần Nam, khi học năm thứ hai tại trường MBA đã bắt đầu chuẩn bị cho công việc của mình, anh tốn rất nhiều thời gian để phân tích về bản thân, dựa vào điều kiện của bản thân để vạch ra mục tiêu công việc một cách rõ ràng cho mình, từ đó cân

nhắc xem công việc gì là phù hợp với mình nhất. Sau khi tốt nghiệp, anh chọn một doanh nghiệp với tiêu chí và giá trị phù hợp với mục tiêu của mình, đồng thời bản thân cũng có kinh nghiệm trong lĩnh vực đó. Trước khi bắt đầu công việc, anh bỏ thời gian để tìm hiểu kỹ về tình hình các ngành và điều gì cấp dưới cảm thấy cần thiết nhất, sau khi đảm nhận công việc, được sự ủng hộ của giám đốc, anh đã giải quyết những vấn đề khó mà từ trước tới nay chưa thể giải quyết được, giành được sự tín nhiệm của mọi người, đồng thời mọi người cũng thấy được tổng giám đốc rất coi trọng anh nên càng nể trọng anh hơn. Trong vòng mấy tháng, Trần Nam đã tạo ra mối quan hệ mật thiết, tốt đẹp giữa tất cả mọi người với đơn vị của mình. Nửa năm sau, anh chú trọng vào các vấn đề còn tồn tại, bắt đầu tiến hành những cải tổ nhỏ. Thành công cứ dần dần đến với anh, sau chưa đầy một năm, đơn vị của Trần Nam đã trở thành tiêu biểu trong toàn công ty. Mọi người trong công ty đều bàn tán cho rằng Trần Nam sẽ còn được cất nhắc lên chức vụ cao hơn với quyền hạn lớn hơn.

Chắc hẳn mọi người sẽ rất dễ quy cho số phận của hai người Đặng Tuấn và Trần Nam thành vấn đề năng lực và vận may. Kỳ thực, ngoài việc trong quá trình công tác hai người đó áp dụng các phương thức xây dựng quyền lực và sức ảnh hưởng khác nhau ra, thì vấn đề quan trọng hơn nữa đó chính là do hai người trong quá trình tìm việc đã thể hiện rõ phương châm khác nhau. Trần Nam thì có mục tiêu rõ ràng chính xác, phân tích kỹ lưỡng bản thân, dựa vào mục tiêu và khả năng để lựa chọn ngành nghề phù hợp với mình nhất, ít phải va vấp. Còn Đặng Tuấn lại chỉ so sánh giữa các công việc, các cơ hội với nhau, lựa chọn một công việc tưởng chừng như có không gian phát triển và có mức lương thật cao. Do mục tiêu khác nhau, hay nói cách khác là mục tiêu của Đặng Tuấn không hề rõ ràng, anh lại lựa chọn phương thức rất mạo hiểm để làm việc, vì thế, thất bại hay thành công cũng chẳng nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trần Nam thì lại căn cứ vào kế hoạch của bản thân mình, tìm được chức vụ phù hợp với mình nhất, thực hiện từng bước một và đi nhanh tới thành công.

Có câu nói nổi tiếng: “Người lính không có ước mơ làm tướng thì không phải là những người lính tốt”. Từ xưa đến nay đối với vấn đề này có rất nhiều cách giải thích, thậm chí là tranh cãi với nhau. Một luồng ý kiến cho rằng: không phải người lính nào cũng có thể trở thành tướng, đã là lính thì trước tiên phải nghĩ đến hoàn thành tốt bốn phận của mình, còn việc có trở thành tướng lĩnh hay không còn phải xét đến năng lực và thời cơ, không phải người lính nào cũng trở thành tướng được, trừ phi là may mắn và có cơ duyên, thì mới trở thành tướng được.

Trước tiên phải làm tốt công việc của mình, nếu phải đi càng nhiều con đường vòng thì lãng phí càng nhiều thời gian và công sức. Làm tốt công việc của mình thì đúng rồi, nhưng nếu như không có các mục tiêu cụ thể rõ ràng từng thời kỳ thì rất dễ dẫn tới mất phương hướng.

Điều này cũng giống như một người cô độc đi giữa sa mạc, nếu như anh ta chỉ chú ý tới đường chân trời phía trước thì sẽ không thể biết được đích cần đến là ở đâu và rất dễ chùng chân, dừng bước, cho dù là lúc đó anh ta còn đủ thức ăn và còn có chỗ để nghỉ. Nhưng nếu lúc này anh ta có một tấm bản đồ giúp cho anh ta nhận rõ phương hướng thì có thể sẽ thoát khỏi nơi đó. Tấm bản đồ này chính là mục tiêu của đời người, nó sẽ chỉ

rõ cho bạn, cái gì là cần thiết nhất trong cuộc đời và cái đó hiện đang ở đâu.

Rất nhiều người bận bịu cả cuộc đời nhưng rốt cuộc là không biết mình sống vì cái gì, cuộc đời mình rốt cuộc là cần điều gì? Lúc thì hướng sang đông, lúc lại hướng sang tây, lúc thì thử làm cái nọ, lúc thì làm nghề kia, người đó không thể dốc hết toàn lực của mình ra để nỗ lực trong một ngành nghề, một lĩnh vực nào và cũng không vạch ra được rõ ràng hướng đi cho cuộc đời mình.

Chỉ khi nào bạn biết mình cần gì, mục tiêu của bạn là ở đâu, tại sao bạn lại đặt ra mục tiêu đó thì bạn mới có thể phát huy toàn lực của mình để tiến tới mục tiêu đã chọn.

Mục tiêu của cuộc đời cũng giống như tấm bản đồ giữa sa mạc. Chỉ cần bạn nhận thức được sự quan trọng không thể thiếu của nó, thì bạn hoàn toàn có thể vẽ ra nó, có nó bạn mới nắm chắc vận mệnh của bản thân trong tay mình.

Đến một nơi xa lạ mới phát hiện ra rằng mình đã mang theo nhầm bản đồ, như vậy thì khó tránh khỏi bị lạc đường. Cũng giống như vậy, nếu muốn bù đắp những khiếm khuyết của mình nhưng lại tác dụng lực vào không đúng chỗ thì cũng chỉ là những cố gắng vô ích mà thôi. Vấn đề là, phương hướng sai, nghĩa là □bản đồ□ không đúng thì những nỗ lực cũng chỉ là lãng phí, phải hiểu rõ mục tiêu cần hướng tới của mình là gì thì những nỗ lực đó mới thật sự có ý nghĩa.

Chương II

MỤC ĐÍCH CHÍNH LÀ SỨC MẠNH, CÓ MỤC ĐÍCH MỚI CÓ ĐỘNG LỰC

Cuộc sống mà không có mục đích thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, không có ý nghĩa thì người ta chẳng thấy điều gì là cần thiết, chẳng có gì để hy vọng. Mục đích sẽ mang đến sự nhiệt tình, không có bất cứ cái gì có động lực hơn là một mục đích rõ ràng. Mục đích chính là nguồn năng lượng, biết được mục đích của bạn là gì thì mới có động lực trong cuộc đời.

1. Mục đích có thể phát huy tối đa tính tích cực của con người

Edward đã nói rằng, có tâm thái đúng đắn chỉ là bước thứ nhất của thành công, khi đã đặt được nền móng, bạn có thể xây dựng kiến trúc lên trên nền móng đó, mà mục tiêu chính là nền tảng tạo nên thành công.

Mục đích không chỉ là kết quả cuối cùng mà người ta theo đuổi trong quá trình

làm việc, mà còn đóng vai trò hết sức quan trọng trong toàn bộ hành trình của đời người. Mục đích là cột mốc trên con đường đi tới thành công của chúng ta, mục đích khiến chúng ta luôn tràn đầy nhiệt tình đối với mọi việc.

Sau khi bạn đặt ra mục tiêu cho mình, mục đích sẽ phát huy vai trò của mình trên hai phương diện: Nó là căn cứ để nỗ lực, cũng là cái thúc giục bạn; còn mục đích chính là cái bia bắn để bạn hướng tới. Đối với đại đa số con người thành công, thì quá trình đặt ra và thực hiện mục tiêu giống như một trận thi đấu, cùng với thời gian, cùng với những nỗ lực để thực hiện mục đích của mình, bạn sẽ có được cảm giác thành công.

Có rất nhiều người không chịu đặt ra mục tiêu cho mình bởi họ lo sợ thất bại, tuy vậy, họ không hiểu được “đặt ra mục tiêu chính là cơ sở vươn tới thành công”. Việc đặt ra mục tiêu sẽ giữ ý chí của chúng ta, khiến chúng ta hướng tới mục tiêu hy vọng và tiến lên.

Vai trò của việc đặt ra mục tiêu đối với sự phát triển của bạn lúc ban đầu thì có thể không phải là lớn, cũng giống như bánh lái của con thuyền trên đại dương, cho dù hướng đi chỉ lệch đôi chút, nhưng nếu không chú ý, thì sau vài giờ hoặc vài ngày bạn sẽ phát hiện ra rằng thuyền đã cập bến tới một nơi hoàn toàn khác.

Mọi người hẳn đều biết Dalton John, ông là nhà hoá học, vật lý học kiệt xuất người Anh. Xuất thân của ông hoàn toàn không phải là tốt đẹp, lúc nhỏ gia đình hết sức bần hàn, điều kiện cuộc sống cũng vô cùng khắc khổ, nhưng ông không vì vậy mà kém cỏi vì ông có mục tiêu của riêng mình.

Năm ông 15 tuổi, Dalton John rời xa gia đình, xa quê hương đi các nơi kiếm sống, trong suốt 12 năm làm trợ lý cho một vị hiệu trưởng của một trường học, ông vừa làm việc, vừa chăm chỉ đọc sách, đồng thời đã viết ra cuốn “Nửa đêm mất ngủ, sáng sớm đã dậy”. Để đạt được mục tiêu của mình, ông phải nỗ lực, tích cực đối mặt với cuộc sống. Trải qua sự nỗ lực hết sức gian khổ, ông đã tích lũy được một lượng tri thức khoa học đồ sộ. Năm 28 tuổi đã phát minh định luật “Khí nén” và “học thuyết nguyên tử Dalton John”, tìm ra bảng nguyên tử lượng. Do những cống hiến vĩ đại, ông được Engchen khen ngợi là “Cha đẻ của hoá học cận đại”. Đó là bởi trong đầu ông có những mục tiêu và không ngừng hướng tới các mục tiêu đó, cho dù nghèo khổ cùng cực vẫn không từ bỏ mục tiêu, không ngừng nỗ lực vươn lên, cuối cùng đã giành được những thành tựu khiến người khác phải bái phục.

Người thành công nhất đương nhiên phải là người đánh giá bản thân mình chuẩn xác nhất, họ không thể nào làm một mạch những công việc mà mục tiêu bản thân cần vươn tới, mà họ thường chia mục tiêu lớn thành những mục tiêu nhỏ hơn trong các giai đoạn khác nhau cần đạt được để tích lũy thành mục tiêu cuối cùng mà mình mong đợi. Có thể đặt ra những kế hoạch nhỏ thì vẫn chưa đủ, bạn còn cần phải hiểu được việc chúc mừng bản thân mình sau sự thành công của mỗi kế hoạch nhỏ, như vậy làm việc mới có sự hăng hái, mới có thể giành được thành công sau cùng.

Đại đa số mọi người đều hy vọng có cơn gió may mắn sẽ thổi vận mệnh của mình đến bờ bến giàu có. Họ hy vọng đến một ngày “nghỉ hưu” xa xôi trong tương lai có thể sống những ngày tháng không cần phải ưu tư lo nghĩ nơi một hòn đảo tươi đẹp. Nếu như

hỏi họ làm thế nào để đạt được mục tiêu đó thì câu trả lời của họ sẽ là phương thức “nào đó”.

Sở dĩ rất nhiều người không thực hiện được mong ước của mình là bởi họ chưa từng đặt ra mục tiêu cuộc đời cho mình.

Edward đã từng nói rằng:

“Có mục đích hoặc mục tiêu rồi thì sẽ tạo ra tính tích cực tiến về phía trước, từ đó mới có thể giành được thành công”.

Ngược lại với mục đích là cái tương đối trừu tượng, chỉ là những tôn chỉ và phương châm hoạt động có tính phổ biến, tính thống nhất và tính kết cục.

Mục tiêu lại là tương đối cụ thể, là sự theo đuổi và kỳ vọng vào những hoạt động hành vi có tính đặc thù, tính cá biệt và tính thời đoạn. Một người sau khi đã đặt ra được mục đích làm việc thì sẽ đặt ra được từng kế hoạch một, mà những kế hoạch này để đưa đến mục đích cuối cùng, nó vừa là động lực tinh thần để thực hiện giá trị nhân sinh của cuộc đời, vừa là kim chỉ nam trên con đường đi tới của một người.

Các nhân viên hữu quan của trường đại học Hafu đã từng làm một cuộc điều tra tổng hợp về đề tài nổi tiếng có liên quan tới những ảnh hưởng của mục tiêu đối với đời người. Đối tượng là một nhóm thanh niên có tri thức, có học thức, môi trường không khác nhau nhiều. Kết quả điều tra cho thấy:

Trong số đó thì 27 % số người được điều tra là không có mục tiêu, 60% có mục tiêu mơ hồ, 10% có mục tiêu rõ ràng nhưng chỉ là mục tiêu ngắn hạn, chỉ có 3% số người là có mục tiêu rõ ràng và là mục tiêu dài hạn.

Sau những nghiên cứu tổng hợp kéo dài 25 năm, người ta phát hiện ra rằng tình hình cuộc sống và chất lượng cuộc sống là rất khác nhau.

Trong số 3% những người có mục tiêu rõ ràng và là mục tiêu dài hạn, sau 25 năm kiên trì nỗ lực chỉ để hướng tới mục tiêu của mình, họ đã trở thành những người nổi tiếng thế giới trong các lĩnh vực riêng.

Trong số 10% những người có mục tiêu rõ ràng nhưng chỉ là mục tiêu ngắn hạn, đại đa số là sống trong giới thượng tầng của xã hội. Đặc điểm chung của họ là đạt được những mục tiêu ngắn hạn, cuộc sống ổn định đi lên, trở thành những chuyên gia quan trọng trong các ngành nghề như y học, luật sư, kỹ sư, các nhà chính trị gia□

Trong số 60% những người có mục tiêu mơ hồ, đại đa số họ đều sống ở mức trung và hạ tầng trong xã hội, sống và làm việc tương đối ổn định, tuy nhiên họ chẳng có thành tích nào nổi bật cả.

Còn lại 25% số người không có mục tiêu suốt 25 năm qua, đại đa số họ sống ở mức đáy của xã hội, cuộc sống của họ hầu như không được như ý muốn, thường xuyên thất nghiệp, sống dựa vào trợ cấp của xã hội, hơn nữa thường xuyên trách móc người khác, oán than xã hội, trách móc cuộc đời.

Có thể hiện nay bạn và người khác chưa khác nhau bao nhiêu, vì mọi người mới rời tuyến xuất phát chưa được bao xa nên chưa thể nói vì bạn thông minh hơn người khác

hoặc trời giúp bạn. Tương lai bạn thuộc về phần 10%, 60% hay là những phần trăm khác, chỉ có bạn là người quyết định.

Muốn đạt được thành công, cần phải có mục tiêu rõ ràng và chính xác, mục tiêu chính là động lực thúc đẩy người ta phấn đấu vươn lên. Mặc dù hàng ngày bạn vẫn làm việc cần cù, bận rộn, nhưng lại chẳng có ích lợi gì nhiều. Còn những người thành công lại có mục tiêu rõ ràng nên họ có thể ung dung mà bước tới thành công.

Thường thì không có mục tiêu hành động thì rất khó có thể khiến bạn đi tới thành công, không có mục đích thì khó mà xác định mục tiêu, có mục đích hành động thì mới có cơ hội thành công. Do nhân sinh quan và thái độ của mỗi người là khác nhau nên những mục tiêu lớn để phấn đấu của mỗi người đương nhiên cũng khác. Bạn có thể muốn trở thành một chính trị gia, một luật sư, một doanh nghiệp hay một ca sỹ được đông đảo quần chúng mến mộ?

Mục tiêu phấn đấu của cuộc đời có vai trò cổ vũ vô cùng to lớn đối với mỗi con người. Bạn có phải là một người có lý tưởng không? Lý tưởng của bạn là gì? Thực ra, lý tưởng không chỉ dừng lại ở việc thoả mãn đầy đủ về vật chất, mà còn là khát vọng có một đời sống tinh thần cao, cũng giống như một nhà cách mạng dân chủ Nga đã nói:

“Một người không nhận được sự cổ vũ nhiệt tình thì không thể làm nên được bất cứ điều vĩ đại nào.”

“Hoạt động của con người nếu như không có sự cổ vũ của lý tưởng thì sẽ biến thành hư không và quá nhỏ bé.”

Cho dù bạn đã trải qua bao nhiêu trắc trở, cho dù hoàn cảnh hiện tại của bạn có khó khăn thế nào, bạn cũng hãy luôn tin rằng: trước khi đạt được mục đích thì không hề có đường lui, những cảnh đẹp mãi mãi ở phía trước bạn. Cũng giống như một vĩ nhân đã từng nói: □Bất cứ lúc nào cũng không có lý do để mất đi lòng tin, chỉ cần mọi việc còn đang tiếp tục thì thành công hoàn toàn không phải là điều không thể□.

2-Mục đích chính là ngọn nguồn sức mạnh phấn đấu của cuộc đời

Một vị hiền triết đã nói: □Một lòng một dạ nghĩ tới và hướng tới mục tiêu thì cả thế giới sẽ phải nhường bước.□ Mục đích là nguồn năng lượng phấn đấu của con người. Có mục đích rồi thì sẽ có sức mạnh để đi tới.

Trong sa mạc Sahara có một thôn trang tên là Biser, thôn trang này là một ốc đảo xanh giữa sa mạc với diện tích khoảng 15km², từ đó đi ra ngoài sa mạc bình thường chỉ mất ba ngày ba đêm. Nhưng trước khi Ken Laiker phát hiện ra nơi này năm 1926 thì những người ở đây không hề biết tới việc đi ra khỏi thôn trang của họ. Tại sao những người ở Biser hết đời này qua đời khác lại không hề ra khỏi sa mạc được? Thì ra họ chưa

biết đi theo hướng sao Bắc Đẩu, giữa sa mạc mênh mông họ không có phương hướng gì cả, nên chỉ biết dựa vào cảm giác mà đi về phía trước. Nhưng trong sa mạc mênh mông thì họ không nhìn thấy gì khác ngoài cát bụi, nếu một người không có một hướng chỉ cố định để chỉ dẫn thì sau khi đi qua rất nhiều những cồn cát cuối cùng thì sẽ lại trở về vị trí mà họ xuất phát. Kể từ khi Ken Laiker phát hiện ra thôn trang này, ông đã dạy cho người dân ở đây biết về sao Bắc Đẩu cũng như cách xác định phương hướng qua việc nhìn sao, từ đó mà người Biser mới có thể đi ra khỏi sa mạc quê hương mình. Cho đến ngày nay, Biser đã trở thành một danh lam thắng cảnh, những người khi đến thăm quan nơi đây đều nhìn thấy một tấm bia, trên đó có khắc một dòng chữ : “Cuộc sống mới bắt đầu từ việc lựa chọn định ra phương hướng”.

Người đi trong sa mạc không có phương hướng chỉ có thể đi theo một vòng tròn, còn trong cuộc sống, người không có mục đích chỉ có thể lặp đi lặp lại cuộc sống vô vị của mình. Đối với những người trong sa mạc, cuộc sống mới bắt đầu từ việc lựa chọn định ra phương hướng, còn đối với những người trong cuộc sống hiện thực thì cuộc sống mới bắt đầu từ việc xác định mục tiêu. Một người muốn giành những thành tích trong sự nghiệp của mình thì cần phải có mục đích phấn đấu rõ ràng, cụ thể.

Nữ nhà văn nổi tiếng người Mỹ Helen khi được 19 tháng tuổi, do bị bệnh nên bị mất đi thính lực, mất cả thị lực, không lâu sau còn bị câm. Đối với cô, việc cơ thể có những cơ quan cảm giác như những người bình thường khác chỉ là một giấc mơ không bao giờ có thật, tuy vậy cô vẫn không từ bỏ hy vọng sống của mình. Không có thính lực, thị lực và khả năng nói, điều đó không có nghĩa là đã mất đi quyền yêu cuộc sống, quyền yêu xã hội. Helen vẫn luôn có một ý niệm rằng: phải xây dựng mục tiêu của cuộc sống, phải nỗ lực để phấn đấu, phát huy hết khả năng của bản thân để tương trợ những người bị câm bị điếc. Từ đó có thể thấy, một con người chỉ cần có mục tiêu phấn đấu theo đuổi thì có thể kiên trì thực hiện sự nghiệp của mình, đến chết không rời, có thể có được các hành động phi thường và giành được những thành tựu phi thường.

Mục đích có thể kích hoạt sức mạnh đấu tranh của chúng ta, có thể khiến chúng ta nhìn thấy rõ sứ mệnh của cuộc đời.

Trong cuộc sống có những người luôn không thoả mãn với cuộc sống của mình và thế giới xung quanh. Trong số đó, có 98% là do trong đầu họ không có những bức hoạ về con đường tiếp theo của mình một cách rõ ràng, chính xác, họ không có mục tiêu cải thiện cuộc sống, không có kế hoạch cho bản thân. Và kết quả cuối cùng là chỉ có thể tiếp tục sống trong thế giới vô vị chẳng bao giờ thay đổi đó của họ.

Có một bác sỹ đã tiến hành nghiên cứu những đặc điểm chung của các cụ già trên 100 tuổi, đại đa số người ta đều cho rằng vị bác sỹ này sẽ liệt kê ra những cái như: thức ăn, vận động, giảm thiểu rượu, thuốc lá và những chất ảnh hưởng tới sức khoẻ con người khác. Tuy nhiên điều khiến người ta kinh ngạc là tuổi thọ của những người này trên phương diện ăn uống và vận động lại chẳng có đặc điểm chung gì cả. Đặc điểm chung của họ là: đều hướng tới tương lai, họ đều có mục tiêu cuộc sống.

Cuộc sống có mục đích thì lúc nào con người ta cũng nghĩ ra được các việc để làm. Có mục đích thì dù bạn không ung dung sống tới 100 tuổi, nhưng chắc chắn khiến bạn có thêm cơ hội thành công. Con người nếu như không có mục đích thì chẳng làm

thành được bất cứ chuyện gì.

Mục đích là để chỉ điểm đến và tiêu chuẩn cần đạt được, có mục đích rồi, thì những nỗ lực sẽ có phương hướng. Một người có phương hướng rõ ràng thì sẽ tập trung sức lực, những điều hàng ngày nghĩ và làm đều có liên quan tới việc làm sao đạt được mục đích và tránh những việc làm chẳng có ích lợi gì. Để thực hiện được mục đích này, họ có thể luôn ở vào trạng thái chủ động cầu phát triển, có thể phát huy đầy đủ vai trò năng động chủ quan, có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào quá trình học tập và công tác, có thể thoát khỏi những ảnh hưởng của những cái nhỏ mọn, hơn nữa để đạt được thành công còn có thể vứt bỏ những cái không cần thiết, một lòng hướng tới thành công. Quả thực, điều này cũng giống như việc leo lên đỉnh núi xxxxx, người chậm chạp chẳng có mục đích thì sẽ đi một cách chẳng cần vội vã, lúc thì tham quan đền miếu, lúc thì lựa chọn vài cảnh đẹp để chụp ảnh làm lưu niệm, thế nên chưa kịp đến đỉnh thì trời đã tối rồi. Ngược lại, nếu như bạn xác định mục đích cần nhanh chóng đạt được, thì họ sẽ như đang như tham gia một cuộc đua, giữa chừng chẳng có tâm trạng đâu mà ngắm cảnh, thưởng ngoạn, tạm dừng, bàn tán, thậm chí mũ có bị gió thổi mất thì cũng chẳng hao phí thời gian đi nhặt nó, đương nhiên như vậy bạn sẽ đến đỉnh núi rất nhanh chóng.

Thường thì mục tiêu của bạn càng rõ ràng, cụ thể thì sẽ càng thuận lợi để đi tới thành công. Đúng như tác giả Gorky đã nói:

“Người theo đuổi mục tiêu càng cao thì tài năng của anh ta phát triển càng nhanh, càng có ích cho xã hội.

Vào thời điểm ba trăm năm trước Công Nguyên, ở Athen có một người tên là Palmerston North, khi còn trẻ người này quyết tâm phải trở thành một nhà diễn thuyết. Vậy là anh ta đi khắp nơi tìm thầy học cách diễn thuyết. Để có thể luyện tập diễn thuyết cho thật tốt, anh đã tạo cho mình một gian phòng ngầm dưới đất, mỗi ngày đều xuống đó luyện giọng, luyện âm. Anh bắt mình không được ra ngoài để một lòng một dạ luyện cho thành, muốn vậy, anh cắt tóc một nửa đầu, nửa còn lại để tóc. Để khắc phục tật nói lắp và phát âm khó khăn của mình, anh ngâm trong miệng một cục đá và đọc những bài thơ dài. Để chỉnh những động tác không phù hợp của mình, anh ngồi dưới lưới kiểm soát. Để luyện tập khả năng biểu cảm của mình, anh thường biểu tập trước gương. Sau một thời gian luyện tập hết sức vất vả, cuối cùng anh đã trở thành nhà diễn thuyết nổi tiếng.

Nhà tư tưởng, nhà triết học thời Đông Hán của Trung Quốc Vương Sung, từ nhỏ đã mồ côi cha, gia cảnh vô cùng bần hàn, nhưng ông quyết chí học tập những kiến thức cần thiết. Ông đã rất nỗ lực và với thành tích xuất sắc, ông được quê hương nuôi dưỡng để vào học trong trường học phủ nổi tiếng nhất toàn quốc lúc bấy giờ là Thái Học, ông đã đọc tất cả sách trong Thái học để làm phong phú thêm tri thức cho mình. Khi đã đọc hết sách trong Thái Học, ông muốn đọc thêm cả sách ở bên ngoài nhưng không có tiền nên ông nghĩ ra một cách: tới các cửa hàng sách và đọc sách ngay tại đó, suốt ngày ông ở trong các quán sách, ông cũng giúp các việc vặt cho chủ cửa hàng để được đọc sách miễn phí. Cứ như vậy, hầu như ông đã đọc hết các cuốn sách ở các cửa hàng trong thành. Vì ông đã tích lũy được một vốn kiến thức khổng lồ nên đã trở thành học giả nổi tiếng được ghi tên vào sử sách của Trung Quốc, đồng thời viết ra tác phẩm hết sức có giá trị đối với nhân sỹ thời xưa, đó là cuốn “Luận hành”.

Thời kỳ cuối nhà Minh đầu nhà Thanh, nhà sử học nổi tiếng Trung Quốc Đàm Thiên năm 29 tuổi đã bắt đầu viết cuốn “Quốc xác”. Do gia đình quá nghèo nên không có tiền mua sách tham khảo, ông đã nhẫn nhục đến cầu cạnh khắp các nơi, có lúc để có tư liệu viết sách thậm chí ông còn khăn gói mang theo cả thức ăn đến chỗ cách nhà hàng trăm cây số. Sau 27 năm làm việc nỗ lực, bản thảo cuốn “Quốc xác” đã ra đời, sau đó còn được chỉnh sửa thêm 6 lần với hơn 5 triệu chữ. Điều không may là bản thảo chưa hoàn chỉnh thì đã bị trộm mất. Tổn thất to lớn này khiến ông vô cùng đau khổ, nhưng bất hạnh này không làm ông nản lòng. Gạt nước mắt đi, ông quyết tâm lại từ đầu. Ông không nghĩ tới tuổi già, bệnh tật, chạy đông chạy tây, sau 9 năm khổ công, cuối cùng năm 65 tuổi đã viết thành công tác phẩm bất hủ của mình.

Mục đích có thể làm cho chúng ta vượt qua được dục vọng của bản thân, nhưng điều cần lưu ý là mục tiêu của bạn phải thật cụ thể, rõ ràng, vì hướng tới mục tiêu chính là nguồn động lực to lớn. Nếu như bạn không biết bản thân mình hướng tới mục tiêu nào thì sẽ cảm thấy nhụt chí, cuối cùng có thể sẽ phải từ bỏ.

Nói tóm lại, một người muốn giành được thành công thì phải xác định rõ mục đích rõ ràng có thể đạt được, bởi vì mục đích chính là nguồn động lực để phấn đấu hướng về phía trước.

Mục đích sẽ khiến cho chúng ta có thêm hưng phấn, mục đích sẽ khiến chúng ta thêm hăng hái, thực hiện mục đích chính là đi tới thành công! Thành công chính là nhu cầu cao cấp của con người, trên đời này không có gì to lớn, lâu bền và có sức hấp dẫn hơn thành công.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chương III

LỰA CHỌN VÀ XÂY DỰNG MỤC TIÊU

Rất nhiều người khi không có mục đích thì việc mà họ yêu thích nhất đó là than phiền trách móc, lúc nào cũng tìm kiếm sự trợ giúp, vậy là hỏi càng nhiều thì bản thân càng hoang mang, không biết giải quyết thế nào, cuối cùng bản thân không biết phải làm sao, hậu quả chỉ có thể là khiến bản thân dần tan vào biển người.

Lựa chọn mục tiêu như thế nào, tức là bạn đã lựa chọn cuộc sống của mình như vậy, sự lựa chọn và xây dựng mục tiêu có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Mục tiêu chính là lý tưởng, là kế hoạch và tiêu chuẩn của chính mình. Từ sự xuất hiện các mục tiêu ngắn hạn, rồi đặt ra các mục tiêu trung hạn, sau đó lại tiếp tục đặt ra các mục tiêu dài hạn, cuối cùng bạn sẽ thấy được mục tiêu phát triển và mục tiêu của cuộc đời mình.

1. Đánh giá đúng bản thân mình để tìm cho mình vị trí đúng

Một người cần phải biết cách để hiểu rõ mình. Muốn biết được điều đó, phải dùng một trái tim bình thường để nhìn thẳng vào giá trị cũng như năng lực của bản thân, bạn là con trâu kéo cày, con ngựa kéo xe, con chim ưng trên trời hay con cá ở sâu trong đáy nước, trong đầu bạn phải tự biết.

Mọi ngã đường đều dẫn tới thành Roma, đi đến thành công có trăm đường vạn lối, mỗi người chỉ cần hiểu rõ về mình, đi con đường phù hợp với bản thân đồng thời phát huy được ưu thế của mình thì mới có hy vọng đến được bến bờ lý tưởng. Do đó, trước tiên chúng ta phải xác định được bản thân mình, tìm được một vị trí thích hợp với mình là vô cùng quan trọng.

Trong giới tự nhiên, chim ưng thoả sức bay lượn trên không, nó thuộc về bầu trời, tư thế oai hùng của nó cần phải ở trên không mới có thể thể hiện được, do đó nó được con người coi là đối tượng để tượng trưng cho vẻ đẹp oai hùng; các loại cây cỏ mọc rất tươi tốt, chúng luôn cố gắng để phủ xanh các chỗ đất trống; những chú ếch có trên khắp các cánh đồng để diệt các côn trùng sâu hại, chúng có đôi chân sau rất khoẻ, cùng đôi mắt rất tinh nhanh, chỉ cần côn trùng bay qua bay lại, với một lần tấn công rất nhanh và chính xác, vậy là bắt được con mồi. Vạn vật đều như nhau: thấy rõ vị trí của bản thân mình chúng sẽ trở nên vô cùng dũng cảm, kiên cường và tràn đầy sức sống. Do có thể thấy rõ được những ưu điểm cũng như sở trường của mình nên mọi vật đều sẵn sàng cố gắng phấn đấu để đạt được mục tiêu.

Mọi người đều biết rằng biết giành lấy là một nghệ thuật, nhưng ít ai biết rằng biết vứt bỏ cũng là một nghệ thuật, trong cả hai đều có một nguyên tắc chuẩn duy nhất đó là phải biết rõ vị trí của mình. “Một người cần phải biết bản thân mình muốn làm gì, cần làm gì và phải làm gì”. Phải biết rõ khả năng cùng những hạn chế của mình, biết được cái gì cần kiên trì, cái gì cần vứt bỏ, biết được cái gì thì phù hợp với mình hơn. Chỉ cần tìm ra được vị trí của mình thì thành công sẽ dễ dàng đến với bạn.

Có một số người hoàn toàn không muốn phải thay đổi giữa chừng, tuy nhiên do mãi mà không thể xác định chính xác phương hướng cho mình. Tìm hiểu về nguyên nhân thì chủ yếu là bởi họ đã định vị sai cho bản thân, do họ không thể hiểu rõ về mình hoặc đề ra những kế hoạch quá cao nên rơi vào hoang tưởng, mặc dù có hoài bão lớn lao nhưng lại không thể nào thực hiện được, ngoài những mơ ước ra thì chẳng có cái gì khác. Hoặc là do họ đề ra những kế hoạch quá thấp, như vậy lại lãng phí thời gian và sức lực, dùng dao mổ trâu để giết gà, dùng đại bác để bắn muỗi, kết quả là vừa hao phí đại bác mà muỗi thì chưa biết có chết hay không.

Người có tài cao lại chỉ dám làm việc bé, hoặc người bất tài lại tham vọng làm việc trọng đại, đều là thể hiện việc không xác định rõ về vị trí của bản thân mình. Quyết định sai lầm thường do nhận thức sai lầm mà tạo thành, do vậy điều quan trọng là phải nhận thức chính xác về mình, bất cứ con đường thành công nào cũng đều từ việc nhận định chính xác bản thân, hãy bắt đầu từ việc đó và làm cho thật tốt.

Có rất nhiều nhân tố dẫn tới thành công của một con người, ví dụ như: cơ hội,

môi trường, tâm lý, chăm chỉ làm việc □ Nhưng một trong những điều rất quan trọng đó là phải nhận định rõ ưu thế của bản thân.

Tất cả mọi con sông trên trái đất đều bắt nguồn từ những nơi cao, cho dù trong cuộc đời bạn có phải chạy ngược chạy xuôi thì cuối cùng cái mà để bạn có thể mưu sinh được chính là sử dụng sở trường và ưu thế của bạn.

Sở trường và ưu thế của một người chính là mảnh đất màu mỡ, hạt giống thành công chính là được gieo trồng trên mảnh đất màu mỡ ấy, nếu như bạn gieo những hạt giống đó trên mảnh đất phì nhiêu đó thì sẽ mang đến cho bạn những gặt hái ngoài sức tưởng tượng.

Trên đời này, bất cứ người thành công nào cũng đều là người hiểu rất rõ về điểm mạnh và điểm yếu của mình, đồng thời phát huy đến mức cao nhất những điểm mạnh đó. Bill Gate có thể trở thành người giàu có nhất thế giới, Disney có thể vẽ ra chú chuột tài hoa □ Nếu không phải họ phát huy sở trường của mình thì làm sao có thể thu được những thành tựu to lớn đó.

Sở trường ở đâu? Nó nằm ở đâu đó trong tính cách của mỗi người, trên những sự vật mà người ta có hứng thú nhất, thậm chí là ở trong một góc nào đó trong tính cách bạn, mà do bạn ít chú ý chưa phát hiện ra được.

Có một nhà thông thái đã từng nói: Hứng thú là người thầy tốt nhất của bạn. Một người kinh doanh mà không có hứng thú với tiền, vậy thì anh ta không thể kinh doanh được. Kinh doanh là một công việc vô cùng phức tạp, trong đó những khổ cực vất vả người ngoài khó mà có thể hiểu được, do đó, lúc nào cũng phải dùng cái tâm, phát hiện ra những cơ hội, có câu: “Thấy tiền là sáng mắt lên” là để chỉ sự mẫn cảm đó.

Giả dụ như một nhà kinh doanh thấy tiền mà không sáng mắt lên thì đúng là người đó không có khả năng kinh doanh, hoặc là thấy đồ vật khác nào đó lại sáng mắt lên thì chứng tỏ anh ta là người tài của lĩnh vực đó, tốt nhất là đổi công việc đi chứ đừng nên làm kinh doanh nữa.

Mỗi người đều có cách thức tư duy của riêng mình, cách tư duy này được hình thành từ khi còn thơ ấu, chẳng qua là bạn không phát hiện ra mà thôi. Ví dụ như trong cuộc đời mình, cho dù bạn đi bao nhiêu con đường thì khi quay đầu lại, cuối cùng thì ra lại quay về cách thức đầu tiên.

Mọi vật trên thế gian đều có những thuộc tính và khả năng phát triển và sinh tồn phù hợp với nó, con người cũng vậy, mỗi người có cuộc sống riêng, mỗi người có những nguyên tắc và cách ứng xử của riêng mình, có người thích được làm lãnh đạo; có người lúc nào cũng chỉ muốn xen vào chuyện của người khác, đứng núi này trông núi nọ, suốt ngày chỉ mơ ước viễn vông, oán trời trách phận, mãi không thể định được vị trí của bản thân, đánh mất mình trong cuộc sống, cuối cùng phải chịu nuối tiếc suốt cả cuộc đời; có người nỗ lực làm công việc của mình, yên tâm và vui đầu vào công việc, chẳng yêu cầu được báo đáp, chỉ mong muốn làm tròn trách nhiệm và trong lòng luôn thanh thản.

Con người sống ở trên đời, ai cũng muốn mình có thể làm được điều gì đó giúp đời, luôn là chính mình, biết rõ mình là ai và tìm được vị trí chính xác của mình, luôn tin

rằng chỉ cần có thực lực thì tất có ngày có thể phát huy được mình. Cho dù bạn tài trí, bạn giỏi giang nhưng người khác vẫn chưa biết tới bạn, thế thì làm thế nào? Hãy cứ làm tốt các công việc của bản thân mình, đối xử với mọi người một cách công bằng đúng mực, trân trọng sở thích của mình thì bạn vẫn có thể rất vui vẻ với những gì thuộc về mình, vẫn có thể đủ sức dùng năng lực của bản thân để chiếu rọi con đường đi của mình.

Biết rõ bản thân mình có thể giúp chúng ta càng hiểu hơn tài năng cũng như hướng đi sự nghiệp của mình, hiểu rõ trong cuộc sống và công việc trước đây có điều gì khiến mình hài lòng nhất và làm việc đạt được hiệu quả cao nhất, hãy kiểm tra lại trong vài năm vừa qua tính cách của mình và hình tượng của mình có gì thay đổi, trong đó có những ưu thế nào của mình nổi trội hẳn lên. Liệu những thay đổi này có thể giúp bạn phát huy được điểm mạnh của mình?

Bạn có thể tự hỏi mình rằng: “Mình là ai?”

Trong câu hỏi đó bao gồm: giá trị nhân sinh, giá trị quan, những thứ khiến bạn vừa lòng, tư chất, hứng thú, năng lực, môi trường bằng cấp, hình ảnh cá nhân, động cơ, môi trường, gia đình với những tác động của nó như hoạt động xã hội, kỹ năng có thể phát triển, thích mạo hiểm, kinh nghiệm du lịch □

Bạn có thể tham khảo ý kiến của những người thân của mình như cha mẹ, bạn bè, nắm được cách nhìn nhận và đánh giá của họ đối với mình, hãy để mọi người xung quanh nói cho bạn biết những ưu điểm cũng như nhược điểm của bạn, đồng thời có thể dùng thực tiễn để chứng minh cho mình nhiều hơn. Ví dụ như bạn có tài kinh doanh hay không? Nếu như bạn không rõ điều đó, bạn có thể thử xem sao. Những người bình thường đối với những việc mà mình không nắm chắc thường có những cảm giác tự ti, đó là phản ánh về sự bất tài. Ngược lại với điều này, nếu như bạn tràn đầy tự tin và hưng phấn đối với những việc mình làm thì điều đó đã thể hiện rõ bạn có tài trong lĩnh vực đó.

Phải hiểu rõ bản thân mình có những ưu điểm và sở trường gì, hiểu rõ bản thân mình thuộc loại người nào sẽ giúp cho bạn tiến rất nhanh về tiền đồ phía trước. Muốn thành công, bạn phải phát huy được khả năng và ưu thế của bản thân mình, đồng thời tránh được những điểm còn khiếm khuyết.

Để trở thành người thành công cũng chẳng phải là khó, chẳng qua là tìm được một công việc phù hợp và phát huy được tối đa năng lực của bản thân, bởi vì, tìm được một công việc vừa có hứng thú lại vừa thuận tay, đồng thời bạn lại nghiên cứu chuyên sâu về lĩnh vực đó thì thành công sẽ đến với bạn hết sức tự nhiên.

Anh ta là một người Mỹ, anh sinh ra trong một ngôi làng rất bình thường, điều kiện gia đình cũng không phải là khá giả. Anh ta có mục tiêu của mình, anh ta mơ ước sau khi tốt nghiệp đại học xong sẽ quay trở về quê hương làm thầy giáo. Nhưng sự thực lại không được như mong muốn, anh lại trở thành một người bán hàng, sau này anh lại làm việc trong một công ty bán chân giò hun khói, bán xà phòng thơm, bán mỡ lợn □ Cuộc sống như vậy thật chẳng sung sướng gì, thậm chí có thể nói là không như ý muốn. Cuối cùng anh ta cũng phát hiện ra sở trường của mình, anh phát hiện ra rằng trong lĩnh vực diễn thuyết anh có những khả năng tiềm tàng, vậy là anh ta bắt đầu chuẩn bị cho hướng đi này, ban ngày anh ta viết bài, ban đêm anh ta lại tham dự một lớp tập diễn

thuyết do một doanh nhân thành đạt mở. Trong giai đoạn này, công việc của anh hết sức vất vả, gặp rất nhiều khó khăn, nhưng anh ta không vì vậy mà từ bỏ, với lòng kiên trì và nỗ lực của bản thân, anh ta biết rõ vị trí của mình và tích cực theo hướng đó. Cuối cùng thì: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền...” Anh đã trở thành một nhà tâm lý, một nhà diễn thuyết nổi tiếng thế giới, anh ta đã tạo ra sự thành công và có tác động tới rất nhiều người, anh ta chính là Canainas.

Có thể thấy rằng sở dĩ Canainas có thể giành được thành công, nguyên nhân quan trọng nhất là anh ta có thể hiểu được vị trí của mình, tìm ra được sở trường của mình, sau đó lại kiên trì không ngừng nghỉ, từ đó mới có thể giành được những thành tựu như trên. Chỉ có hiểu rõ bản thân, tìm được vị trí của mình thì mới có thể giành được thành công. Trong thực tế cuộc sống, rất nhiều người do không tìm được vị trí của mình, nhanh chóng mất đi phương hướng phấn đấu, cuối cùng là chẳng có việc gì thành. Còn với những người thành công kia, bởi họ tìm được chính xác vị trí của mình, đồng thời không ngừng nỗ lực mới có thể đạt được thành công.

Cô-dô-lin-giơ-Rai, ngoại trưởng Mỹ cũng là người hiểu rất rõ bản thân mình, tìm được vị trí phù hợp với bản thân mình nhất để rồi đi tới thành công. Bà cũng bắt đầu từ một người bình thường như bao người khác, nhưng với sự nỗ lực của mình, bà đã vươn lên trở thành một “Người phụ nữ có quyền lực nhất”. Từ một người phụ nữ da đen còn chịu nhiều sự kỳ thị đối với màu da, bà đã vượt qua rất nhiều người để trở thành Bộ trưởng Bộ Ngoại giao Hợp chủng quốc Hoa Kỳ. Không ai dám phủ nhận năng lực của bà, tất cả đều bắt đầu từ khi bà ra quyết định cho mình vào năm 16 tuổi. Lúc còn nhỏ, Bà Rice không có lý tưởng gì lớn lao cả, bà chỉ mơ ước sau này có thể trở thành một nghệ sỹ chơi đàn piano, bởi bà cũng thực sự có thiên phú trong lĩnh vực này. Năm 16 tuổi bà thi vào Học viện âm nhạc Florida với ước mơ trở thành một nghệ sỹ chơi piano chuyên nghiệp. Nhưng thực tế lại không thuận lợi như bà mong muốn, trong tiết học âm nhạc, bà luôn bị bạn bè chòng ghẹo, công kích. Bà nói:

“Tôi gặp phải một nhóm những đứa bé 11 tuổi, những đứa bé này vừa nhìn qua một lần đã chơi được bản nhạc mà bản thân tôi phải mất cả năm trời mới có thể chơi được. Tôi nghĩ rằng tôi không thể nâng cao thành tích để đến một ngày nào đó được diễn tấu ở phòng hoà nhạc Knights được.”

Vậy là bà quyết định thay đổi hướng đi cho tương lai của mình, nhìn lại vị trí của bản thân, thật may là bà đã tìm được mục tiêu mới cho mình, bà tập trung vào chính trị học quốc tế và đã đạt được kết quả như sau này.

Nếu phải so sánh giữa Bộ trưởng Bộ Ngoại giao và một nghệ sỹ Piano xem nghề nào có giá hơn thì thật là khập khiễng, nhưng đối với bà Rice mà nói, nghề nào có tính khả thi hơn thì hẳn ai cũng đã thấy rõ. Cái gì phù hợp hơn với mình, vị trí của mình là gì? Bà đã hiểu rõ tất cả những điều đó, nên mới giành được thành công to lớn thế kia.

Trong cuộc sống, bạn đừng nên cho rằng tìm được hướng đi cũng như vị trí cho mình một cách phù hợp là điều dễ dàng. Vị trí tốt hiện nay của bạn không có nghĩa đó là vị trí chính xác nhất của bạn, “nhận rõ bản thân” hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng. Một người nếu như muốn thành công thì phải kiên trì hiểu rõ về mình, tìm được vị trí phù hợp với mình nhất, cũng giống như con bu lông có vào đúng lỗ vít thì mới xoáy vào được

vị trí sâu nhất, mới đạt được mục đích của mình.

Muốn tìm được chính xác vị trí của mình thì tâm lý phải thật công bằng, phải biết dựa vào cá tính, năng lực, sở trường của mình, so sánh giữa cái được và cái mất để tìm ra vị trí phù hợp nhất. Cuối cùng thì sự lựa chọn phù hợp mới là cái cơ bản để bản thân phát triển.

Muốn tìm được vị trí chính xác thì phải không ngừng điều chỉnh, một bước đã đến được đúng chỗ đương nhiên là tốt, nhưng cuộc đời vốn phức tạp, con người chẳng liệu hết những điều bất ngờ, có nhiều khi không tránh được việc phải điều chỉnh lại bản thân cho phù hợp. Nhà văn Lỗ Tấn cũng đã từng làm thuốc, nhưng sau khi ông chuyển sang viết văn thì mới thu được thành quả nổi tiếng toàn thế giới. Tìm chính xác vị trí của mình giống như cá gặp nước, chim gặp trời vậy!

Tìm được vị trí chính xác của mình thì muốn làm gì cũng được, muốn vậy thì phải thoát khỏi cái bình thường. Trên thế giới này thì những người bình thường luôn nhiều hơn những người nổi tiếng rất nhiều. Tuyệt đối không nên đứng núi này trông núi nọ, lúc thì muốn làm chính trị, lúc lại muốn làm nhà văn, lúc khác lại muốn kinh doanh, như vậy thì chẳng việc gì thành cả. Những người như vậy không những đánh mất bản thân mình, mà còn đánh mất luôn cả vị trí của mình. Nếu như lúc nào cũng đứng núi này trông núi kia cao, thì cho dù đã từng ở vị trí phù hợp nhất với mình đi chăng nữa thì cuối cùng cũng thất bại, việc gì cũng sẽ chẳng thành.

Con người ai cũng muốn thể hiện giá trị bản thân mình, mà muốn thể hiện được mình thì phải xác định chính xác vị trí của mình. Tìm đúng vị trí của mình rồi chúng ta mới có thể không bị mất phương hướng khi gặp phải khó khăn, không bị quên những điều đáng nhớ, không để bản thân bị nhầm đường lạc lối. Muốn hiểu rõ về mình, tìm được chính xác vị trí của mình cần phải học được cách dùng một trái tim bền bỉ để theo đuổi những lý tưởng lớn lao, như vậy, những con người bình thường chúng ta nhất định có thể sáng tạo ra những sự nghiệp khiến người khác phải khâm phục.

2. Lựa chọn và xác định chính xác mục tiêu cuộc đời

Trong cuộc sống, dù là ai thì cũng cần có mục tiêu để phấn đấu hướng tới, mục tiêu này hoàn toàn không phải là một giá trị xác định, mà là cần phải đạt được thành tích về sự nghiệp và vị trí mà mình theo đuổi trong những thời gian nhất định.

Mục tiêu là phương hướng và động lực phấn đấu của cuộc đời. Một người nếu như không thể lựa chọn chính xác mục tiêu cuộc đời của mình hoặc là lựa chọn những mục tiêu tiêu cực, sai lầm thì nhất định sẽ vô cùng tai hại, thậm chí phải hối tiếc cho đến cuối đời. Mục tiêu của cuộc sống sẽ khiến cho người ta hiểu được giá trị của cuộc sống, từ đó đạt được những thành tích cao trong đời.

Vào thời vua Đường Thái Tông Trinh Quán (Trung Quốc), tại một nhà xay bột

phía tây thành Trường An có một con ngựa và một con lừa, chúng là hai người bạn rất tốt của nhau tuy mỗi kẻ có việc riêng, ngựa thì đi chở hàng, kéo các thứ ở bên ngoài; còn lừa thì kéo cối xay bột trong buồng. Năm Trịnh Quán thứ ba, con ngựa đó bất ngờ được chọn đưa Huyền Trang đại sư đi Tây Thiên lấy Kinh.

Người và ngựa cùng nhau đi suốt 17 năm. 17 năm sau, chú ngựa này đã cùng Huyền Trang đại sư lấy được Kinh về đến Trường An. Ngựa không hề quên về người bạn cũ nên đã đến nhà xay bột tìm lừa. Lúc này cả hai đều đã già, ngựa kể cho lừa nghe về hành trình đi lấy Kinh: phải vượt qua cả quãng đường xa xôi, qua những xa mạc bao la rộng lớn, qua những khu rừng rậm rạp hoang sơ, qua những đỉnh núi mây mù che phủ, qua cái giá lạnh của tuyết, cái nóng bức của vùng nhiệt đới□những cảnh sắc như trong câu chuyện thần thoại này lừa chưa từng được nghe qua. Sau khi nghe xong câu chuyện của ngựa, lừa kinh ngạc nói:

“Kiến thức của anh phong phú quá! Đường xa như vậy mà anh đều đã đi qua cả, tôi thì chẳng bao giờ dám nghĩ tới nữa.”

Ngựa đáp:

“Thực ra quãng đường mà chúng ta đi là như nhau. Khi tôi trên đường đi Tây Thiên lấy Kinh thì anh ở nhà vẫn bước đi không ngừng nghỉ. Chỉ có điều tôi và Huyền Trang đại sư cùng có mục tiêu lớn lao và rất cao xa, luôn kiên trì bước về phía trước, nên tôi mới có cả một kho kiến thức về thế giới bên ngoài như vậy, còn anh thì bị giam ở đây, bị bịt mắt lại, cả đời chỉ đi quanh cái cối xay bột nên anh mãi mãi không đi được tới chân trời mới.”

Đúng vậy, cả ngựa và lừa đều không ngừng phấn đấu, điều khác nhau chỉ là mục tiêu của ngựa và lừa là không giống nhau.

Từ câu chuyện ngụ ngôn giản đơn này, chúng ta có thể phát hiện ra bản chất của cuộc sống đó là: Khi ngựa kiên trì hướng về phía Tây Thiên đi tới, thì lừa chỉ đi quanh cái cối xay bột. Mặc dù số bước đi của chúng là như nhau nhưng do mục tiêu của lừa quá hạn hẹp nên cả cuộc đời nó chưa tới được bất cứ nơi đâu. Triết lý của cuộc sống cũng giống như vậy, đối với những người không có mục tiêu thì thời gian trôi qua chỉ đồng nghĩa với sự tăng lên về tuổi tác, ngày nào cũng lặp lại như ngày nào, vì vậy chỉ những người lựa chọn mục tiêu của cuộc đời một cách chính xác mới có thể tới được chân trời mới, mở ra con đường thành công cho mình. Do đó có thể thấy, có mục tiêu cuộc đời chính xác thì cuộc sống của chúng ta mới có ý nghĩa, mới có thể thấy được quá trình sống đó, đồng thời những người nắm chắc quá trình đó chính là những người có cuộc sống hết sức chân thực, không hề sống uổng phí.

Nếu như quan sát một cách kỹ lưỡng, chúng ta có thể phát hiện ra rằng, trong biển người mênh mông trên thế giới này, thiên tài và ngu ngốc đều là số ít, còn đại đa số là những người bình thường. Tuy nhiên, những người này sau khi trải qua thử thách của cuộc sống thì có người thành công, có người cả đời vẫn bậm rợn vất vả mà chưa làm nên được công danh gì, vì sao lại như vậy? Con người thì đều như nhau, nhưng tại sao lại có chuyện khác nhau đến như thế? Trả lời cho câu hỏi này, chúng ta hãy cùng theo dõi một cuộc điều tra của Knight.

Knight đã tiến hành một cuộc điều tra về mục tiêu của cuộc đời đối với hơn mười ngàn người không phân biệt tuổi tác, chủng tộc, màu da, biên giới. Sau cuộc điều tra, ông phát hiện ra rằng, chỉ có 3% số người có mục tiêu rõ ràng, đồng thời biết làm sao để thực hiện được mục tiêu đó, 97% số người còn lại cơ bản là không có mục tiêu. 10 năm sau Knight lại tiến hành một cuộc điều tra tương tự, đối với những người mục tiêu không rõ ràng, và không biết làm sao để thực hiện mục tiêu trước đó, kết quả khiến người ta phải kinh ngạc: 5% vẫn không tìm ra mục tiêu, 95% còn lại ngoài việc tuổi tác tăng thêm 10 tuổi ra thì cuộc sống, công việc và thành tựu cá nhân hầu như không có gì nổi bật, vẫn là một người hết sức bình thường. Còn số 3% có mục tiêu rõ ràng và biết cách thực hiện mục tiêu kia thì đều giành được những thành công nhất định trên con đường sự nghiệp của mình, 10 năm trước họ đã đặt ra mục tiêu và đã thực hiện được ở một mức độ nào đó, đồng thời vẫn đang tiếp tục tiến đến mục tiêu đã đặt ra.

Từ những điều tra của Knight, chúng ta có thể rút ra một kết luận: sự khác nhau cơ bản giữa những người thành công và những người thất bại không phải bởi là thiên tài hay không, cũng không phải bởi có gặp được vận may hay không mà là bởi có mục tiêu cuộc đời chính xác hay không.

Trong quá trình lựa chọn mục tiêu cuộc đời, cần phải biết bỏ đi những nghề nghiệp không phù hợp với mình, bỏ đi những thứ ràng buộc mình, bỏ đi những công việc và môi trường có thể khiến mình bộc lộ yếu điểm khiếm khuyết, bỏ đi hư danh, bỏ đi tình bạn đã thay đổi, bỏ đi những tình cảm không tốt ảnh hưởng tới mình, bỏ đi những thói quen xấu của mình, bỏ đi những áp lực không cần thiết của mình. Chỉ có hiểu được việc bỏ đi một cách đúng mức mới có thể xác định và lựa chọn đúng đắn mục tiêu cuộc đời.

Bill Gate trong một lần tới thăm một phòng thực nghiệm thuộc trường đại học sư phạm Bắc Kinh, một học sinh trung học đã hỏi ông một câu hỏi:

“Lý tưởng của ông là gì?”

Ông trả lời:

“Ngay từ hồi còn nhỏ tôi đã có mong ước có thể biến máy tính thành một công cụ hoàn mỹ, đó cũng chính là mục tiêu theo đuổi của cả cuộc đời tôi. Đến bây giờ, tôi đã đi được phân nửa quãng đường, tôi hy vọng rằng lúc tôi kết thúc công việc của mình thì tôi có thể hoàn thành được mong ước đó.”

Bill Gate đã bỏ ra 30 năm mà mới đi được phân nửa quãng đường vươn tới mục tiêu mà ông hằng theo đuổi. Hiện nay, cái nghề nghiệp của ông đã phổ biến ở khắp nơi trên thế giới, ông có thể hoàn thành được mong ước cuối cùng của mình hay không, không còn quan trọng nữa bởi vì đã có hàng triệu người ở khắp nơi trên thế giới cùng chung lý tưởng đó với ông rồi. Lý tưởng của Bill Gate thật khiến người ta khâm phục.

Mỗi người trong quá trình lựa chọn mục tiêu cho bản thân mình, cần phải lựa chọn được mục tiêu lâu dài, mục tiêu trước mắt hoàn toàn không phải là sự lựa chọn tốt đẹp nhất. Ví dụ như, đối với một học sinh, được học trong một trường học tốt có thể tăng thêm khả năng tìm được việc tốt cho mình, nhưng đó chỉ là mục tiêu trước mắt, điều bạn cần phải quan tâm không phải là bạn tốt nghiệp ở trường nào mà là bạn đã nắm bắt được đủ lượng tri thức cần thiết hay chưa?

Với đại đa số, “vào học tại một trường đại học danh tiếng” hay là “vào làm trong một công ty lớn” đều không phải là mục tiêu chính xác của cuộc đời. Vì vậy, việc thi không đỗ hoặc không được tuyển, chẳng phải là một cái gì đó lớn lao, chỉ cần bạn tìm được phương hướng phù hợp để phát triển bản thân, đồng thời hiểu được việc quý trọng thời gian và cơ hội học tập thì bạn có thể giành được thành công cuối cùng. Cùng với việc bạn nỗ lực làm tốt công việc, còn cần phải chú ý tới việc giữ cho đầu óc tỉnh táo, lúc nào cũng hướng tới mục đích của mình. Chỉ có như vậy bạn mới có thể giành được thành công dưới sự dẫn dắt của mục tiêu và lý tưởng sống của mình.

Một người đặt ra mục tiêu cho mình phải thật cụ thể rõ ràng, quyết không thể chỉ nói suông, phải khái quát mục tiêu thành phương hướng thật sự rõ ràng. Ví dụ bạn muốn trở thành nhà văn, vậy thì bạn phải thích viết văn, phải muốn trở thành một cây bút chuyên nghiệp. Chỉ cần nỗ lực xác định rõ mục tiêu của cuộc đời thì mới có thể thúc đẩy bản thân tiến về phía trước có hiệu quả.

Cùng với việc thực hiện mục tiêu của cuộc đời, còn phải có những điều chỉnh kịp thời theo thực tế cuộc sống. Nếu như kết quả phấn đấu vượt qua cả sự kỳ vọng thì có thể nâng cao mục tiêu lên, còn nếu như không được như vậy, có thể hạ thấp mục tiêu xuống một chút. Sau khi đã đạt được mục tiêu của mình, có thể tiếp tục đặt ra những thách thức mới khó khăn hơn. Nếu gặp thất bại, hãy nhẹ nhàng đón nhận nó, đồng thời rút ra những bài học cho mình.

Đời người thật ngắn ngủi, thời gian có hạn, do vậy đừng nên lãng phí quá nhiều thời gian cho cuộc đời người khác, cũng đừng bị những điều mê hoặc, mù quáng tin vào tín ngưỡng giáo điều, tin mê muội điều này tức là bạn đang sống trong tư tưởng của người khác. Đừng để ý chí của người khác che lấp dự định cũng như kế hoạch của bản thân mình. Điều quan trọng nhất là phải có dũng khí để làm theo nội tâm và trực giác mách bảo, bởi chỉ có nội tâm và trực giác của bạn mới biết bạn thực sự cần gì, thực sự muốn trở thành một người như thế nào, còn tất cả những phán đoán khác chẳng có gì quan trọng bằng.

Một tác giả nổi tiếng nước Pháp đã từng nói:

“Cuộc sống mà không có mục tiêu giống như người thủy thủ không có kim chỉ nam vậy.”

Đại dương cuộc đời vừa rộng lại vừa sâu, có mục tiêu thì mới có thể không bị lạc đường, không phải kinh sợ những chỗ nước xoáy. Mục tiêu cuộc sống đúng đắn giống như chiếc la bàn chỉ đường cho bạn, hãy chủ động nắm chắc vận mệnh mình trong tay mình.

Mục tiêu cuộc sống đúng đắn là cơ sở để có thể xác định chính xác về bản thân mình. Nếu đặt mình ở vị trí quá thấp thì không thể phát huy được khả năng to lớn của bạn, khiến cho bạn không thể giành được những thành công mà đáng ra bạn có thể đạt được to lớn hơn, như vậy thì thật là đáng tiếc. Còn nếu đặt mình lên quá cao thì lại lấy những điều hoang đường thành lý tưởng, mục tiêu phấn đấu không đạt được, cuối cùng rơi vào tâm trạng thất bại và đau khổ. Vậy một người nên đặt cho mình những mục tiêu như thế nào?

Thứ nhất, xác định rõ tuyên xuất phát, tìm ra được vị trí hiện tại của bạn. Kết

hợp với tình hình thực tiễn của bản thân, tự hỏi mình muốn làm gì bây giờ và trong tương lai, mình muốn trở thành một người như thế nào, để đưa nó trở thành mục tiêu của bạn. Thống nhất mục tiêu cuộc đời, tố chất bản thân với cá tính của bạn sẽ thành tiền đề xác định chính xác mục tiêu của cuộc đời, dựa vào tố chất và năng lực của mình để lựa chọn ra mục tiêu để mình có thể phát huy được tối đa khả năng của bản thân, cống hiến những thành quả lớn nhất cho xã hội. Chỉ có như vậy mới có thể thống nhất được giữa mục tiêu cá nhân với mục tiêu xã hội. Không nên đặt ra mục tiêu quá hảo huyền, cũng không nên đặt ra những mục tiêu quá vĩ đại, bởi đã đặt ra mục tiêu thì bạn phải phát huy hết khả năng của mình để thực hiện được mục tiêu đó, nếu như không thể thực hiện được thì sẽ dẫn tới hoài nghi bản thân, và những cảm giác thất bại.

Thường thì chúng ta có thể đặt thành mục tiêu dài hạn, mục tiêu trung hạn và mục tiêu trước mắt.

Thứ hai, khi đã có mục tiêu dài hạn vẫn chưa đủ. Một toà nhà cao chọc trời thì cũng bắt đầu từ xây móng dưới mặt đất, cho nên bạn phải bắt đầu từ những mục tiêu cho vài năm tới, đó là mục tiêu trung hạn. Mục tiêu trung hạn là rất quan trọng, nó có thể khiến bạn thấy được hy vọng để mà phấn đấu, từ đó tăng thêm quyết tâm và sự tự tin của bạn. Rất nhiều người khi đặt ra mục tiêu cho mình lại không coi trọng việc đặt ra các mục tiêu trung hạn, chỉ chú ý tới xây dựng mục tiêu dài hạn, nhưng cùng với thời gian không ngừng trôi qua, nhìn mục tiêu ở phía trước càng ngày càng mờ mịt và như vậy rất dễ từ bỏ mục tiêu của mình. Họ là những người biết lấy đủ làm vui, chỉ chú ý đến lợi ích trước mắt, cho nên những người như vậy thường chẳng thể thành công một việc gì.

Thứ ba, sau khi đã đặt ra được mục tiêu dài hạn và mục tiêu trung hạn, bạn cần nhìn lại mục tiêu trước mắt của mình, mục tiêu trước mắt chính là bước một để thực hiện mục tiêu trung hạn và dài hạn của mình. Mục tiêu ngắn hạn thực hiện ra sao sẽ có ảnh hưởng tới mục tiêu trung hạn. Mục tiêu ngắn hạn là cơ sở, là điểm xuất phát, người ta tuyệt đối không thể thua trên điểm xuất phát được. Do vậy, mục tiêu ngắn hạn phải cụ thể, rõ ràng và có thời hạn.

Bạn có thể căn cứ vào tình hình thực tiễn, xác định một cách hợp lý chính xác mục tiêu của mình, trong quá trình thực hiện mục tiêu có thể chia thành các mục tiêu nhỏ, thực hiện tốt từng mục tiêu nhỏ có thể khiến bạn có được cảm giác thắng lợi và tăng thêm lòng tự tin. Như vậy, bạn có thể từng bước thực hiện được mục tiêu của mình. Trong quá trình đặt ra các mục tiêu nhỏ, bạn cần đặt ra thời gian biểu cụ thể và nghiêm khắc thực hiện. Cũng giống như việc xây dựng một ngôi nhà, trước tiên phải có được bản thiết kế, sau đó mới giao cho đội ngũ xây dựng tiến hành từng phần. Trong bản vẽ kỹ thuật, đồ đạc bố trí từng phòng phải được vẽ ra trong bản vẽ một cách rõ ràng, tất cả đều phải được xây dựng theo quy trình thứ tự.

Là con người thì ai cũng có khát vọng, có thể nói tham vọng của con người là không có điểm dừng, khi bạn đã xác định đúng mục tiêu cuộc đời cho mình, nỗ lực trong từng bước đi cụ thể, thể nghiệm cả quá trình ngọt bùi đắng cay, khi bạn vẫn chưa đạt được mục tiêu cuối cùng, thì bạn chợt phát hiện ra rằng bạn đã thu hoạch được rất nhiều. Cho nên, lựa chọn đúng mục tiêu cuộc đời, bạn mới có thể từng bước phấn đấu và giành được thành công.

Để đạt được mục tiêu đã định, chúng ta phải giống như một vị tướng quân mưu tính sâu xa, thường xuyên căn cứ vào tình hình chiến trường mà điều chỉnh kế hoạch. Nếu như kế hoạch này không thể tiến hành được thì phải có phương án thay thế. Nhưng nhất định phải nhớ rằng: chúng ta có thể điều chỉnh kế hoạch trên con đường đi tới thành công nhưng chắc chắn là không được phép thay đổi mục tiêu một cách.

3. Phân thành các giai đoạn từ nhỏ đến lớn thực hiện mục tiêu

Trong cuộc sống có rất nhiều người tuy đã đặt ra mục đích cho mình, nhưng không thể nào thực hiện được, không thể thành công được, vậy nguyên nhân là vì sao? Vấn đề là ở chỗ họ chỉ có mục đích lớn chứ không có mục đích nhỏ.

Có một chú chim ưng con nói với chim ưng mẹ rằng:

“Mẹ à, mẹ cứ xem nhé, nhất định sẽ có một ngày con làm được những chuyện to lớn, con sẽ cho mọi người biết con là vĩ đại nhất.”

Ưng mẹ hỏi ưng con:

“Ồ, con muốn làm việc lớn gì thế, con trai của mẹ?”

“Con muốn bay khắp thế giới để phát hiện ra những điều mà người khác chưa phát hiện ra được.”

Ưng mẹ vui vẻ nói:

“Suy nghĩ của con rất hay đấy! Nhưng trước hết, con phải nỗ lực học tập để nắm được kỹ thuật bay lượn đã.”

Vậy là hàng ngày ưng con đều nỗ lực luyện tập kỹ thuật bay lượn, chuyên tâm vào mỗi chuyện đó, còn những chuyện còn lại chẳng thèm để ý tới.

Vài ngày sau, ưng mẹ nói với ưng con:

“Con à, giờ chúng ta cùng đi kiếm mồi nào!”

Lúc này ưng con không giấu giếm sự bực tức nói với mẹ:

“Mẹ cứ đi một mình đi, con không có thời gian rồi để làm những việc nhỏ mọn đó đâu.”

Ưng mẹ nghe xong câu trả lời, trong lòng hết sức lo lắng hỏi con:

“Con nói gì thế?”

“Mẹ để con tập trung vào việc bay cho thật giỏi đã, sao mẹ cứ làm phiền con, bắt con làm những việc chẳng có giá trị ấy thế?” Ưng con giận dỗi đáp.

Ứng mẹ nói:

“Việc tập bay phải bao gồm cả việc tìm mồi. Nếu không, sau ngày thứ nhất sẽ bị đói, ngày thứ hai sẽ không có sức bay lên trời và ngày thứ ba sẽ chết rũ xương.”

Một người nếu chỉ có mục tiêu dài hạn mà không có mục tiêu ngắn hạn thì không được. Không có những cái trước mắt làm sao có tương lai. Trên đời này chẳng có những lý luận cao siêu cũng chẳng có việc vĩ đại, tất cả mọi việc đều rất bình thường, bất cứ một mục tiêu vĩ đại nào cũng đều do sự tích lũy của những mục tiêu nhỏ mà thành. Những người chỉ làm những việc lớn thì e rằng mãi mãi không tìm được đất dụng võ cho mình và chẳng làm nên tí công trạng gì.

Ai cũng có những mục tiêu của cuộc đời, một số mục tiêu lớn nhìn qua có vẻ khó thực hiện, nhưng nếu ta phân chúng thành nhiều các mục tiêu nhỏ khác nhau, mỗi lần thực hiện tốt một mục tiêu nhỏ, thì những mục tiêu sau không còn khó nữa, cứ kiên trì như vậy, từng bước đi lên nhất định sẽ giành được thành công. Nếu như muốn đạt được mục đích to lớn của mình thì phải xuất phát từ căn bản thực hiện từng mục tiêu. Những người không muốn thực hiện những mục tiêu nhỏ thì mãi mãi không thể thực hiện được những mục tiêu lớn.

Nghiên cứu tâm lý học đã cho thấy: Mục đích là yếu tố có vai trò thúc đẩy mãnh liệt, là động lực để người ta vươn tới. Mục tiêu kích thích chúng ta thực hiện, nó chế ước chúng ta sắp xếp mục tiêu, năng lực thực hiện mục tiêu và cảm giác vừa lòng sau khi đạt được mục tiêu. Việc chia mục tiêu ra thành các mục tiêu nhỏ hơn chính là để cho bản thân lúc nào cũng có thể nhìn thấy ánh sáng của hy vọng, trong lòng lúc nào cũng tràn đầy khát vọng thành công. Nếu như mục tiêu mỗi giai đoạn đều có thể thực hiện được thì thành công cách chúng ta không còn xa nữa.

Trong một cuộc thi Maratong quốc tế tổ chức tại Tokyo năm 1984, một vận động viên chưa từng có tên tuổi trên trường quốc tế là Honda đã giành giải quán quân, kết quả này quả là nằm ngoài sự dự tính của mọi người. Khi các phóng viên hỏi anh rằng điều gì đã khiến anh giành được thành tích đáng nể như vậy, anh đã trả lời rằng:

“Dựa vào trí tuệ chiến thắng đối thủ.”

Lúc bấy giờ rất nhiều người nghĩ rằng anh chàng thấp bé kia ngẫu nhiên vượt lên trước nói như vậy là cố làm ra vẻ huyền bí. Cuộc thi Maratong là cuộc thi đòi hỏi thể lực và sự dẻo dai, chỉ những người có thể lực cực tốt và tính kiên trì dẻo dai hơn người mới có thể giành được quán quân, còn sự bất phá và tốc độ chẳng quan trọng gì trong cuộc thi này, vậy mà anh lại trả lời là “dùng trí tuệ để chiến thắng đối thủ” quả là điều khiến người ta khó mà hiểu được.

Hai năm sau, Italia đăng cai tổ chức giải chạy Marotong quốc tế tại thành phố Milan, Honda được nhận vinh dự đại diện cho Nhật Bản đi dự thi. Lần này, anh lại tiếp tục giành được giải quán quân thế giới. Phóng viên lại hỏi anh về kinh nghiệm giành chiến thắng. Honda vốn không giỏi ăn nói, anh lại trả lời đúng như câu trả lời trước đây hai năm:

“Dựa vào trí tuệ chiến thắng đối thủ.”

Các phóng viên thôi không làm phiền anh nữa, nhưng vẫn không thể hiểu được câu trả lời của anh.

Mười năm sau, người đàn ông đã đưa ra câu trả lời khiến mọi người khó lý giải kia, đã giải thích điều ông đã nói trong cuốn tự truyện của mình như sau:

“Trước mỗi cuộc thi chạy, tôi đều ngồi xe đi một vòng xung quanh tuyến đường mà mình sẽ phải thi đấu, đồng thời nhớ thật kỹ các điểm mốc và ngồi vẽ lại. Ví dụ như mốc thứ nhất là toà nhà ngân hàng, mốc thứ hai là một cái cây to bên đường, mốc thứ ba là một ngôi nhà màu đỏ. Cứ như vậy, tôi vẽ các mốc đó cho tới khi hết đoạn đường đua. Khi cuộc thi bắt đầu, tôi chạy với tốc độ của chạy 100m trên giây cho đến hết mốc thứ nhất, sau đó lại tiếp tục đến mốc thứ hai. Hơn 40 km đường đua được tôi khéo léo chia thành nhiều các mốc khác nhau và tôi đều chạy với kết quả tốt nhất để đến được các mốc đó, cho đến đích thì thôi. Hồi mới đầu, khi tôi vẫn chưa hiểu được điều này, tôi đặt ra điểm mốc cho mình là điểm kết thúc của cả đoạn đường đua hơn 40km, kết quả là tôi mới chạy được mười mấy cây số đã cảm thấy hết sức mệt mỏi, vì mục tiêu quá xa làm tôi cứ chạy mãi mà chưa thấy ánh sáng của thành công”.

Kinh nghiệm “phân đoạn để thực hiện mục tiêu lớn” của Honda có ý nghĩa to lớn trong công việc cũng như cuộc sống cho chúng ta. Có rất nhiều người khi làm việc sở dĩ phải bỏ dở giữa chừng, không phải bởi công việc quá khó mà là cảm giác quá xa mới tới được thành công. Nói một cách chính xác thì những người này không phải từ bỏ vì thất bại mà là vì quá mệt mỏi mà thất bại.

Trên con đường đời, đa số mọi người đều có mục tiêu theo đuổi, nhưng đại đa số đều không thể thực hiện được. Nguyên nhân dẫn tới thất bại của họ là rất nhiều, trong đó có một số quá vội vã, hấp tấp, chỉ muốn một hơi là hoàn thành, kết quả là “làm nhanh dễ hỏng việc”. Có một số người làm đằng đông một tí, đằng tây một tí, việc gì cũng làm không xong, việc gì cũng không làm đến nơi đến chốn, vậy chỉ phí hoài sức lực. Có người lúc mới bắt đầu thì khí thế bừng bừng, hết sức tự tin, nhưng lại thiếu kiên trì cho nên đã bị con đường xa phía trước dọa cho sợ hãi đến phải bỏ cuộc. Những người này nếu như có thể giống như Honda biết chia mục tiêu lớn thành các mục tiêu nhỏ khác nhau thì đã không phải nhìn lại mà tiếc nuối.

Phân chia các mục tiêu lớn thành các mục tiêu nhỏ là một triết lý có ý nghĩa sâu sắc. Việc thực hiện mục tiêu lớn là một quá trình dần dần tiến về phía trước, quá trình đó nhất định đòi hỏi phải từng bước đi trên đôi chân của mình, việc quá vội vã có thể khiến sự bất thành, bước mỗi bước đi một cách thật vững chắc, bước trước là cơ sở và tiền đề cho bước sau và phải làm tốt từng bước một. Phân thành các giai đoạn để thực hiện mục tiêu không những giúp chúng ta tránh được sự quá nóng vội trong thực hiện, hơn nữa còn giúp cho bản thân tránh được tâm lý tiêu cực, tăng cường tự tin và sự can đảm khắc phục khó khăn và vượt qua những trắc trở trong cuộc sống. Do vậy, bản thân mình trong quá trình đặt ra những mục tiêu phấn đấu cho mình, đừng nên chỉ chăm chú vào mục tiêu cuối cùng mà còn cần phải suy xét tới tính dài hạn, tính khó khăn phức tạp, đồng thời chia thành các mục tiêu nhỏ với các thời đoạn khác nhau, sau đó lần lượt đi thực hiện các mục tiêu nhỏ đó cho tới khi đạt tới mục đích cuối cùng.

Rất nhiều người ngưỡng mộ sự giàu có và những thành tựu của Lý Gia Thành. Một thương gia nổi tiếng người Trung Quốc. Thực ra ông ta cũng phải từng bước đi dần tới thành công.

Ngay từ thời còn nhỏ, Lý Gia Thành đã có suy nghĩ của những người giàu có nhất Trung Quốc lúc bấy giờ, tuy nhiên mục tiêu của anh lúc đầu chỉ là làm sao sớm thoát khỏi cảnh nghèo khổ. Mãi sau này, khi không còn phải suy nghĩ về việc ăn no mặc ấm nữa, anh mới có mong muốn trở thành một công nhân viên nhà nước phù hợp. Sau khi đã đạt được rồi, anh lại mở công ty riêng, cùng với khát vọng công ty của mình ổn định làm ăn, anh còn muốn công ty của mình trở lên giàu mạnh. Sau khi điều mong muốn của Lý Gia Thành được chia thành các mục tiêu khác nhau, anh bắt đầu tuân tự thực hiện từng mục tiêu đó. Cuối cùng anh đã đi được tới đích cuối cùng.

Sở dĩ Lý Gia Thành đạt được những thành công như vậy, ngoài sự cố gắng và nỗ lực của bản thân ra thì nguyên nhân càng quan trọng hơn đó là anh đã phân mục tiêu lớn của mình ra thành các mục tiêu nhỏ một cách hợp lý. Việc phân thành các mục tiêu nhỏ hoàn toàn không phải là một sự thỏa hiệp của lý tưởng mà là một cách làm giảm áp lực. Nếu phải làm một con rùa gánh vác trách nhiệm nặng nề để đến cuối cùng bị chìm xuống biển sâu, thì thà hãy tạm đặt trách nhiệm ấy xuống, chia ra từng phần, nhẹ nhàng cất bước đi tới bến bờ thành công.

Có một vị tiến sỹ máy tính của Mỹ, sau khi tốt nghiệp đã liên tiếp gặp phải những trắc trở khó khăn, rất nhiều công ty từ chối không nhận anh vào làm việc. Với học vấn cao như vậy, ngành học lại là ngành được chuộng vậy mà cuối cùng lại không tìm được một công việc cho mình.

Trong hoàn cảnh như vậy, anh quyết không chịu bỏ tay, anh quyết định thay đổi cách làm thử xem thế nào. Anh thu lại toàn bộ số văn bằng chứng minh học vị của mình, đi tìm việc trên cương vị là một người có thân phận thấp nhất. Chẳng phải đợi lâu, anh đã được một công ty máy tính nhận vào làm, với vị trí thấp nhất trong bảng thứ tự vị trí của công ty. Đây là công việc mà một người học vấn cao như anh không bao giờ thèm làm, công việc này đối với anh cũng giống như dùng dao mổ trâu để giết gà vậy, mặc dù vậy anh vẫn làm việc hết sức chăm chỉ, không hề sao nhãng. Chẳng bao lâu sau, cấp trên đã phát hiện ra điểm tài giỏi xuất chúng của anh: anh có thể thấy rõ những lỗi sai của hệ thống, đây là lỗi mà một người bình thường không thể phát hiện ra được. Lúc này, trình độ tiến sỹ đã thấp sáng anh, nhưng anh chỉ nhận mình là một kỹ sư, vậy là ông chủ công ty đã chuyển anh sang làm với các kỹ sư khác. Chỉ sau một thời gian, ông chủ lại phát hiện ra tay nghề hết sức điêu luyện và chuyên nghiệp của anh, hơn nữa anh còn đưa ra rất nhiều ý kiến hết sức có giá trị, anh giỏi hơn những kỹ sư bình thường rất nhiều, lúc này anh lại tiết lộ thân phận mình là thạc sỹ, ông chủ lại cất nhắc anh.

Sau kinh nghiệm hai lần, ông chủ hết sức để ý tới anh này và lại phát hiện ra rằng trình độ của anh còn giỏi hơn các vị thạc sỹ bình thường khác rất nhiều. Ông chủ gọi anh ta lại nói chuyện, lúc này anh mới đưa ra bằng tiến sỹ máy tính của mình, đồng thời tường thuật lại nguyên nhân vì sao anh lại như vậy. Lúc này, ông chủ như người tỉnh ngộ, không do dự gì nữa mà hết sức trọng dụng anh vì ông chủ đã hiểu hết được trình độ, năng lực cũng như tinh thần và nghị lực hơn người của anh.

Vị tiến sỹ kia thật là thông minh, sau khi tốt nghiệp hy vọng tìm được một công việc phù hợp là điều chẳng có gì đáng trách, nhưng sau khi vấp phải vài cú đã giúp anh điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, tự bỏ đi thân phận và tư thế của mình, thậm chí để người khác đánh giá thấp mình, sau đó mới thể hiện tài hoa của mình trong công việc, phân giai đoạn các quá trình hoàn thành mục tiêu cuộc đời, đó là một cách làm thực sự hết sức khôn ngoan. Cách làm của anh quả thực là một lời chỉ bảo rất khôn ngoan và quý báu cho chúng ta.

Tuy nhiên trong thực tiễn cuộc sống, có rất nhiều người hy vọng một bước tới trời trong việc thực hiện mục tiêu cuộc đời mình, nhưng kết quả cuối cùng đại đa số đều không thể đạt được, thậm chí suốt ngày họ bận rộn mà chẳng đạt được công trạng gì.

Mỗi ngày làm một việc thực sự, mỗi tháng làm một việc mới, mỗi năm làm một việc lớn, cả cuộc đời làm một việc thật sự có ý nghĩa.

Mục tiêu càng cụ thể và có hiệu quả thì càng tốt. Bạn có thường kiểm tra việc đặt ra mục tiêu của bản thân mình không? Một mặt bạn phải kiểm tra xem bạn có thực hiện được những mục tiêu dự định không, mặt khác lại có thể dùng mục tiêu để không ngừng cổ vũ bản thân.

Một nhà tâm lý học của trường đại học Havard của Mỹ nghiên cứu và phát hiện ra rằng: Một người không nhận được sự cổ vũ chỉ có thể phát huy được 20 — 30% năng lực của mình, còn khi anh ta nhận được sự cổ vũ thì có thể phát huy được tới 80% năng lực của mình. Do đó, dù cho là tính cách hoàn thiện đi nữa nhưng nếu thiếu đi động lực tiến lên thì rất khó thực hiện được mục tiêu cuối cùng.

Con người ta thường có khuynh hướng, nếu bỗng nhiên hoặc dễ dàng thực hiện được một mục tiêu thì dễ sinh ra cảm giác nhàm chán, không cần cố gắng, nảy sinh tư tưởng ngồi mát ăn bát vàng. Xã hội hiện đại mang lại cho con người không gian phát triển bản thân một cách rộng lớn về nhiều mặt, cho nên, một người tích cực và có trí tiến thủ sau khi thực hiện được mục tiêu của mình cần phải tiếp tục đặt cho mình những mục tiêu mới, hơn nữa phải biết đặt những mục tiêu trọng tâm vào những giờ phút trọng điểm, sau khi hoàn thành mục tiêu, bạn cần biết mục tiêu sau đó là gì, mục tiêu cần tiếp tục đi tới là ở đâu, chứ không chỉ là dừng lại ở mục tiêu thứ nhất.

Không ngừng đưa ra các mục tiêu mới là một quá trình đầy thử thách với bản thân, đồng thời cũng là một quá trình từng bước tiến lên. Do đó, con người đặt ra mục tiêu, thường có những mục tiêu xa, tức là trong lòng phải có những mục tiêu tổng thể, mục tiêu to lớn. Những mục tiêu xa này cần phải phân ra thành các giai đoạn khác nhau và thực hiện theo từng giai đoạn. Những mục tiêu mang tính giai đoạn thì phải cụ thể, rõ ràng chính xác và có thể thực hiện được. Con người không thể trở thành triệu phú trong chớp mắt được, nhưng khi bạn thực hiện được hàng triệu mục tiêu thì hàng triệu mục tiêu đó đã không còn là không tưởng hay hoang tưởng của mục tiêu lớn nữa rồi. Lòng tự tin của con người sẽ được xây dựng không ngừng trên cơ sở không ngừng thực hiện mục tiêu mang tính giai đoạn.

Trong quá trình thực tiễn phân mục tiêu lớn thành các mục tiêu nhỏ, chúng ta có thể tuân theo các bước như sau:

(1). Tìm ra cơ sở để phân chia các mục tiêu. Mục tiêu là của mình, do mình đặt ra chứ không thể do người khác gán vào người mình, do vậy, việc đầu tiên mà bạn cần làm là tìm ra lý do “tại sao” lại phải phân chia như vậy để thuyết phục bản thân mình.

(2). Đặt ra thời hạn. Một trong những tính cách xấu của con người đó là kéo dài sự trì trệ, cần phải đặt ra một thời hạn để tập trung năng lực của bản thân để hoàn thành nhiệm vụ. Do đó, tốt nhất là có thể chia mục tiêu ra thành các giai đoạn nhỏ, đặt ra thời gian đến khi nào thì hoàn thành để kịp thời kiểm tra và điều chỉnh.

(3). Tính toán cân nhắc về những điều kiện cần thiết để thực hiện mục tiêu. Ví dụ như bạn muốn trở thành một giáo sư đại học thì bạn phải biết rõ điều kiện cần thiết để đạt được danh hiệu này là gì, như vậy thì mới có thể dần dần từng bước đạt được yêu cầu tiêu chuẩn thực hiện mục tiêu.

Một con người trước tiên phải tập bò thì mới có thể dần dần biết đi, chỉ có thể biết đi thì dần dần mới có thể biết chạy. Chỉ có thực hiện được điều kiện đầu tiên thì dần dần bạn mới có thể biến các mục tiêu thành các kế hoạch cụ thể và mới có thể thực hiện được. Trước tiên bạn cần bắt tay vào việc thì mới có tự tin để hoàn thành mục tiêu lớn. Lúc đó khoảng cách của bạn đến với thành công sẽ không còn xa nữa.

Cuộc đời là một hành trình dài, nếu như bạn nhìn cuộc đời giống như một mục tiêu nhỏ thì bạn sẽ nhận thấy rằng quá trình thành công không phải là quá khó đến nỗi không thể thực hiện được.

Chương IV

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

ĐỨNG TRƯỚC MỤC ĐÍCH KHÔNG CÓ BẤT CỨ LÝ DO GÌ

□ Không có bất cứ lý do gì □ là yêu cầu hành vi chuẩn tắc quan trọng nhất của Trường quân sự West Point (Mỹ), nó đòi hỏi mỗi người phải nghĩ cách để hoàn thành mọi nhiệm vụ, chứ không thể cho rằng không hoàn thành nhiệm vụ thì đi tìm các lý do viện cớ, cho dù đó là lý do hợp lý đi nữa. Mục đích của nhà trường này là để bồi dưỡng cho các học viên quân sự nghị lực kiên cường: Không hoàn thành nhiệm vụ không được dừng lại, khi không đạt được mục tiêu vẫn không bỏ cuộc. Nó làm cho mọi học viên đều phải hiểu rằng: trong công việc thì không có bất cứ lý do gì, không được viện cớ để thất bại, cuộc đời cũng chẳng có cái cớ nào là hợp lý cả. □

Không bao giờ được viện cớ! Phải nhận rõ rằng, trong xã hội ngày nay, chúng ta đang quá thiếu những người biết tìm mọi cách để hoàn thành nhiệm vụ mà quá thừa những người tìm cớ bao biện!

1. Viện cớ là nguyên nhân của sự kéo dài trì trệ

Nguyên nhân của mọi sự kéo dài công việc chính là do tính cách của con người, trong đó viện cớ bao biện là một trong những tính cách xấu ảnh hưởng đến thành công. Viện cớ tìm lý do để bao biện sẽ nuôi dưỡng sức ỳ. Chỉ có làm việc miệt mài ngày đêm thì những công việc hôm nay mới không dây dưa sang ngày mai, mới có thể khiến chúng ta tiến bộ. Còn nếu ngược lại, chúng ta sẽ phải tiếc nuối và cuối cùng sẽ bị xã hội đào thải.

Trong công việc và cuộc sống, chúng ta thường có những lý do này, lý do khác, những lý do đó thường bao biện cho việc chúng ta không thể làm hoặc làm không xong các công việc, hoặc để tự an ủi mình, khiến cho mình nhẹ nhõm hơn, dễ chịu hơn. Những lý do đó dường như là “những thanh âm của lý trí”, “những lời giải thích hợp tình hợp lý.” Làm hỏng việc thì tìm lý do, bất cứ việc gì không hoàn thành cũng tìm lý do, nói tóm lại những người kém ý chí thì ở đâu cũng có thể tìm thấy lý do, có hàng ngàn hàng vạn lý do để biện minh cho việc không hoàn thành nhiệm vụ, không làm tốt công việc. Thực chất của việc tìm lý do chính là để che đậy những nhược điểm của bản thân mình, là chiếc máy vạn năng để đùn đẩy trách nhiệm. Hậu quả trực tiếp của việc tìm lý do là dễ dàng tạo thành thói quen xấu kéo dài trì trệ. Nếu như bạn quan sát kỹ lưỡng một chút, sẽ rất dễ dàng phát hiện ra trong các công ty, doanh nghiệp tồn tại những người có đặc điểm: ngày nào cũng rất bận rộn, có vẻ như họ rất có trách nhiệm, những người này thường kéo dài thời gian hoàn thành công việc từ một ngày ra làm hai, ba ngày, thậm chí là lâu hơn nữa. Đối với họ, công việc chẳng qua chỉ là những nhiệm vụ liên tiếp nhau. Để nhận ít nhiệm vụ hơn, họ phải tìm các lý do thế này thế khác, kéo dài, trốn tránh.

Điều làm người ta cảm thấy kỳ lạ là ở chỗ, những người có thói quen kêu ca mệt mỏi để đùn đẩy trách nhiệm này thường mất rất nhiều thời gian vào các việc vô bổ, ở các quán rượu hoặc các trung tâm mua sắm. Họ thường xuyên nói rằng:

“Trời ơi, giá mà ngày mai không phải đi làm.”

Họ mang tư tưởng này từ các quán trà, các quán rượu hoặc các trung tâm mua sắm về cơ quan, và không thấy rằng áp lực công việc ngày càng tăng. Đây chính là sức ỳ quá lớn, khi nghỉ ngơi thì chỉ muốn thời gian dài ra, nhưng khi bắt tay vào công việc thì lại tìm đủ thứ lý do để trốn tránh. Những việc đáng ra hôm nay phải làm thì lại để đến ngày mai, nên không hoàn thành nhiệm vụ trong phạm vi thời gian đã quy định. Họ thường đưa ra không biết bao nhiêu là lý do để biện minh, như là công việc quá nhiều, việc quá khó, nhân lực quá thiếu, hệ thống máy tính có sự cố... Đây chính là thái độ muốn kéo dài công việc ngày nọ ỳ sang ngày kia, hình thành nên thói quen rất xấu, công việc trì trệ càng nhiều, cuối cùng người chịu khổ, chịu thiệt và bị chê trách do không hoàn thành công việc vẫn là bản thân.

Cho dù họ có dùng bao nhiêu lý do để thoái thác trách nhiệm đi nữa thì những việc cần làm vẫn phải làm, còn việc trì trệ chỉ càng làm cho công việc thêm chông chênh khó khăn mà thôi, điều này khiến cho họ càng cảm thấy mệt mỏi, gây áp lực và càng không muốn làm.

Viện có là chiếc giường êm của sự trì trệ kéo dài, những người có thói quen kéo dài công việc thường cũng chính là những chuyên gia sáng tạo ra lý do, những người như vậy thì phạm là việc gì cũng phải để tới ngày mai mới bắt đầu. Đây chính là tâm lý không muốn bắt tay vào thực hiện công việc ngay lập tức, là một dạng khiếm khuyết thường gặp của ý chí, cũng chính là điểm mà nhiều người cảm thấy vừa khổ sở vừa khó có thể thay đổi được. Hình thức của tính trì trệ có rất nhiều dạng và ở các mức độ nặng nhẹ khác nhau.

Ví dụ như không thể tập trung toàn bộ sức lực và tinh thần vào trong công việc; chỉ bước về phía trước khi bị người khác bắt phải làm; không tự giác làm việc; có kế hoạch nhưng không hành động, còn lúc cần hành động thì lại cứ trì trệ kéo dài; mặc dù quyết tâm thay đổi nhưng thời gian dài chẳng có chuyển biến gì; gặp phải khó khăn thì từ chối chứ không tìm cách giải quyết; không có hứng thú với bất cứ công việc gì, cũng chẳng có ham muốn gì. Nói tóm lại, tính ỷ lại khiến cho người ta bất mãn với hiện thực nhưng lại không tìm cách gì thay đổi, ngày nào cũng sống trong sự chờ đợi và bó tay. Họ phải chạy trốn cuộc sống, tinh thần chán nản. Nguyên nhân làm nảy sinh tính ỷ lại chủ yếu là do ý chí kém cỏi, không dám đối mặt với thực tế, chạy trốn khó khăn, sợ gian khổ, không có nghị lực, không dám quyết định, làm việc thì không có tính kế hoạch và không biết cách điều chỉnh, hoặc là không có mục tiêu, hoặc là không biết xác định mục tiêu gì. Những người có tính ỷ thường rơi vào vòng luẩn quẩn:

Sức ỷ, sự trì trệ sẽ gây nên hiệu suất lao động thấp, tâm lý chán chường và thất bại.

Vì thế họ thường cảm thấy khổ sở, hối hận, nhưng lại không muốn thay đổi, kết quả là chẳng việc gì thành, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe của bản thân.

Thực ra, đằng sau mỗi cái cớ đều hàm chứa rất nhiều những ý ngầm không tiện nói ra, thậm chí là không muốn nói ra mà thôi. Những cái cớ khiến chúng ta được an ủi về mặt tâm lý để trốn tránh khó khăn và trách nhiệm. Nhưng cái giá phải trả cho việc tìm những cái cớ để thoái thác lớn hơn thế rất nhiều. Viện cớ khiến người ta trở nên lười biếng, không thể tiến bộ, luôn tiêu cực, không có tinh thần trách nhiệm. Viện cớ cuối cùng biến người ta trở thành một người bị xã hội đào thải.

Những người có tính trì trệ thường thích tìm cho mình những lý do. Nếu như trong lòng bạn muốn trì hoãn hoặc chạy trốn thì bạn có thể đưa ra hàng ngàn lý do để đưa ra vì sao công việc không thể hoàn thành, cuối cùng thì kết luận rằng: công việc quá khó, quá đắt, quá lãng phí thời gian. Những người như vậy thì chẳng bao giờ giữ lời hứa, chỉ biết tìm lý do. Nếu như bạn phát hiện ra bản thân mình chẳng chịu làm việc gì đó mà chỉ biết tìm lý do hoặc tìm hàng ngàn cái cớ để chạy trốn thì bạn cần tỉnh lại và sửa chữa ngay. Những lời giải thích vô vị thì chẳng có ý nghĩa gì.

Mỗi người đều có kế hoạch và lý tưởng của mình, nếu muốn thành công, thì cần hành động ngay lập tức, đừng phí sức tìm lý do, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể giành được những thành tựu to lớn trên con đường sự nghiệp. Trong cuộc sống, rất nhiều người sau khi đã có kế hoạch thường không nhanh chóng hành động mà tìm cái cớ cho mình, liên tục trì trệ, dẫn tới lạnh nhạt với nhiệt huyết hoàn thành kế hoạch đã đặt ra trước đây,

cuối cùng khiến cho kế hoạch trở nên thất bại.

Trì trệ là một dạng hoang phí cuộc sống, khi sự trì trệ đã thành thói quen, nếu như bạn ghi lại những việc đã trải qua trong ngày, bạn sẽ hết sức kinh ngạc nhận ra sự trì trệ đang gặm nhấm cuộc sống của mình.

Sự trì trệ xuất phát từ tính lười biếng của con người, mỗi khi người ta phải bỏ ra công sức hoặc phải lựa chọn, người ta thường tìm những lý do để biện minh cho bản thân mình, thường nghĩ cách để mình dễ chịu hơn, thoải mái hơn. Một số người có thể nhanh chóng chiến thắng sự lười biếng của bản thân, tích cực chủ động đối mặt với những khó khăn thách thức; có một số người rơi vào trạng thái do dự, chần chừ bởi bị giằng co giữa sự chủ động và tính lười, không đưa ra quyết định, như vậy đã lãng phí những giây phút quý giá.

Thực chất của việc tìm cớ chẳng qua chỉ là đùn đẩy trách nhiệm. Nếu như để cho việc viện cớ trở thành thói quen, thì nó sẽ như liều thuốc tê cuối cùng sẽ khiến bạn trở nên tiêu cực mà chẳng làm được việc gì, sẽ khiến công việc của bạn luôn bận bịu mà không có hiệu quả.

Sự trì trệ còn tạo ra một số vấn đề bất lợi về tâm lý như luôn lười nhác; khả năng khắc phục khó khăn kém, luôn cảm thấy khó khăn trên con đường thực hiện mục tiêu; thường xuyên buồn phiền và lo lắng.

Không được bỏ dở công việc hoặc đùn đẩy sang hôm sau khi bạn có đủ thời gian và công sức để hoàn thành. Vì nếu như bạn trì hoãn công việc hôm nay đến mai mới làm thì thật không thỏa đáng, bởi khi bạn làm ngay thì sẽ có cảm hứng, cảm thấy có hiệu quả, bạn sẽ cảm thấy vui vẻ, tâm thái nhẹ nhàng; ngược lại, trì hoãn kéo dài sẽ khiến bạn cảm thấy mệt mỏi, nhàm chán, vô vị. Có thể nêu ra ví dụ rõ nét nhất là việc viết thư trả lời, khi bạn nhận được thư của người khác, nếu bạn viết trả lời ngay thì sẽ rất dễ dàng, nhưng nếu như bạn trì hoãn thì bức thư trả lời đó ngày càng khó viết hơn, ngày càng ngại ngùng. Do đó, có rất nhiều cơ quan đơn vị, công ty lớn đã đặt ra quy định: phải trả lời tất cả các thư đặt hàng trong ngày, không được để sang ngày hôm sau.

Trong cuộc sống hiện nay, nếu như bạn muốn đạt được mục đích của mình thì đừng nên tìm lý do trì hoãn kéo dài công việc. Cho dù là trong một công việc hay trong cuộc sống, làm việc gì chúng ta cũng cần nhanh chóng, không tìm bất cứ lý do gì khác, như vậy mới là cách tốt nhất để đạt được mục đích, đó là con đường nhanh chóng đi tới thành công.

Dân gian có bài ca “Ngày mai” trong đó có miêu tả hết sức sinh động hành động trì trệ, đó là: “Ngày mai rồi lại ngày mai, ngày mai sao nhiều thế! Ta trông chờ ngày mai, mọi chuyện đều lỡ dở...”

Chúng ta hãy luôn ghi nhớ “bài ca ngày mai” đó, đừng tìm lý do cho mình để bao biện hoặc trì hoãn, mà hãy cố gắng phấn đấu để làm cho giấc mơ và ngày mai của mình thành hiện thực.

Trì trệ kéo dài là hành động rất có hại đối với cuộc sống và công việc của bản thân. Lỗ Tấn – một nhà văn nổi tiếng của Trung quốc đã từng nói: Làm lỡ thời gian của người khác đồng nghĩa với làm hại họ. Vậy thì, trì trệ kéo dài thời gian của bản thân có khác nào tự sát.

2. Biện minh là hành động hèn kém

Những người có thói quen tìm lý do biện minh cho mình thì một phần ba là xuất phát từ việc tự lừa dối mình, hai phần ba còn lại là chạy trốn khỏi hiện thực.

Những người thường tìm lý do biện minh có mấy loại sau:

(1) Những người chạy trốn trước khó khăn và trách nhiệm.

Những người thích trì hoãn kéo dài công việc thường cảm thấy ngại ngần mỗi khi phải trực tiếp đối mặt với những khó khăn trong cuộc sống, trong khi chạy trốn khỏi hiện thực lại dễ dàng hơn nhiều.

(2). Những người theo chủ nghĩa cầu toàn.

Những người theo chủ nghĩa cầu toàn thường có những tiêu chuẩn và đòi hỏi rất cao đối với công việc và bản thân mình. Bởi mục tiêu hoàn mỹ là khó có thể nào thực hiện được, cho nên những người theo chủ nghĩa hoàn mỹ thường lần lữa, trì hoãn.

(3). Những người thích che giấu điểm thiếu tự tin của mình.

Những người tìm lý do và trì hoãn thường làm các việc vào trước thời hạn cuối cùng, đây là hành động thường thấy của những người lừa mình lừa người. Vì phải hoàn thành công việc trong thời gian ngắn nhất nên nếu như kết quả có điều gì không được như yêu cầu đặt ra thì họ cũng tự an ủi mình rằng: “Đó là bởi thời gian không đủ chứ không phải bởi mình không có năng lực.”

Những người hay tìm lý do thường chỉ giỏi nhìn, giỏi nói chứ không giỏi làm, họ thích nói chuyện bình phẩm với người khác, bởi bình phẩm đó có thể khuyếch trương cái khiếm khuyết của người khác để che lấp những điểm yếu và năng lực hạn chế của mình.

(4). Những người thiếu nghị lực.

Mỗi khi phải làm một việc khó khăn, những người thích tìm lý do thường không đi làm những việc mà hiện thời có thể làm được mà lại hạ quyết tâm làm những việc khác. Chỉ có như vậy, anh ta mới có thể chạy trốn khỏi việc phải hành động ngay lập tức, đồng thời có thể an ủi bản thân mình rằng: mình không hề bỏ đi quyết tâm phải làm việc đó. Những lời thanh minh này chẳng có một chút ý nghĩa gì mà chỉ thể hiện ra rằng anh ta là một người thiếu nghị lực, đến cuối cùng thì chẳng thể thành công việc gì.

Những người hay tìm lý do biện minh có một đặc điểm chung quan trọng đó là lè mề, những sự việc đáng nhẽ phải làm từ trước đó hai ngày nhưng lại kéo dài cho tới tận

ngày mai, thậm chí ngày hôm sau nữa mới làm. Đây là một thói quen làm việc rất xấu. Đối với những người có khát vọng thành công thì việc trì hoãn là cái có tính phá hoại lớn nhất và cũng là thói quen xấu nguy hiểm nhất bởi nó có thể khiến người ta mất đi ý chí tiến thủ. Một khi lần đầu làm việc mà có tính này thì rất dễ lần sau cũng sẽ làm như vậy, cho tới khi nó trở thành một thói quen thâm căn cố đế thì rất khó sửa. Cách làm hữu hiệu nhất để chữa trị căn bệnh này đó chính là hành động, khi bạn bắt đầu vào làm công việc gì đó thì bạn sẽ ngạc nhiên rằng việc xử lý tình huống của mình đang có rất nhiều những thay đổi.

Trong quá trình làm việc, những công nhân cứ lần lữa kéo dài, làm không có hiệu suất thì không thể là công nhân tốt được, những người này không thể tạo ra được những thành tích tốt để trở thành những người thành công được, những người như vậy sớm muộn gì rồi cũng bị công ty sa thải.

Lê Trần Long là nhân viên lâu năm của một công ty, anh ta từng là một nhân viên chuyên về chân chạy, do làm việc cần mẫn, lại cố gắng chăm chỉ nên được cấp trên rất coi trọng. Có một lần, anh ta đã khiến cho công ty mất đi một khách hàng tiềm năng, điều đó đã gây ra những tổn thất nhất định, nhưng anh ta đã giải thích một cách hợp tình hợp lý rằng bởi cái chân đau của anh ta tái phát khiến cho đối thủ cạnh tranh đến sớm hơn một chút. Kể từ đó về sau, mỗi khi công ty định giao cho anh đi thực hiện những công việc khó thực hiện, anh ta luôn lấy lý do cái chân đau của mình để tránh né thực hiện nhiệm vụ.

Một chân của Lê Trần Long bị thương nhẹ, nguyên nhân là bởi trong một lần trên đường đi công tác, chiếc xe chở anh ta bị tai nạn, điều này để lại trong anh một di chứng nhẹ, di chứng này cơ bản là không ảnh hưởng gì đến hình dáng của anh ta, cũng không ảnh hưởng tới công việc của anh ta. Nếu như không xem kỹ thì cũng không biết anh ta có tật.

Lần thứ nhất viện cố, cấp trên thấy rằng hợp lý nên thông cảm với anh ta, nhưng thời gian dài sau đó anh ta vẫn kiểm soát như vậy khiến cấp trên sinh ra ác cảm và tìm một lý do sa thải anh ta.

Các ông chủ ngày nay đều rất tinh, có ai có thể chấp nhận chuyện nhân viên của mình lúc nào cũng viện cớ để thoái thác công việc cấp trên giao? Lê Trần Long bị sa thải cũng là điều hợp lý. Thời gian đầu anh ta lấy lý do như vậy thì người ta còn có thể thông cảm được, nhưng cứ liên tục viện cớ như thế thì sẽ chẳng ai tin được nữa. Quả thực, viện cớ chính là nguyên nhân cơ bản khiến người ta không thể vươn tới thành công.

Nhà thành công học người Mỹ Clantna đã từng nói: Nếu như bản thân bạn có khả năng thất bại, thì sẽ có ngày bạn có thể lên trời hái sao! Thái độ của bạn đối với công việc, cuộc sống như thế nào sẽ quyết định tới việc bạn có thể làm tốt công việc hay không. Trước tiên cần thay đổi tâm thái của mình, đây mới chính là vấn đề quan trọng nhất! Rất nhiều người trong quá trình làm việc cứ luôn tìm lý do biện minh cho mình, hơn nữa còn tạo thành thói quen, đây là điều hết sức nguy hiểm.

Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta thường xuyên nghe thấy việc viện cớ này có nọ như: Đi làm muộn thì viện cớ “tắc đường”, “đồng hồ chết”, những người kinh

doanh thua lỗ lại có lý do thua lỗ; công việc, học tập kém lại có lý do của học tập kém, làm việc kém chỉ cần muốn thì lúc nào cũng có lý do.

Những lý do mà họ thường viện cố chủ yếu bao gồm các dạng sau:

(1). “Lý do cơ bản là họ không chịu nghe theo ý kiến đề nghị của tôi, nên lỗi này không thể đổ tại tôi.” (Không nhận trách nhiệm về mình).

(2). “Cả tuần nay sức khoẻ của tôi có vấn đề, nếu không thì tôi đã hoàn thành từ lâu rồi”. (Tìm lý do để bao biện)

(3). “Vấn đề này mới quá, chúng ta chưa từng gặp phải” (thiếu tinh thần sáng tạo)

(4). “Trước khi làm công việc này chúng ta chưa từng được đào tạo qua.” (Không tích cực, thiếu tinh thần trách nhiệm)

(5). “Chúng ta chưa thể nghĩ tới việc phải đuổi kịp đối thủ cạnh tranh, bởi vì bọn họ hơn hẳn chúng ta trên nhiều mặt”. (Thái độ bi quan)

Viện cố, tìm lý do là hành vi hết sức thiếu trách nhiệm và cũng là hành động của kẻ nhu nhược. Nhất là đối với những người trẻ tuổi là thời kỳ then chốt tạo dựng bản thân mình, cho nên bản thân phải luôn lấy hành động là thước đo, chứ nhất định không được lấy những lời đường mật quanh co để bao biện cho mình. Chúng ta tuyệt đối không nên tìm cách biện cố cho mình, ở đâu cần, ở đâu khó, chúng ta cũng nhiệt tình có mặt và hành động.

Một người trong quá trình làm việc có những vấn đề phát sinh lại không tích cực chủ động tìm cách giải quyết mà lại chỉ tìm cố để biện minh khiến cho công việc không đạt hiệu quả cao, nghiệp vụ bị sa sút. Để việc viện cố trở thành một tấm khiên che chắn khi làm việc, một khi công việc thất bại thì lại tìm được một số vương miện lý do từ đó đổ lỗi lấy sự thông cảm và tha thứ của người khác. Điểm mạnh của viện cố là có thể che giấu được những sai lầm của bản thân đồng thời tìm được một chút cân bằng trong lòng mình. Nhưng nếu cứ tiếp diễn như vậy trong một thời gian dài, do có rất nhiều lý do có thể tìm được, nên con người sẽ mất đi sự nỗ lực, không còn tìm cách vươn tới thành công nữa mà chủ yếu lại giành thời gian để đi tìm kiếm các lý do biện minh cho mình sao cho thật hợp lý.

Một người tìm lý do thì tất cả những lý do mà anh ta nêu ra đều là thoái thác trách nhiệm, giữa trách nhiệm và viện cố thoái thác, lựa chọn cái nào có thể cho thấy thái độ của anh ta. Các sự việc tiêu cực luôn ở phía sau của các sự việc tích cực, nó cũng tương tự như chúng ta giơ những vật nặng lên, nhưng do sức hút của trái đất mà lại kéo nó xuống. Trong quá trình làm việc, chúng ta thường gặp phải rất nhiều trắc trở khó khăn, chúng ta thấy khó khăn nhưng vẫn tiến lên hay là tìm một lý do biện minh cho mình để chạy thoát? Đây là điểm mấu chốt quyết định thành bại sự nghiệp của chúng ta.

Có một số vấn đề, đặc biệt là các vấn đề phức tạp bản thân không thể giải quyết được khiến bạn phải đau đầu suy nghĩ. Lúc này, có một nguyên tắc có thể sử dụng, hơn nữa còn có thể sử dụng được mãi, đó chính là ý trí quyết không rời bỏ, quyết tâm hoàn thành chứ không tìm lý do viện cố cho mình.

Có một bức tranh châm biếm như thế này: Tại một chỗ nước trũng, có một con chim nước hung ác đang mổ một con ếch, trong đó phần đầu và hơn nửa phần thân của con ếch đã bị chim đưa vào trong mỏ, chỉ còn lại đôi chân yếu ớt, vùng vẫy vô vọng ở bên ngoài, nhưng điều làm người ta bất ngờ là ở chỗ, chú ếch kia đã cố gắng thoát ra từ miệng con chim là do sự cố gắng vùng vẫy quẫy đạp của chú ếch, khiến cái đầu của chim phải lắc lắc liên tục, đã làm chú ếch văng ra xa, từ đó làm thoát được. Bức tranh trên đã nói lên một điều: Cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không nên tìm lý do để từ bỏ.

Tìm cái cớ để biện minh cho mình chỉ là hành động của kẻ nhu nhược, phải tìm ra phương thức giải quyết vấn đề thì mới có thể khiến cho công việc đạt được hiệu quả cao nhất. Trong thực tiễn thường xuất hiện một hiện thực sau: có rất nhiều người có mục tiêu, lý tưởng, họ công tác, họ phấn đấu, họ thường xuyên suy nghĩ để làm, nhưng trong quá trình đó gặp phải quá nhiều khó khăn, càng ngày họ càng chán nản, nhụt chí, cuối cùng phải bỏ dở giữa chừng. Sau này họ mới phát hiện ra rằng, nếu lúc đó mà kiên trì thêm chút nữa, nếu họ có tầm nhìn xa hơn chút nữa thì nhất định sẽ có nhiều thành quả. Xin hãy nhớ cho rằng: Tuyệt đối không được tuyệt vọng, không nên tìm bất cứ lý do gì để thoái thác mà hãy tìm ra hy vọng từ trong tuyệt vọng, đó mới là sự lựa chọn đúng đắn và khôn ngoan.

Nếu như có thói quen luôn tìm lý do để thoái thác, làm việc một cách không thành thật thì bạn nhất định sẽ bị người khác coi thường, tiếp đến là coi thường nhân cách của bạn. Công việc là một bộ phận của cuộc sống, làm việc một cách qua loa đại khái thì cuộc sống cũng sẽ như vậy. Những người làm việc một cách qua loa đại khái không những khiến cho hiệu quả công việc thấp mà còn khiến cho người ta mất đi năng lực trong làm việc.

Nếu như những người trước đây suốt ngày chỉ nghĩ tới việc tìm lý do thoái thác mà chỉ đầu tư một nửa tư duy của mình vào công việc thì rất khó có khả năng giành được những thành tựu rất lớn.

Viện cớ là hành vi của người bạc nhược. Chúng ta phải có dũng khí để loại bỏ thói quen xấu đó, như vậy bạn mới có thể học được cách giải quyết những khó khăn trong quá trình làm việc. Nếu bạn tránh thói quen viện cớ càng xa bao nhiêu thì thành công càng đến gần bạn bấy nhiêu.

3. Ý thức kỷ luật là một phẩm chất tốt đẹp

Ý thức kỷ luật cũng là một phẩm chất tốt đẹp. Tại trường quân sự West Point, bất kể là ai đều không thể sống bàng quan và tự do mà phải có quan niệm □ bảo làm gì thì đều phải làm, không được sai□. Quan niệm này chính là tuân lệnh, là phục tùng. Những người ở Trường quân sự West Point đều nhất trí rằng: Đã là quân nhân thì yếu tố hàng đầu là phục tùng, nếu không học được cách phục tùng thì không thể tạo thành thói

quen phục tùng và không thể trự vãng được trong quân đội.

Hai chữ tuân lệnh chẳng có gì xa lạ với mọi người, từ xưa đến nay, chúng ta vẫn luôn gắn chặt với hai chữ đó. Lúc còn nhỏ thì phải phục tùng cha mẹ, khi đến trường thì phải phục tùng thầy cô giáo, sau khi đi làm thì bạn phải phục tùng cấp trên. Phục tùng là vô điều kiện, sau khi nhận được mệnh lệnh, bạn phải thi hành nhanh chóng và chính xác.

Các học viên của trường quân sự West Point cho rằng phục tùng là một hình thức tự phải tiết chế mình. Trường quân sự West Point yêu cầu mỗi học viên đều phải trải qua thời kỳ là một thành viên nhỏ bé nhất trong một cơ cấu lớn, điều này hết sức có ý nghĩa.

Là một thành viên của trường Quân sự West Point thì đều có nhận thức hết sức rõ ràng về quyền của mỗi cá nhân cũng như quyền của tập thể. Đối với mỗi người của trường quân sự West Point thì phục tùng chỉ huy là phải phục tùng chính xác 100%, bởi vì họ nhận thức rằng những người được trường này đào tạo ra đều là những người dùng để phục vụ chiến tranh và những người này buộc phải chấp hành các mệnh lệnh tác chiến, phải chỉ huy binh sỹ của mình kiên trì tiến công mục tiêu phòng ngự của địch, nếu không phục tùng mệnh lệnh thì không thể giành được thắng lợi. “Kỷ luật là sức mạnh của Quân đội”, nếu không có kỷ luật nghiêm minh thì dù vũ khí trang thiết bị có tối tân đến bao nhiêu đi nữa, tố chất của chiến sỹ có cao đến đâu đi nữa thì cũng khó mà có thể phát huy được tối đa năng lực chiến đấu của mình.

Dưới đây là một bức thư của một tướng tốt nghiệp trường quân sự West Point gửi tới cha của một học viên trong trường:

“Tại sao chúng ta lại phải để các bạn trẻ này trải qua 4 năm huấn luyện theo dạng Sparta? Bởi vì sau khi ra trường, họ phải toàn tâm toàn ý phục tùng mệnh lệnh. Trong thời gian ở trong trường quân đội lâu như vậy, bọn họ phải chịu khó chịu khổ, những ngày tết Giáng Sinh thì phải xa gia đình, phải ngủ ở trên bùn đất. Công việc này khiến họ có nhiều thứ phải đặt trên lợi ích của bản thân mình, do đó nhất định phải có thói quen đó.”

Lưng bị ngựa cũng không được gãi, những quy định như thế này có ích lợi gì đối với mỗi người quân nhân? Học viên của trường Quân sự West Point đều biết rằng người lính phải chịu đựng được tới mức lưng ngựa cũng không được gãi mới được.

Thử nghĩ mà xem, nếu như trong đội hình mà người này gãi dọc, người kia gãi ngang, vậy thì còn xứng đáng là bộ đội có tố chất được đào tạo chính quy nữa không?

Phục tùng là bước đầu tiên của hành động, khi một người ở vào vị trí của một người phục tùng thì nhất định phải tuân lệnh của cấp trên mình, người phục tùng nhất định phải tạm thời vứt bỏ cái tôi của mình, toàn tâm toàn ý làm theo những quan niệm giá trị của đơn vị của mình. Một người trong quá trình học tập cách phục tùng thì càng phải hiểu rõ và quán triệt được quan niệm giá trị cũng như phương thức vận hành của cơ quan đơn vị mình.

Đương nhiên, Cách thức huấn luyện và yêu cầu của trường quân sự West Point

phải đặt ra trên góc độ của người chỉ huy quân sự tác chiến, còn trong một doanh nghiệp bình thường thì không thể thực hiện theo nguyên tắc như vậy, hơn nữa tất cả các quyết định của cấp trên đâu phải lúc nào cũng chính xác, cấp trên cũng có lúc mắc sai lầm. Tuy nhiên, một nhân viên cấp cao càng phải có quan niệm phục tùng, một nhân viên ưu tú càng phải có ý thức phục tùng. Vị trí và trách nhiệm của cấp trên khiến cho họ có quyền đưa ra các mệnh lệnh. Đồng thời, quyền hạn và toàn bộ lợi ích của cấp trên không cho phép cấp dưới được chống lệnh hoặc tự ý hành động. Trong một đơn vị nếu như cấp dưới không chịu phục tùng cấp trên một cách vô điều kiện thì trong quá trình cùng nhau làm việc sẽ sinh ra những chướng ngại không thể ngờ tới được, còn ngược lại thì có thể phát huy được khả năng thực hiện và khiến cho đơn vị đó trên dưới một lòng cùng hướng tới mục tiêu.

Có một huấn luyện viên điền kinh nổi tiếng, mỗi khi ông gặp vận động viên đều hết lời khuyên bảo họ cắt tóc ngắn. Nghe nói lý do mà ông đưa ra là: Vấn đề không phải là tóc ngắn tóc dài mà là xem họ có phục tùng yêu cầu của ông mà thôi.

Ví dụ trên đã chỉ cho ta thấy rõ, vận động viên mặc dù không hiểu được mục đích của việc huấn luyện thì cũng cần phải phục tùng một cách vô điều kiện, như vậy mới có thể trở thành tuyển thủ tốt như sự kỳ vọng của huấn luyện viên.

Quan niệm phục tùng không những chỉ được sử dụng trong quân đội mà cũng được sử dụng hết sức rộng rãi trong giới doanh nghiệp. Mỗi công nhân đều phải chấp hành sự sắp xếp của cấp trên mình, cũng giống như mỗi người quân nhân phải tuân lệnh người chỉ huy vậy. Lớn như một quốc gia, một quân đội, hay nhỏ như một doanh nghiệp, một ngành thì sự thành bại đều được quyết định bởi một nhân tố hết sức quan trọng đó chính là những người trong tổ chức đó có ý thức phục tùng tổ chức hay không.

Trên thực tế, phục tùng là một dạng được trói buộc có tính cưỡng chế. Thói quen phục tùng trong doanh nghiệp là yêu cầu cơ bản nhất đối với nhân viên. Phương thức sản xuất của các doanh nghiệp hiện đại quyết định tới tầm quan trọng của quy luật này. Một sản phẩm từ lúc còn là nguyên liệu cho tới khi trở thành sản phẩm cần phải trải qua rất nhiều các khâu khác nhau, mỗi một khâu lại do các nhân viên khác tạo thành, chỉ khi các nhân viên đều tuân theo những quy tắc trên cương vị công tác của mình thì mới có thể bảo đảm chất lượng cho các sản phẩm.

Phục tùng cũng chính là phương thức bắt buộc để nâng cao hiệu quả quản lý sản xuất. Trong nền sản xuất lớn hiện đại hoá lại càng nhấn mạnh năng lực làm việc một cách chỉnh thể, mặc dù đối với thượng tầng doanh nghiệp, chức năng chính là quản lý và nghiên cứu, yếu tố độc lập sáng tạo cũng hết sức quan trọng, nhưng đối với những người cán bộ công nhân viên bình thường thì điều quan trọng vẫn là yếu tố phục tùng, có như vậy mới có thể đảm bảo cho doanh nghiệp sản xuất và kinh doanh được bình thường.

Trong các trường hợp bình thường thì người nào ở cương vị của người đó, nhưng nếu như ở doanh nghiệp bỗng dưng có khủng hoảng lớn, cũng giống như trong đội hình quân đội bỗng dưng nằm trong trận địa pháo của địch thì yếu tố phục tùng, kỷ luật lại đóng vai trò đặc biệt quan trọng.

Phục tùng là một dạng hành vi, là một dạng ý thức và càng là một phẩm chất.

Thứ nhất, phục tùng thì không cần nói tới thể diện. Đứng trước cấp trên của mình, điều cần thiết không thể là viện cớ thoái thác mà là phải hành động đúng. Trong các doanh nghiệp thường có tình huống: Khi một số lãnh đạo chủ quản xét duyệt về một số kế hoạch nghiệp vụ thì không phải làm một lần là xong, mà là trước hết yêu cầu những người đưa văn bản tới hãy nhanh chóng về đi. “Bây giờ tôi đang rất bận, hãy cứ để ở đó đã”, dường như việc làm ngay của lãnh đạo là thể hiện mình không có quyền uy, mình không bận rộn, thực ra nguyên nhân chủ yếu mà người lãnh đạo làm như vậy là để giữ “khâu oai”, là để giữ thể diện. Những người dám thừa nhận bản thân “ở nhà sợ vợ” thì nhất định là có thể làm quan, quan điểm này cũng có cái đúng của nó. Đối với những ông quan lớn tài giỏi thì không bao giờ để xảy ra hiện tượng vì giữ thể diện mà khiến cho bản thân bỏ lỡ cơ hội. Cấp trên một khi đã đưa ra yêu cầu công việc thì họ phải bắt tay vào thực hiện ngay vì trước mệnh lệnh không có vị trí của thể diện.

Thứ hai, phục tùng còn phải làm một cách dứt khoát. Trong mỗi doanh nghiệp thì đều cần truyền đạt mệnh lệnh một cách dứt khoát, không do dự, không có “kiêng kỵ”, không “rườm rà”, không cần “hài hoà”, mà cần nhanh chóng và tận lực để hoàn thành công việc. Đây chính là thái độ làm việc vô cùng quan trọng, là vấn đề hết sức quan trọng để quản lý hiệu xuất công việc.

Thứ ba, luôn đạt năng suất chất lượng của đơn vị ở vị trí hàng đầu. Bất cứ một quyết định nào của chủ doanh nghiệp đưa ra đều đã được cân nhắc một cách kỹ lưỡng, công việc của họ là điều hành cả hệ thống, trong đó nhiệm vụ của bạn chỉ là một khâu nhỏ, sở dĩ ông chủ phân công việc này cho bạn là bởi công việc đó có ảnh hưởng tới cả quá trình, bạn cho rằng không thể thực hiện thì đó chỉ là phán đoán chủ quan của bạn. Trước tiên bạn có thể tiếp nhận nhiệm vụ mà cấp trên giao cho bạn, nếu như trong quá trình thực hiện xảy ra các vấn đề thì hãy đến gặp lãnh đạo để trình bày, để cùng tìm ra cách xử lý, không nên từ chối ngay hay đưa ra những lý do khó khăn của cá nhân, cách làm đó nhất định sẽ gây phản cảm cho cấp trên, bạn cần phải ghi nhớ điểm này.

Thứ tư, phải căn cứ theo mệnh lệnh mà hành động. Lập tức hành động là phẩm chất phục tùng cấp trên, ở các doanh nghiệp cũng cần phải có phẩm chất này. Hành động theo mệnh lệnh, tức là không được phép thoái thác trì hoãn bởi vì mỗi một khâu đều phải hành động ngay, tích cực tận dụng thời gian bảo đảm chất lượng hoàn thành nhiệm vụ, từ đó khiến cho doanh nghiệp trở thành một tổ chức có sự gắn bó chặt chẽ không thể tách rời.

Cho dù cấp trên có nhiều điểm còn chưa được chuẩn xác, nhưng ít ra họ có những điểm mạnh hơn bạn đó là nguồn tài sản như: tiền bạc, nhân tài, thương hiệu, kỹ thuật và các mối quan hệ xã hội.

Trong cuộc sống hàng ngày của doanh nghiệp chúng ta, thường tồn tại hiện tượng có lệnh thì mới làm, có lệnh cấm mà vẫn không dừng. Nguyên nhân dẫn tới hiện tượng này có rất nhiều, trong đó căn bản nhất là không tuân thủ nghiêm theo nguyên tắc. Bản thân doanh nghiệp là một hệ thống tổ chức, quản lý cũng là một hệ thống, toàn bộ các hệ thống đều được vận hành và phát triển nhanh chóng dưới sự chỉ huy điều khiển chính xác của con người, mà tiền đề của điều khiển chỉ huy là mệnh lệnh, do đó, để bảo đảm doanh nghiệp có môi trường phát triển một cách lành mạnh thì phải tuân thủ nguyên

tác phục tùng từ trên xuống dưới.

(1). Chỉ có thực hiện nghiêm túc nguyên tắc phục tùng mới có thể bảo đảm doanh nghiệp vận hành một cách tuần tự và hiệu quả cao. Mọi người đều biết rằng một đơn vị, một doanh nghiệp giống như một cỗ máy hết sức tinh vi, trong đó việc vận hành được thực hiện bởi các ban ngành hoạt động một cách nhịp nhàng. Mỗi ban ngành trong doanh nghiệp giống như một linh kiện, mệnh lệnh của doanh nghiệp cũng được truyền từ trên xuống dưới, trong đó bất cứ cấp nào xảy ra sai sót cũng sẽ làm ảnh hưởng tới việc thực hiện mệnh lệnh. Việc nhỏ như mệnh lệnh còn không hoàn thành thì những việc lớn khác sẽ gây tổn thất cho doanh nghiệp đến mức độ nào. Do vậy, mỗi ban ngành trong doanh nghiệp phải nghiêm túc phục tùng mệnh lệnh thì mới có thể khiến cho doanh nghiệp tiến hành hoạt động theo trật tự và thúc đẩy doanh nghiệp phát triển ổn định.

(2). Chỉ có tuân theo nguyên tắc phục tùng thì mới tạo nên văn hoá doanh nghiệp tốt đẹp. Môi trường ảnh hưởng rất lớn tới con người, mỗi người trong doanh nghiệp đều là một thành viên trong doanh nghiệp đó, đều có trách nhiệm và nghĩa vụ trong việc góp phần công sức của mình vào xây dựng doanh nghiệp phát triển phồn vinh. Mọi cái bắt đầu đều là những điều bắt buộc mà mỗi công nhân phải tuân theo, đều phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên. Chỉ có như vậy, doanh nghiệp mới có thể hình thành nên sự ổn định và khả năng tập trung, và cũng chỉ như vậy mới có thể hình thành nên môi trường văn hoá lành mạnh trong doanh nghiệp.

(3). Chỉ có tuân theo nguyên tắc phục tùng thì mới có thể bảo đảm thực hiện được các mục tiêu đặt ra, bảo đảm thực hiện được chiến lược kinh doanh của doanh nghiệp. Tất cả các doanh nghiệp đều có chiến lược kinh doanh và mục tiêu ngắn hạn, trung hạn và dài hạn của mình. Những mục tiêu và chiến lược này không phải được thực hiện trong một chốc một lát mà thành, mục tiêu phải được phân tích một cách cụ thể rồi trải qua nỗ lực phấn đấu thì mới có thể thực hiện được, chiến lược kinh doanh của doanh nghiệp cũng được chia thành các thời kỳ, các giai đoạn để thực hiện. Trong các trường hợp bình thường thì chiến lược và các mục tiêu, quy định của doanh nghiệp đều được truyền đạt bằng hình thức mệnh lệnh từ trên xuống dưới, mọi công nhân viên trong quá trình làm việc đều phải phục tùng, như vậy mới có thể bảo đảm thực hiện mục tiêu tổng thể và chiến lược của doanh nghiệp.

Phục tùng là bước thứ nhất của hành động, phục tùng là thể hiện tôn trọng đối với công việc của mình, nếu không có quan niệm phục tùng thì rất khó có thể đứng vững trong bất kỳ đơn vị nào kể cả trong quân đội hay trong doanh nghiệp.

Phục tùng là sự bảo đảm cho doanh nghiệp hoạt động theo quỹ đạo, bảo đảm cho doanh nghiệp gắn bó và phát triển. Nếu một người hiểu được nguyên tắc phục tùng thì trong lòng luôn thoải mái và con đường sự nghiệp sẽ rất rộng mở. Phục tùng là phẩm chất không thể thiếu được đối với chúng ta, thể hiện là con người được giáo dục, đó cũng là nguồn tài nguyên quý báu đối với chúng ta. Chúng ta cần phải dốc toàn lực vào công việc, chủ động tự giác, nghiêm túc phục tùng và cùng phát triển, cùng tiến bộ.

Phục tùng là một phẩm chất tốt đẹp, là một dạng tuân lệnh và chấp hành mà

không cần lý do, những người như vậy mới là những người lính tốt, những người công nhân viên tốt.

4. Không tìm lý do, hãy tìm biện pháp

Biện pháp tốt nhất là con đường ngắn nhất để đi tới thành công, còn lý do bao biện chính là ngọn núi cao hiểm trở chặn đường thành công, cho nên đừng tìm lý do để biện minh cho thất bại, mà hãy tìm biện pháp tốt nhất cho thành công.

Cho dù là làm việc độc lập hay hợp tác theo nhóm thì cũng đều không thể tránh khỏi việc phát sinh những vấn đề này khác, vậy khi đứng trước các vấn đề phát sinh chúng ta phải làm gì? Biện pháp của những người thành công là nỗ lực tìm kiếm phương thức giải quyết, tháo gỡ khó khăn chứ không phải là tìm các lý do để thoái thác trách nhiệm.

Jimmy khi còn nhỏ rất ghét việc học tập, thế nên ông thường phải nhận điểm C. Sau mỗi lần kiểm tra xong, Jimmy thường tìm các lý do để biện minh cho điểm kém của mình, những lý do đó nếu không phải là đề thi quá khó thì cũng là do sức khỏe hoặc thầy giáo cho điểm sai□

Có một lần, khi Jimmy đang tìm lý do để bào biện cho bài kiểm tra được điểm kém của mình thì mẹ của ông cất lời:

“Đừng có tìm lý do biện minh cho mình nữa. Lần này con kiểm tra được điểm kém là bởi thời gian này con không tập trung vào học tập và cũng không có kinh nghiệm trong việc rút ra phương pháp và kinh nghiệm học tập. Nếu như con tập trung vào học bài thì con sẽ không cần phải tìm lý do kiểu n□y nữa.”

Những lời của mẹ khiến Jimmy bừng tỉnh. Từ đó về sau, Jimmy không cần phải tìm một lý do nào để biện minh cho mình mà luôn nỗ lực để tìm nguyên nhân từ bản thân, tìm ra phương thức học tập có hiệu quả. Cũng từ đó, Jimmy không những giành được những thành tích tốt mà còn luôn quán triệt bản thân rằng: “Tìm có chẳng bằng tìm biện pháp”, để rồi cuối cùng giành được những thành công nổi tiếng.

Trong xã hội thực tế có rất nhiều người cũng giống như Jimmy thời còn nhỏ, lúc nào cũng tìm lý do để thoái thác và biện minh cho khiếm khuyết của mình. Đối với họ, dường như thất bại là do điều kiện khách quan tạo nên còn bản thân họ lại chẳng có liên quan gì, đây là thái độ của một người thiếu trách nhiệm. Thử nghĩ mà xem, bạn đã tận tâm tận lực chưa? Bạn đã nỗ lực khắc phục khó khăn và kiên quyết tới cùng chưa? Bạn đã nỗ lực tìm biện pháp hiệu quả nhất chưa?

Nếu như bạn gặp phải thất bại thì hãy quay đầu nhìn lại và suy nghĩ xem nguyên nhân thực sự dẫn đến thất bại là gì chứ đừng đi tìm những lý do, vì như vậy chẳng những không có một chút ý nghĩa nào, hơn nữa còn khiến bạn càng cách xa thành công hơn.

Ở Hồng Kông có ông chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty, khi còn trẻ chỉ

có trong tay vốn liếng là 30 đô la Hồng Kông, với số tiền này cùng với đôi giày cũ kỹ, ông ta đến Hồng Kông làm ăn, lúc đầu là làm người bán rong trên phố nhưng sau đó càng ngày càng phát đạt, cuối cùng thì đã trở thành ông chủ của hai công ty nổi tiếng.

Khi nói đến kinh nghiệm thành công của mình, ông nói:

“Sở dĩ tôi có được ngày hôm nay là bởi vì khi gặp phải bất cứ khó khăn gì tôi đều lao vào tìm kiếm các giải pháp để giải quyết. Tôi luôn coi nhà triệu phú người Hoa Lý Gia Thành là tấm gương để mình học tập. Vì ông ta cũng từ một người bán hàng nhưng trong cuộc sống luôn biết tìm cách khắc phục khó khăn nên đã giành được thành công vang dội như bây giờ.”

Quả thực là như vậy, đột phá đầu tiên của Lý Gia Thành xuất phát từ việc tích cực nghĩ cách giải quyết các vấn đề khó khăn.

Trong công việc, các ông chủ ghét nhất là những người thích tìm lý do biện minh cho mình. Nếu như bạn là ông chủ, phải sắp xếp công việc cho thuộc cấp của mình, vậy mà người đó lại cứ tìm mọi lý do để thoái thác, bạn sẽ nghĩ thế nào?

Muốn hoàn thành bất cứ công việc gì thì yêu cầu đầu tiên đó là thái độ cần mẫn nhiệt tình, tìm lý do để bao biện cho mình là thể hiện của việc thoái thác trách nhiệm. Sai thì đã sai rồi, dám nhận cái sai và tìm nguyên nhân từ mình có thể khiến bản thân lần sau tránh mắc phải những cái sai như vậy. Nếu như cứ thất bại là tìm lý do để bao biện, bạn sẽ không bao giờ có được thành công. Thành công chỉ đến với những ai luôn tích cực tìm các biện pháp giải quyết khó khăn chứ không đến với những người chỉ biết tìm lý do để thoái thác trách nhiệm.

Chủ động tìm kiếm giải pháp khắc phục khó khăn bạn mới có thể đi tới thành công, chủ động tìm kiếm giải pháp sẽ khiến cho bạn bỏ ra công sức nhỏ mà thu được thành quả lớn, còn tìm lý do bao biện chỉ khiến cho bạn lãng phí thời gian, công sức và tiền của mà thôi.

Chúng ta thường thấy hai người công nhân cùng làm một công việc như nhau, một người thì hết sức cố gắng, thậm chí phải làm thêm giờ, bị đau ốm vẫn không nghỉ, nhưng kết quả vẫn chẳng đâu vào đâu, còn một người thì làm việc rất nhẹ nhàng, ung dung nhưng chất lượng công việc lại rất tốt và được cấp trên khen ngợi. Ở đây, phương pháp giải quyết đóng vai trò quyết định, chỉ có phương pháp đúng đắn thì bạn mới có thể hoàn thành công việc nhẹ nhàng mà hiệu quả lại cao.

Phương pháp đúng đắn có thể giúp bạn trở hết tài năng, đồng thời tạo được không gian phát triển cho mình. Đừng nên oán trách vận may không đến với mình, bạn nên hiểu rằng đại đa số các cơ hội đều là do bạn nỗ lực tạo ra. Phương thức tốt nhất là chìa khoá để mở ra cánh cửa cơ hội, đồng thời cũng có thể tạo thành bước ngoặt trong cuộc đời bạn.

Năm 1956, Công ty Ford của Mỹ đã cho ra đời một loại xe mới với tính năng ưu việt, giá thành hợp lý. Tuy nhiên, doanh thu đối với loại xe này lại không được cao như hãng mong đợi. Các giám đốc của công ty đều hết sức lo lắng, đứng ngồi không yên, tìm mọi cách cũng không biết làm sao để có thể bán chạy sản phẩm hơn.

Đúng lúc này, một kỹ sư thực tập sau khi hiểu rõ tình hình của công ty đã bắt đầu suy nghĩ để tìm ra giải pháp tháo gỡ. Cuối cùng thì cũng tới lúc anh ta nghĩ ra, bèn đến thẳng trụ sở văn phòng giám đốc công ty để đưa ra sáng kiến của mình. Sáng kiến của anh ta là đăng trên báo hàng títt quảng cáo: “Bỏ ra 56 đô la là có thể mua được xe Ford đời 56”. Đây là một hàng títt rất thu hút người tiêu dùng, rất nhiều người tới công ty để hỏi thăm tình hình thực tế như thế nào, kỳ thực hàng títt này có nghĩa là: Nếu muốn mua một chiếc xe Ford đời 1956 thì chỉ cần bỏ ra 25% tiền mua, phần còn lại có thể trả theo tháng, mỗi tháng 56 đô la cho đến khi hết. Kết quả là loại xe này đã được rất nhiều người mua, cũng vì vậy mà người kỹ sư kia được cấp trên hết sức tin tưởng.

Đứng trước hoàn cảnh khó khăn, đừng nên tìm lý do. Bởi vì lý do có hay thì cũng không thể giải quyết được vấn đề thực tế, điều quan trọng nhất là phải tìm biện pháp tháo gỡ. Có câu: vấn đề gì cũng có cách tháo gỡ, vấn đề có khó hơn đi nữa thì vẫn có cách tháo gỡ!

Vận động viên đạt thành tích tốt nhất trong giải bóng rổ nhà nghề của Mỹ năm 1994 — 1995 là Jason Kidd khi trao đổi với phóng viên có nói về mình:

“Hồi còn nhỏ, cha tôi thường bắt tôi đi chơi trò Bowling. Tôi chơi rất kém nên luôn tìm lý do để biện minh cho mình chứ không chịu đi tìm hiểu nguyên nhân tại sao. Cha tôi liền bảo: “Đừng có tìm cớ nữa, đó không phải là lý do, nguyên nhân con chơi bowling không tốt là do con lười tập luyện”. Cha nói đúng, bây giờ nếu như phát hiện ra khuyết điểm của mình, tôi thường cố gắng sửa chữa chứ quyết không tìm lý do nữa.”

Trong cuộc sống rất có thể bạn sẽ gặp phải những trường hợp như sau: kế hoạch đầu tiên trong một năm trong tương lai là mỗi ngày học thuộc được 5 từ tiếng Anh, hy vọng rằng trong vòng một năm có thể đọc được các tài liệu tiếng Anh, tuy nhiên, những ngày tiếp theo lại gặp phải rất nhiều trở ngại khiến không thể thực hiện được kế hoạch, dần dần bạn đó sẽ buông lỏng mình và từ bỏ mục tiêu, sau đó dù cả ngày có rảnh rỗi không có việc gì làm đi nữa thì cũng không thích lấy sách ra để học, một năm sau vẫn chẳng được cái gì, lại lấy lý do là công việc quá bận rộn, có thể luôn tìm được những lý do phù hợp để giải nguy cho mình.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Rất nhiều người thường không giành được thành công trong công việc hoặc khi bị lãnh đạo quở trách thường tìm các lý do này khác, bởi những người này sợ phải gánh trách nhiệm, sợ bị người ta chê cười, hoặc chỉ muốn mình được nhẹ nhàng tạm thời. Khi đi làm muộn thì lấy lý do là tắc đường, công việc không có hiệu quả thì đổ tại quyết sách sai, khách không vừa lòng thì đổ tại khách quá khó tính; không thể thăng quan tiến chức thì đổ tại cấp trên quá thiên vị. Không hề ngoa khi nói rằng: đưa ra cớ chính là che giấu những nhược điểm của mình, là chiếc máy vạn năng để rũ bỏ trách nhiệm, có rất nhiều người bỏ ra rất nhiều thời gian chỉ để tìm những lý do hợp lý mà quên mất trách nhiệm và nghĩa vụ của bản thân mình. Điều đáng sợ hơn là cái cớ thường đi liền với việc dìm người khác, rất dễ bóp chết tinh thần sáng tạo, khiến người khác trở nên tiêu cực hoặc đi vào đường cùng. Nó giống như liều thuốc phiện, khi người ta dùng nó một lần rồi thì muốn lần nữa, cho đến khi bản thân mình trở lên nhược yếu, khi gặp khó khăn thì muốn thoái lui, cuối cùng khiến cho bản thân mất đi năng lực và tính hiệu quả.

Những người công nhân tốt thường rất ít khi tìm những cái cớ biện minh cho thất bại của mình. Họ nỗ lực tìm ra thất bại của mình sau đó tìm giải pháp để khắc phục. Nhà thành công học người Mỹ Claim đã từng nói: nếu như bạn có khả năng thất dây giầy thì bạn hoàn toàn có cơ hội lên trời hái sao.

Đừng nên biện minh cho những thất bại của mình, dù cho những cái cớ có hoàn mỹ tới đâu đi nữa thì cũng không thể thay đổi được sự thực. Chỉ bằng nỗ lực tìm ra biện pháp để làm sao làm việc được hiệu quả. Khi bạn gặp thất bại, hãy cố gắng tìm ra nguyên nhân để lần sau làm tốt hơn, thất bại là mẹ thành công, như vậy thì không cần phải tìm lý do để viện cớ nữa rồi.

Những người thành công sẽ mãi mãi chỉ biết tìm tới những phương pháp, còn những người thất bại ngược lại lại đi tìm lý do, khi bạn thất bại mà không tìm lý do biện minh cho mình thì tức là bạn đang cách thành công không xa nữa.



downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chương V

ĐỂ ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH, CẦN PHẢI DỪNG CẢM TIẾN THĂNG VỀ PHÍA TRƯỚC

Trên đời này không có □con đường nào dài hơn bước chân, không có ngọn núi nào cao hơn đỉnh đầu□. Đường dù có dài đến đâu, con người cũng có thể đi hết. Rất nhiều người ôm ấp trong mình những hoài bão lớn lao, rất nhiều người đã vượt qua mọi chướng ngại để theo đuổi mục đích cuối cùng của mình, nhưng phần lớn do gặp khó khăn đã bỏ dở giữa chừng trên con đường đi tới mục tiêu .

Cuộc đời của con người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, con đường thực hiện giấc mơ không phải bằng phẳng dễ dàng, chẳng có bầu trời nào mà mãi mãi không có mưa giông bão giạt, cuộc sống của chúng ta cũng vậy. Sở dĩ có kẻ mạnh, người yếu là bởi vì, kẻ mạnh khi đối mặt trước những thách thức của cuộc đời thì nói rằng: □Ta quyết không từ bỏ!□ Câu nói đó chính là cơ sở để họ đi tới thành công.

1. Không lùi bước trước khó khăn

Cuộc đời của con người không thể không có sóng gió mà thường phải trải qua không ít khó khăn. Những khó khăn trong cuộc đời giống như những ngọn núi chặn giữa đường đi tới của chúng ta. Gặp phải tình huống như vậy, mỗi người đều có cách lựa chọn riêng, có người thấy khó khăn thì lùi bước bỏ cuộc, có người kiên trì quyết vượt qua, nhưng mới đến lưng chừng núi thì đã bỏ cuộc; cũng có người không lùi bước, không sợ khó, không sợ khổ, kiên trì đến cùng mục tiêu đã chọn, nên cuối cùng đã trèo lên được đến đỉnh núi, phóng tầm mắt ngàn dặm, tận hưởng phong cảnh dưới chân mình.

Ít người biết hai câu thơ đầy tính triết lý của người Trung Quốc:

“Mai hoa hương tự khổ hàn lai

Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất”

Tạm dịch ý thơ là: Hương thơm của hoa mai xuất phát từ cái giá lạnh, thanh bảo kiếm sắc nhọn do mài dũa thường xuyên.

Trong cuộc sống, mỗi người thường gặp phải rất nhiều khó khăn, nếu như bạn sợ nọ, nó sẽ thôn tính bạn, ngược lại, bạn dũng cảm đối mặt với nó, nói “không sợ” với nó và tìm biện pháp khắc phục, như vậy thành công mới đến với bạn. Hạt giống dưới đất luôn hướng về phía mặt trời để nảy mầm, để đạt được mục tiêu đó, cho dù có lạnh hơn, khó khăn hơn thì nó cũng rẽ đất để trôi lên dù sau đó lại héo khô dưới ánh nắng mặt trời; rồi qua nhiều năm sau hạt giống đó trở thành đại thụ, nó ngoảnh lại nhìn những khó khăn từng làm nó sợ hãi, nói rằng: “Cảm ơn rất nhiều! Nhờ sự tôi luyện đó mà tôi đã vượt ra

khỏi mặt đất và trưởng thành”.

Từ xưa đến nay, rất nhiều những người kiệt xuất đều đã từng nếm mùi thất bại. Khổng Tử chu du khắp thiên hạ, gặp phải khó khăn trăm bề nhưng ông không hề sợ hãi, tinh thần đó còn được lưu truyền đến tận ngày nay. Hoắc Kim với tinh thần không ngại khó khăn, không sợ thất bại, dám đối mặt với thách thức đã chỉ cho chúng ta một chân lý: “Khó khăn thử thách kéo những kẻ sợ hãi xuống vũng bùn thất bại, nhưng nó đẩy những người có ý chí vững vàng lên đến tột đỉnh thành công”. Balzac với câu nói nổi tiếng: “Đối với kẻ yếu thì khó khăn là vực sâu thăm thẳm, còn đối với kẻ mạnh thì lại là nguồn của cải to lớn”. Nếu một người chịu bó tay mặc cho số phận, chịu khuất phục trước khó khăn thì anh ta chỉ là một kẻ bạc nhược, còn nếu đứng trước khó khăn bạn có ý chí ngoan cường, dám đương đầu với thách thức vận mệnh, điều đó có nghĩa bạn là một người mạnh thật sự.

Laiker Luler là chủ một trại chăn nuôi vùng Montana phía tây nước Mỹ, bà cùng những người chủ trại chăn nuôi khác đều phải đối mặt với một nỗi lo là làm thế nào để bảo vệ đàn cừu không bị lũ sói hoang ăn thịt. Để lũ cừu không bị sói bắt, những người chủ trang trại đã sử dụng rất nhiều cách khác nhau như dùng máy phun hơi nước, mắc hàng rào điện quanh chuồng cừu. Vào những đêm mùa hè, họ phải lừa lũ cừu vào chuồng có hàng rào kín và bản thân họ cũng ngủ cùng lũ cừu, cho tới tận ngày hôm sau khi mặt trời lên cao mới dám thả lũ cừu ra. Mặc dù đã cố gắng đến như vậy, nhưng số cừu bị sói ăn thịt vẫn rất nhiều.

Mãi cho tới tận sau này trong một lần ngẫu nhiên, bà Laiker đã phát hiện ra một loại cừu có tên gọi là cừu lưng gù Châu Mỹ. Loại cừu này rất hiếu chiến, chúng không hề sợ bất cứ loài vật nào. Bà Laiker nói: “Loại cừu lưng gù Châu Mỹ này luôn tỏ vẻ hùng dũng không sợ trời, không sợ đất, khi nhìn thấy bất cứ con gì đe dọa nó, nó không hề bỏ chạy mà vươn thẳng mình, hướng sừng về phía trước, lao thẳng đến kẻ thù. Hành động dũng cảm này của nó khiến lũ sói không thể coi thường. Thế là bọn sói đứng trước đối thủ cừu lưng gù, đành bất lực không làm gì được. Sói này là loài cơ hội mà loài cừu lưng gù trong đàn cừu hỗn tạp lại không cho chúng cơ hội nào cả”. Như vậy, một vấn đề khiến mọi người đau đầu đã được giải quyết tốt đẹp.

Những khó khăn thách thức nhìn qua thì có vẻ ghê ghớm nhưng nếu như bạn thử nghiêng răng lại, gồng mình lên, cố gắng một chút thì sẽ phát hiện ra rằng những khó khăn chỉ giống như con hổ giấy mà thôi. Tuy nhiên, một số người lại không có đủ dũng khí để đối mặt với khó khăn thách thức, gặp một chút trắc trở đã liền tháo lui, như vậy thì làm sao khắc phục khó khăn được? Người ta thường nói: “Khó khăn giống như cái lò so, bạn mà yếu thì nó sẽ mạnh”. Khi quân địch tiến đánh ta cũng là lúc ta cần phải có nghị lực và quyết tâm dám đối mặt với chúng, điều chúng ta cần làm là ngẩng cao đầu, dũng cảm đón nhận khó khăn, thách thức.

Có một đứa bé trai không may bị bỏng nặng, toàn bộ tế bào nửa người phía dưới bị hoại tử khiến cậu ta không thể đi lại bình thường được nữa, bác sĩ nói rằng từ nay về sau cậu chỉ có thể ngồi xe lăn được thôi. Cậu bé quyết vượt lên số phận, không cam chịu cả đời phải ngồi trên xe lăn. Cậu đã tự nhủ với mình rằng: “Nhất định phải đứng lên!”. Do đó, hàng ngày cậu bé đều bám vào hàng rào quanh nhà để tập đi. Thời gian dần trôi, hai

chân cậu bé vẫn rất yếu, vẫn cứ thông xuống và không có tí cảm giác nào. Mặc dù vậy, cậu bé vẫn không nản chí, kiên trì luyện tập. Sau này, cơ thể cậu bé dần dần hồi phục, rồi một ngày cậu bé đã đứng được và chạy nhảy được trên sân. Cậu bé đó chính là tiến sỹ Kang Hanning nổi tiếng cả thế giới.

Shakespear đã từng nói, không có gì có thể tồi tệ hơn là vận hạn. Bethovent cũng từng nói, trong lúc nguy khốn vẫn kiên định không dời đó chính là chỗ phi phạm khiến người khác thật sự kính phục.

Có một ông lão mở một quán gà quay bên một con đường ở một vùng quê phía tây nước Mỹ. Do đường ít người qua lại nên quán của ông chẳng lãi được bao nhiêu. Có người khuyên ông nên chuyển đi bán ở nơi khác, nhưng ông vẫn kiên trì, quyết không di dời và vẫn bán món gà quay của mình trên mảnh đất đó. Sau này, người ta làm một con đường quốc lộ mới cách quán của ông một đoạn đường khá xa, từ đó chẳng còn mấy xe cộ hay người qua lại quán ông nữa. Lúc này dù không muốn thì quán của ông cũng phải đóng cửa. Rất nhiều người cho rằng, từ nay ông cụ sẽ không còn việc gì làm nữa! Nhưng ngược lại ông cụ lại bắt đầu bận rộn hơn. Ông giữ trong mình những kinh nghiệm tâm huyết nhiều năm — đó là công thức chế biến món gà quay và tìm đến gặp những nhà đầu tư mà ông nghĩ có thể họ hứng thú với nghề của mình. Ông hỏi một người, rồi hai người — mỗi lần ông đều hy vọng và còn tìm đến tận nơi chào mời họ cùng góp vốn đầu tư, nhưng câu trả lời của họ đều là cự tuyệt, chẳng ai chịu đầu tư cho ông cả. Ông lão không vì vậy mà buông xuôi, ông vừa tiếp thu ý kiến của mọi người, vừa hoàn thiện công thức chế biến món gà quay của mình, vừa tiếp tục tìm người đầu tư. Ông lại tìm đến hàng trăm người khác. Trong đầu ông luôn nghĩ: “Cuối cùng cũng sẽ có người có con mắt tinh đời nhìn nhận được thôi!” — mỗi lần bị từ chối ông đều tự an ủi mình như vậy. Một hôm ông tìm đến thành phố NewYork phồn hoa, hoặc cũng có thể do trời đất đã động lòng trước tinh thần gặp khó khăn không chịu lùi bước của ông nên cuối cùng cũng có một nhà hàng không lớn lắm “có con mắt tinh đời”, họ quyết định sẽ đầu tư và bắt đầu chuyên bán món gà quay của ông. Chẳng bao lâu sau, món gà quay của ông đã nổi tiếng khắp nước Mỹ, tiếp đến là một loạt nhà hàng bán món gà quay của ông cụ được mở ra ở nhiều quốc gia, trở thành một thương hiệu nổi tiếng được giới ẩm thực trên thế giới ca ngợi. Đó chính là món gà quay nổi tiếng thương hiệu đỏ Kentucky — KFC. Ông cụ với hàng loạt trắc trở, đến lúc già mới tạo ra kỳ tích, ông chính là người sáng lập ra món gà quay KFC.

Trong cuộc đời, người ta thường gặp phải rất nhiều khó khăn. Khó khăn không đáng sợ, cái đáng sợ là không có thái độ đúng đắn để đối mặt với khó khăn. Khó khăn ở đây không phải là sự việc đó khó khăn mà là thái độ bi quan, tiêu cực, thiếu tự tin và thiếu lòng dũng cảm để chiến thắng khó khăn đó. Nếu như vừa gặp trắc trở khó khăn đã thoái lui thì bạn mãi mãi là kẻ yếu.

Quan sát ở hai bên đường, chúng ta có thể nhìn thấy rất nhiều hoa dại, dù là ở những góc khuất hay bên những rãnh nước bẩn, đều thấy chúng dũng cảm đâm chồi, sinh sôi, nảy nở, làm tăng thêm hương sắc cho đời. Ngược lại, những cây hoa ở nơi thư phòng thì lại phải có sự nâng niu, chăm sóc, bảo vệ kỹ càng của con người mới có thể tồn tại, nếu như thời tiết quá nóng, chúng sẽ bị khô héo, nếu thời tiết quá lạnh chúng sẽ bị chết cứng. Trong quá trình trưởng thành của con người, nếu như chỉ biết nhờ người khác giúp

đỡ lúc gặp khó khăn giống như chậu hoa trong thư phòng kia thì mãi mãi không dám đối mặt với những thách thức. Ngược lại, khi gặp khó khăn không lùi bước, vượt qua được khó khăn thử thách thì sẽ có sức sống mãnh liệt giống như những cây hoa đại kia.

Nữ diễn viên Ashahi là minh tinh nổi tiếng được đông đảo quần chúng biết tới. Tuy nhiên, mọi người đều biết rằng, hồi còn bé cô từng bị mọi người gọi là “Cô bé nhát gan sợ người lạ”.

Cô từng có mong muốn học thanh nhạc, tiếc là thanh âm của cô quá thấp, sau này cô muốn học pianô, lại ngại vì xương đầu ngón tay và các đốt ngón tay đều quá yếu mà đành bỏ cuộc. Cuối cùng, cô đành gia nhập vào đoàn hợp xướng.

Thầy giáo hướng dẫn của đoàn ca nhạc từng nói, cô là một nhân tài hiếm có với giọng nữ trầm. Lời khen ngợi của thầy đã khiến cô thêm tự tin, cô cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng. Không lâu sau, cô học được một số ngoại ngữ trong đó có tiếng Tây Ban Nha. Tiếp đến, cô lại học ngành sân khấu. Để chứng minh thực lực của mình, cô biểu diễn độc tấu vở kịch “Lá thư của người phụ nữ Bồ Đào Nha”, chính cô đã nói rằng, cô rất hài lòng với diễn xuất của mình trong vở kịch trên.

Marksim Gorky đã từng nói: “Hãy để cho gió mưa phũ phàng, phũ phàng thêm chút nữa đi! Làm sao ngăn nổi lòng ta”. Đúng vậy, khó khăn và trắc trở giống như một chút gia vị của cuộc sống, nếu thiếu chúng, cuộc sống sẽ trở nên hết sức nhạt nhẽo. Chúng ta hãy để cho mình giống như loài chim Hải Yến trong gió bão, sung sức tràn đầy, với nụ cười thật tươi để đối mặt với trắc trở của cuộc sống, dũng cảm thưởng thức hương vị thành công!

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Khi gặp khó khăn, dám dũng cảm đối mặt thách thức mới có thể làm cho mình trưởng thành và dần dần nếm được hương vị thành công trên con đường đời.

2. Dũng cảm đón nhận thách thức

Mỗi người đều có cách lý giải riêng về cuộc sống: cuộc sống là cuộc truy đuổi, là sự tranh chấp nhưng có một điều mãi mãi không thay đổi: cuộc sống là một thể hỗn hợp bao gồm thành công và thất bại đan xen nhau, là một bình ngũ vị mằn ngọt đắng cay chua chát, nó thu gom tất cả cái được, cái mất; nếu muốn thực sự hiểu hết cuộc đời thì trước hết phải hiểu được sự thất bại, sự bất hạnh, những trắc trở và khổ đau.

Một con giun đất dù không có bộ xương cứng, không có hàm răng sắc nhọn nhưng nó vẫn đủ sức xuyên vào lòng đất, làm xới đến cả hoàng tuyền.

Một con ốc sên dù không có đôi cánh mạnh mẽ của chim ưng, không thể bay lên tận trời xanh, nhưng cũng có thể đứng ở nơi cao nhất của Kim tự tháp, ngạo nghễ nhìn xung quanh.

Con giun, con ốc sên không hề chịu khuất phục trước những điều kiện bất lợi mà tạo hoá dành cho chúng, ngược lại, chúng dám đón nhận thách thức, khắc phục những hạn chế của bản thân, phấn đấu vì mục tiêu lý tưởng của mình.

Đối với những người dám tiếp nhận những thách thức thì ở đâu cũng tràn đầy hy vọng thành công. Còn đối với những người sợ hãi khó khăn thì chỗ nào cũng là nguy hiểm và nơi đâu cũng đầy rẫy thất bại.

Dũng cảm đón nhận thách thức, không sợ khó khăn, không sợ thất bại, đó chính là dũng khí cần thiết của những người muốn thu được thành công. Nếu như cuộc sống không phải là một cuộc mạo hiểm cần dũng cảm thì chỉ có thể là một vở kịch buồn tẻ. Có người khi đối mặt với khó khăn lại lưỡng lự không quyết, lo trước sợ sau, luôn có suy nghĩ: “Nếu mình thất bại thì sẽ ra sao?”, “Nếu mình trở thành trò cười cho thiên hạ thì sẽ ra sao đây?”, “Nếu □” Những cái nếu đó khiến họ khó mà đạt được thành công. Nhưng thực tế là tất cả những vĩ nhân trong sử sách đều là những người đã giành được chiến thắng trong những tình huống khó khăn mà tưởng chừng như không thể vượt qua.

Tổng thống đời thứ 34 của Mỹ — Aixenhao lúc còn trẻ có một lần chơi bài cùng gia đình, liên tiếp mấy ván liền không gặp may, nên kêu ca, oán thán. Lúc này, mẹ của ông liền nghiêm mặt nói: “Nếu như con muốn chơi, thì phải rút quân bài trong tay con đặt xuống cho dù ván bài đó xấu đẹp thế nào”. Khi Aixenhao đang sững sờ thì lại nghe thấy mẹ nói tiếp: “Cuộc sống cũng như vậy, Thượng đế là người phát bài, dù bài có như thế nào thì con vẫn phải cầm lấy, con phải chơi một cách tận lực, cố gắng đạt kết quả tốt nhất!”

Rất nhiều năm đã trôi qua, Aixenhao vẫn khắc ghi lời nói của mẹ, trong cuộc sống ông không hề oán trách mà luôn giữ cho mình thái độ lạc quan, tích cực, đối mặt với thực tại, tiếp nhận mọi thử thách, tận tâm tận lực làm tốt từng công việc.

Nhà phát minh nổi tiếng nước Mỹ — ông Edison, lúc còn nhỏ nhà rất nghèo, không được học hành cẩn thận, nhưng sau đó ông đã trở thành Vua phát minh với hàng loạt các phát minh như: điện tín, đèn điện, máy ghi âm □

Nữ vận động viên da đen người Mỹ Rudolf trong Thế vận hội lần thứ 17 vào năm 1960 đã liên tiếp giành được ba tấm huy chương vàng chạy cự ly ngắn, được mọi người mệnh danh là “Linh dương đen”. Có ai biết được rằng lúc còn nhỏ cô là đứa trẻ bị bệnh tê chân.

Viên Long Bình người Trung Quốc, thời kỳ còn ở trường nông nghiệp An Giang, tỉnh Hồ Nam nghiên cứu giống lúa Tạp Giao, điều kiện nghiên cứu rất hạn chế, tài liệu nghiên cứu có lúc còn bị người ta huỷ mất, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, vẫn trở thành một “người cha của giống lúa tạp giao” nổi tiếng thế giới.

Trong cuộc sống hiện thực, có rất nhiều người thường than thân trách phận tại sao không gặp vận may, tại sao không thể thành công mà không tự hỏi bản thân mình, khi đối mặt với thách thức khó khăn đã sẵn sàng đón nhận và khắc phục nó chưa?

Cuộc sống cũng giống như đại dương mênh mông không biết đâu là bờ bến, mỗi chúng ta đều phải vượt qua đại dương đó, có người giống như con thuyền lớn, có người lại

chỉ như con thuyền nhỏ ba lá. Hoặc là bạn được sóng nâng lên, bạn cười trên đầu sóng bạc, phóng vun vút như mũi tên; hoặc là bạn sẽ bị những con sóng phủ trùm lên mặt đến nghẹt thở, khiến bạn khổ sở tới mức muốn bỏ dờ giữa chừng. Đương nhiên, chúng ta cũng có thể lựa chọn cách không cần ra biển, mãi mãi chỉ ở trên bờ, như vậy sẽ không phải chịu bất cứ nỗi khổ sở nào, cũng không lo bị nguy hiểm. Tuy nhiên, nếu lựa chọn cách này, bạn cũng sẽ mãi mãi không hiểu được ý nghĩa thực sự của biển, mãi mãi không thể đến được bờ bên kia mà cả đời chỉ ở trên bờ biển nhìn người khác đưa thuyền ra khơi, nhìn người khác thành công.

Đường là do người ta đi nhiều mà tạo nên, chỉ có dũng cảm tiếp nhận khó khăn, thử thách thì thành công mới đến gần với bạn.

Bill Gates là thần tượng được trẻ em trên toàn thế giới yêu thích, là đối tượng được những người trẻ tuổi ngưỡng mộ. Sở dĩ ông có được thành quả như vậy đều là nhờ vào dũng khí sẵn sàng đón nhận khó khăn thử thách.

Khi Bill Gates còn đang đi học, nhà trường phải công nhận rằng cậu là người có thành tích học tập xuất chúng nhất. Cậu ta có trí nhớ tuyệt vời. Giáo viên tiếng Anh của cậu, cô Marry đã có ấn tượng rất sâu sắc về trí nhớ của Bill Gates. Một lần, khi trường đang biểu diễn vở hài kịch Hắc sắc, Bill Gates đã khiến mọi người bất ngờ khi có thể học thuộc lòng ba trang nội dung vở kịch trong một thời gian rất ngắn mà những người khác phải mất nhiều thời gian chuẩn bị cũng chỉ có thể đọc trơn, hơn nữa còn đọc không sai chữ nào, khiến cô giáo kinh ngạc và làm rất nhiều bạn học hâm mộ. Rất nhiều giáo viên từng dạy cậu, khi nhớ lại nói rằng: mỗi khi giảng bài, gặp tình huống khó chưa thể trả lời ngay được, Bill Gates thường làm ra vẻ vô tình bật ra câu: “Đây chính là□”

Bill Gates theo học ở một trường Dòng, cậu từng tham gia hát Thánh ca và đồng tử quân tại trường. Mặc dù không mấy hứng thú với “Kinh Thánh” của tôn giáo nhưng cậu cũng có đọc qua một chút. Một lần, Mục sư đức cao vọng trọng tại giáo đường của trường đại học Seattle tuyên bố trước lớp của Bill Gates rằng: “Ai có thể đọc thuộc lòng toàn bộ nội dung Chương 5 đến Chương 7 trong Mã thái Phúc âm thì sẽ được ông mời đến ăn tối tại phòng ăn Tháp quay của Seattle

Tháp quay là ngọn tháp cao 153,3m, được lên tháp Tháp quay ăn tối tức là được gặp mặt hầu hết các nhân vật tai to mặt lớn của Seattle, do đó có thể nói, phòng ăn này là phòng ăn cao cấp nhất, sang trọng nhất của Seattle, nó tượng trưng cho quyền lực và sự giàu có.

Tuy nhiên, cơ hội được đi cùng mục sư đến phòng ăn này không phải là chuyện dễ dàng, dù cho là con nhà giàu đi nữa thì cũng không có ưu tiên này. Trong mấy chục năm làm thầy giáo tại trường này, mục sư có thói quen: năm nào cũng yêu cầu học sinh phải học thuộc mấy chương này. Nội dung mấy chương này rất dài, không có tính logic cao, hơn nữa còn trúc trắc chứ không có vần điệu nào cả. Theo lời mục sư thì chưa từng có học sinh nào thuộc hoàn chỉnh nội dung ông yêu cầu. Tuy nhiên, Bill Gates đã phá vỡ điều thường quy này, đọc một mạch không sai một chữ nào theo yêu cầu của thầy giáo.

Nhớ lại những ngày đó, Mục sư nói: lúc bấy giờ Bill Gates rất tự tin, dũng dạc đọc lên:

“□Giesus nhìn thấy đông người như vậy, liền ngồi xuống, môn đồ đến trước mặt Người, Người bắt đầu dạy bảo họ, người nói rằng: ‘Người khiêm tốn đã có phúc rồi! Bởi vì thiên đường là của họ. Người đau thương đã có phúc rồi! Bởi vì họ nhất định được an ủi. Người ôn hoà có phúc rồi! Bởi vì họ được thừa kế ruộng đất. Người đói đã có phúc rồi! Bởi vì họ phải được no đủ. Người thương yêu đã có phúc rồi! Bởi vì trong lòng họ tràn đầy tình yêu thương. Người trong sạch có phúc rồi! Bởi vì họ nhất định sẽ gặp được thần tiên□”

Một hơi đọc hết, không có sai sót, không có chỗ nào để phê bình.

Mục sư liền hỏi Bill Gates một vài câu về đoạn vừa đọc và đều nhận được câu trả lời rất hài lòng. Mục sư không tìm được liên hỏi Bill Gates làm thế nào mà thuộc lòng được đoạn Thánh Kinh dài như vậy.

Bill Gates trả lời không một chút suy nghĩ: “Chỉ cần con cố gắng hết sức thì con có thể làm được bất cứ việc gì con muốn làm”. Câu trả lời đó dù là khoe khoang hay lòng tự tin thì kết quả của Bill Gates đã cho chúng ta câu trả lời. Trong phòng ăn ở “Tháp quay” sang trọng có độ cao 606 thước Anh, Bill Gates cùng với 31 người khác đã miễn cưỡng đọc thuộc mấy chương Thánh Kinh đó dùng bữa tối với mục sư. Một cậu bé 11 tuổi mà đã có trí nhớ tuyệt vời như vậy quả là khiến cho người ta phải kinh ngạc!

Mục sư nói: “Chỉ tới hôm đến nhà cậu bé chơi, tôi mới biết cậu bé có tài năng đặc biệt, cậu bé hoàn toàn khác những đứa trẻ khác. Tôi không thể tin rằng cậu bé lại có tư chất bẩm sinh cao đến như vậy□. Cậu ta thích đón nhận những thử thách. Mặc dù việc được dùng bữa tối tại phòng ăn Tháp quay có sức hấp dẫn rất lớn, nhưng đại đa số những đứa trẻ khi gặp thử thách này đều không thể cố gắng để giành được mà chỉ có Bill Gates làm được thôi.”

Trong đường đời, chúng ta sẽ gặp muôn vàn khó khăn, thậm chí bi quan, thất vọng. Lúc này, điều mấu chốt là cần biết cách tiếp nhận những thử thách, cố vũ mình vượt qua khó khăn. Một người đàn ông đã bị cụt cả đôi chân, muốn chinh phục đỉnh núi cao nhất thế giới — đỉnh Chô-mô-lô-ma, rất nhiều người đã cười vào mặt anh ta hoặc đối xử với anh ta bằng thái độ coi thường, cho rằng đầu óc anh ta có vấn đề, không còn đôi chân thì làm sao có thể leo núi được? Tuy nhiên, một tháng sau người đàn ông đó đã thực sự trèo lên được ngọn núi Chô-mô-lô-ma.

Thành công sẽ mãi mãi thuộc về người dũng cảm! Cho dù không thể thu được thành quả như mong muốn nhưng bạn vẫn có thể tự hào vỗ ngực, ngẩng cao đầu mà nói rằng: “Mình không hối hận!” Bởi vì, bạn đã nỗ lực đồng thời phải bỏ ra rất nhiều mồ hôi và nước mắt. Đó chính là một trang huy hoàng xán lạn trong cuộc đời bạn! Đó cũng là nguồn của cải dùng mãi không hết.

Dũng cảm đón nhận thách thức, lưu lại một luồng gió mát trong cuộc sống bình lặng, khiến cho cuộc sống không trở lên không còn nhạt nhẽo tầm thường nữa. Thành công đương nhiên là cái mà mọi người hướng tới, cả một quá trình nhiều hương vị thì đương nhiên dư vị để lại cũng nhiều, kết quả không còn là duy nhất nữa.

Chương VI

NĂM CHIẾC CHÌA KHÓA VÀNG CHO THÀNH CÔNG

Những người tự tin có đủ dũng khí để thực hiện mục tiêu của mình. Trong quá trình đó, họ phải ra sức hành động thực tế với tất cả nghị lực và sự kiên trì, bước từng bước đi đến thành công. Những người hành động một cách tự tin, dũng cảm, kiên trì, cần mẫn, nghị lực thì có thể đạt được mục tiêu một cách dễ dàng.

1. Tự tin là nền tảng thực hiện mục tiêu

Trong cuốn sách □Tấm da dê□ có một đoạn như sau: Tự tin là cơ sở của thành công. Cái được gọi là tự tin là chỉ những cái đem lại sự tự tin và khẳng định cho mình để có lòng tin □mình có thể làm được□, đó là một trạng thái tâm lý tích cực và tinh thần cầu tiến đáng quý.

Trong cuộc đời, ai cũng đều trải qua những lúc thăng trầm, những lúc trắc trở, khó khăn. Trên con đường theo đuổi công danh và sự nghiệp thì không phải việc gì cũng thuận lợi, việc gì cũng được như ý mình. Tự tin chính là ngọn đèn soi sáng trong đêm tối, là cánh buồm trong gió, là chiếc thang mây để leo núi, là nền tảng để thành công, nó mang đến cho người ta dũng khí và hy vọng để vươn tới thành công. Trong cuộc sống hiện thực, tự tin là một vị thần vĩ đại có quyền lực rất lớn, có thể biến kẻ yếu thành người mạnh, có thể làm cho người mạnh càng mạnh hơn.

Trong những vĩ nhân, chúng ta có thể thấy được sự tự tin hơn người ở họ. Với sự tự tin, họ yêu cầu cao ở bản thân, đồng thời họ thấy được hy vọng thành công từ trong thất bại, cổ vũ bản thân không ngừng nỗ lực, cuối cùng giành được thành công.

Ông vua dầu lửa của nước Mỹ Rôc-kơ-pheo-nơ nói: “Tự tin có thể mang lại cho bạn dũng khí, khiến bạn dám đối mặt với mọi khó khăn; tự tin cũng có thể khiến bạn trong cái khó ló cái khôn, hoá nguy thành an; tự tin lại càng có thể khiến bạn giành được sự tin tưởng của người khác, chính điều đó giúp bạn thành công”.

Ông Trương Hiếu Ngọc người Trung Quốc thành công từ hai bàn tay trắng đã nói rằng bí quyết để mình thành công chính là lòng tự tin. Tự tin giúp ông luôn tràn đầy sức mạnh, vững tin hướng về phía trước, đi thẳng tới thành công; tự tin khiến ông luôn tìm cách giải quyết được các vấn đề vào những lúc khó khăn, từ đó thấy được ánh sáng thắng lợi, tự tin khiến bạn luôn vững bước đi trên con đường lớn rực rỡ ánh sáng!

Khi Trương Hiếu Ngọc quyết định xây dựng một vườn cây ăn quả, những người dân trong làng cho rằng điều đó là viển vông và khuyên anh ta không nên mạo hiểm, người nhà thì khuyên nên từ bỏ ý định của mình, tiền vốn không nhiều khiến anh cũng

gặp khó khăn □ Tất cả những điều này đủ để cho một người bình thường từ bỏ mục tiêu của mình. Tuy nhiên, với những khó khăn như vậy, Hiếu Ngọc lại làm như không nhìn thấy, anh vẫn kiên trì giữ quan điểm của mình, tin tưởng vào nhãn quang của mình, quyết tâm “đi bằng con đường riêng, cứ mặc người ta nói gì thì cứ nói!” Những ngày sau đó, người ta luôn nhìn thấy anh bận rộn trong việc trồng và chăm sóc cây cối trong vườn.

Với lòng tự tin, anh đã bỏ qua tất cả những lời can ngăn của người khác cũng như những khó khăn trong công việc, không ngừng nỗ lực để hoàn thành giấc mơ của mình, cuối cùng anh đã thành công.

Giữa lúc chuẩn bị cho thu hoạch vụ đầu, khi anh đang say sưa trong những lời tán dương của những người xung quanh thì một trận hạn hán đã khiến anh rơi vào cảnh ngộ hết sức khó khăn, một trận sâu hại đã khiến anh rơi vào vực thẳm, một trận mưa tuyết lại đưa anh rơi vào tuyệt vọng □ Tất cả điều đó khiến anh trở tay không kịp, thiệt hại rất nhiều, đau khổ vô cùng. Tuy nhiên, một lần nữa anh lại giữ vững niềm tin, coi đó là cơ sở của thành công. Anh chôn chặt tất cả sự đau khổ vào trong lòng, vẫn tràn đầy tự tin đối mặt với mặt trời hàng ngày, kiên định hướng tới mục tiêu của mình. Anh mời các kỹ sư nông nghiệp, đồng thời tự mình học tập các kiến thức về cách trừ sâu phòng bệnh, kỹ thuật chống hạn, chống ngập úng. Vậy là, mọi người lại nhìn thấy anh và các kỹ sư cùng thảo luận, làm việc trong vườn.

Bởi vì có lòng tin, cho nên anh luôn tràn đầy hy vọng với tiền đồ của mình, kiên quyết học tập kiến thức kỹ thuật, tìm cách khắc phục mọi khó khăn, bước ra từ trong gian khó.

Khi vườn cây của anh được ca ngợi là “Cơ sở sản xuất hoa quả sạch”, người dân trong vùng tán dương anh, điều kiện gia đình được cải thiện khiến cho anh mở mày mở mặt, sự ủng hộ của chính quyền càng làm cho anh cảm thấy bản thân đang ở vị trí cao □ Tất cả đều khiến anh cảm thấy vui sướng và tự hào. Tuy nhiên, anh không dừng lại ở đó, vẫn luôn giữ những chuẩn tắc của mình, tích cực giúp đỡ những người xung quanh cải thiện cuộc sống, giúp nhân dân trong làng làm giàu. Đã từng có người hỏi anh rằng: anh làm như vậy không sợ sẽ có người vượt qua mình sao? Với một khuôn dung hết sức tự tin, anh mỉm cười, tin rằng quyết định của mình là đúng đắn. Vậy là trong những ngày tiếp theo, mọi người lại nhìn thấy anh và những người dân trong làng bắt tay vào học tập các kỹ thuật trồng các cây ăn quả trong vườn.

Tự tin khiến anh không giữ lại kỹ thuật trồng và chăm sóc cây cho riêng mình mà đã truyền thụ hết cho người khác, anh luôn giữ được phẩm chất cao thượng của mình. Tự tin khiến anh vượt qua được những lời đàm tiếu của người khác. Tự tin khiến anh được tôi luyện để vượt qua mọi khó khăn trắc trở. Tự tin khiến anh có những trải nghiệm về lợi ích hư danh, tự mình tạo ra được cuộc sống huy hoàng của mình.

Có thể thấy, tự tin khiến con người ta có động lực không ngừng để đạt được mục đích, khiến con người có đầy đủ sức mạnh, đạp bằng chông gai, mở ra lối đi mới, luôn giữ cho mình những đoá hoa tươi. Đương nhiên, có rất nhiều nhân tố khiến con người ta đạt được thành công, nhưng tự tin vẫn là nhân tố quan trọng nhất, cũng là yếu tố không thể thiếu được của người thành công.

Bạc thầy về âm nhạc của thế giới Bethoven đã từng nói:

“Công tước à, bạn có thể trở thành một công tước do bạn sinh ra đã có thân phận như vậy, còn tôi sở dĩ trở thành một thiên tài là hoàn toàn chỉ dựa vào bản thân mình. Công tước hiện nay có, sau này cũng có, nhưng Bethoven chỉ có một mà thôi.”

Qua đoạn trên, chúng ta có thể thấy được lòng tin và sự kiên định: “Tôi phải tiếp tục sống, tôi phải để lại cho đời những ca khúc thật xuất sắc”. Tự tin luôn song hành cùng ông trong suốt cuộc đời, mà “Bản giao hưởng cuộc sống” chính là ca khúc ca ngợi vĩ đại của sự tự tin.

Nhà Vật lý học nổi tiếng Baydu là người đầu tiên có ý tưởng về việc chế tạo ra chiếc máy thăm dò mới, nhằm tìm ra các hạt cơ bản, nhưng lại không được những người thời kỳ đó công nhận, không những thế, họ còn cho rằng ông bị điên, bị mắc bệnh hoang tưởng và bị cả xã hội lên án. Nhưng tất cả đều không làm lung lạc được quyết tâm của ông, ngược lại còn khiến ông có thêm ý chí, thêm nhiệt tình vì ông tin rằng cách nghĩ của mình là đúng đắn. Cuối cùng, công sức bỏ ra cũng được bù đắp, tự tin đã giúp ông không bị lạc đường, ông đã đứng đầu tổ thí nghiệm của mình tiến hành các thí nghiệm kéo dài hàng chục năm trời, cuối cùng đã chứng minh được có sự tồn tại của các hạt cơ bản mới, giành được giải Nobel. Từ đó có thể thấy, tự tin là suối nguồn ngọt ngào giúp đỡ những người đang ở vào hoàn cảnh khó khăn trắc trở. Khi mọi người cho rằng không thể thực hiện được, ông vẫn tin vào bản thân mình, xác định cách nghĩ của mình là đúng đắn và có thể thực hiện được. Trái tim tự tin đã giúp ông loại bỏ những dư luận bất lợi cho mình, làm việc bằng trái tim và khối óc của mình, cuối cùng đã chứng minh được suy nghĩ của mình là đúng đắn.

Tự tin không tương đương với thành công, nhưng tự tin nhất định sẽ giúp bạn đạt tới thành công. Đúng như Nguyên Nhất Bình (một nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc) đã từng nói: có hàng nghìn hàng vạn con đường dẫn tới thành công, mỉm cười và tự tin là một nhân tố không thể thiếu được trên con đường đi đến thành công.

“Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nâng cả trái đất lên.” ác-si-mét đã có câu nói nổi tiếng về lòng tự tin như vậy đó là bởi vì ông nắm chắc kiến thức khoa học.

Có thể thấy, sự tự tin có ý nghĩa như thế nào đối với một người thành công. Không có tự tin, con người giống như bị sợi dây thừng trói chặt không thể cựa quậy được, lấy cái gì để đi tới thành công, lấy cái gì để đạt được mục đích?

Vào thời Chiến Quốc, quân Tần đại thắng quân Triệu tại Trường Bình. Chủ tướng quân Tần là Bạch Khởi dẫn quân thừa thắng truy kích, bao vây kinh đô Hàm Đan của Triệu.

Đại địch trước mặt, quân Triệu rơi vào cảnh ngộ nguy khốn, Bình Nguyên Quân nhận lệnh của vua Triệu sang nước Sở cầu cứu viện binh để giải vây. Bình Nguyên Quân chuẩn bị mang theo 20 môn khách cùng mình sang Sở, hy vọng có thể thuyết phục được Sở Vương cùng Triệu liên kết để chống Tần. Chẳng bao lâu sau, đã chọn được 19 vị môn khách văn võ song toàn. Lúc này, Mao Toại người ngồi cuối cùng đã tự đề cử mình.

Bình Nguyên Quân nói một cách châm chọc rằng: “Những người có bản lĩnh thì

sẽ như cái kim ở trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Còn người mới đến đây 3 năm, vẫn chưa thể hiện được tài cán gì, người không cần đi đâu”.

Mao Toại đáp: “Nếu Công tử bỏ tôi vào trong bọc từ sớm hơn, vậy thì có lẽ cả cái dùi cũng lòi ra rồi, chứ chưa nói gì là cái dùi đó rất nhọn.”

Lời nói của Mao Toại tràn đầy tự tin khiến Bình Nguyên Quân kinh ngạc và cho đi cùng đến nước Sở.

Sau khi đến Sở, Sở Vương chỉ tiếp một mình Bình Nguyên Quân. Hai người ngồi trên điện nói chuyện với nhau từ sáng sớm cho tới tận trưa vẫn chưa có kết quả. Mao Toại bước lên trên bậc thềm, nói to rằng:

“Việc xuất binh không có lợi tất gặp hại, không có hại tất được lợi, việc quá đơn giản và rõ ràng, đại vương sao lại chần chừ không quyết?”

Vua Sở nổi giận lôi đình, hỏi Bình Nguyên Quân:

“Kẻ này là ai vậy?”

Bình Nguyên Quân đáp: “Người này có tên Mao Toại, là môn khách của tôi!”

Sở Vương nói: “Mau lui xuống! Ta và chủ nhân của người nói chuyện với nhau, nhà người lên đây làm gì?”

Mao Toại thấy vua Sở tức giận, không những không lui xuống mà còn bước lên một bậc nữa. Tay cầm bảo kiếm, nói rằng:

“Chỉ cách 10 bước thế này thì mạng của Đại Vương nằm trong tay ta đó!”

Vua Sở thấy Mao Toại dũng cảm như vậy cũng không trách mắng ông nữa, đành phải nghe Mao Toại nói. Mao Toại liền đưa ra những cái lợi mà nước Sở sẽ có khi giải cứu nước Triệu, phân tích một cách kỹ lưỡng tình hình. Mao Toại nói một hồi, vua Sở Vương tâm phục khẩu phục, đồng ý xuất binh cứu Triệu ngay lập tức.

“Tự tin là bí quyết đầu tiên của thành công.” Mao Toại đúng là vì tự tin nên mới dám tự tiến cử mình với Bình Nguyên Quân, còn Bình Nguyên Quân cũng vì cảm cái tự tin của Mao Toại mà mới đồng ý cho đi cùng sang Sở. Mao Toại sau khi đến nước Sở càng thể hiện lòng tự tin của mình, ông dám lên điện trách mắng vua Sở là vì ông tin rằng mình đủ khả năng để thuyết phục vua Sở.

Tin vào bản thân mình thì khi gặp khó khăn mới đủ khả năng để ứng phó; tin vào bản thân mình thì khi rơi vào hiểm cảnh mới có dũng khí và đôi cánh mới có thể bay cao thoát khỏi; tin vào bản thân mình thì khi rơi vào cảnh lâm đường lạc lối mới có đủ niềm tin để tìm được lối ra; tin vào bản thân mình thì mới không bị dao động khi đứng giữa cái được và mất, luôn hướng bản thân mình tới mục tiêu đã lựa chọn và đi tới.

2. Sự can đảm: ngọn đèn dẫn tới thành công

Mặc dù nói rằng thành công cũng có sự may mắn, nhưng trước tiên phải có dũng khí để thử nghiệm, có như vậy thì khi vận may mới đến với bạn có thể nắm bắt được nó. Nếu như không có can đảm, không dám làm thử thì bạn không hề có bất cứ cơ hội nào.

Edison có câu nói rất nổi tiếng: “Thành công thì 99% là do mồ hôi lao động, chỉ có 1% là thiên tài”. Câu nói này thì ai cũng biết, đối với những thành công thông thường thì câu nói trên là đúng, nhưng đối với những người theo đuổi những thành công lớn thì câu nói đó lại thiếu đi một yếu tố hạt nhân. Trong cuộc sống chúng ta có thể thấy trường hợp phổ biến là, rất nhiều người vừa thông minh và cũng bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng họ chỉ có cuộc sống bình thường, còn rất xa mới đạt được những thành công mà đáng lẽ họ có thể đạt được, ngược lại, một số người tư chất tương đối kém lại thu được những thành công đáng để người khác nể trọng.

“Yếu tố hạt nhân” này chính là sự can đảm. Can đảm tức là ngược lại với nhút nhát, sợ sệt. Thử nghĩ xem, nếu một thiên tài hết sức cố gắng nhưng vì thiếu can đảm mà lùi bước vậy thì có khác gì anh ta đắp một quả núi nhưng lại thiếu một sọt đất mà không thể hoàn thành được. Thế kỷ 20, một nhà vật lý học nổi tiếng đã đưa ra một lý thuyết hoàn toàn mới đủ để phá bỏ toàn bộ những luận điểm mà nhà vật lý học kinh điển sáng như sao Bắc Đẩu là Niuton đưa ra, nhưng ông lại không dám đưa ra lý luận của mình, ông nói rằng ông không nỡ để nhà vật lý học kinh điển Niuton bị lu mờ trong tay mình. Không bao lâu sau, một người thanh niên 26 tuổi đã phát biểu lý thuyết này, người thanh niên đó chính là người đã sáng tạo ra thuyết tương đối Ambe Anhxtanh. Có thể thấy, sự thành công của Ambe Anhxtanh có ảnh hưởng của yếu tố rất lớn đó là sự can đảm của ông. Các số liệu liên quan đã cho thấy, đại đa số các bậc thầy và các nhà doanh nghiệp nổi tiếng nhất thế giới đều hoàn thành những phát minh và sự nghiệp cơ bản của mình trước 35 tuổi. Sở dĩ họ còn trẻ như vậy mà đã có những thành tích kinh thiên động địa như vậy là bởi yếu tố có ý nghĩa quyết định: sự can đảm.

Quan sát kỹ hơn một chút những người xung quanh, bạn sẽ phát hiện ra rằng có nhiều người đã thành công hơn bạn nhiều, đó không phải bởi vì họ được trời đất ưu ái mà là vì khi đối mặt với cùng một sự việc, cách nghĩ và phản ứng của bạn không giống với họ. Họ tự tin hơn bạn, can đảm hơn bạn. Chỉ riêng điểm này thôi đã quyết định con đường thành bại của mình rồi.

Lòng can đảm tạo nên thành công, nhìn tổng quan từ xưa đến nay, có rất nhiều các nhân tố dẫn tới thành công của người thành công, nhưng can đảm là một nhân tố không thể thiếu được.

Thomas là một diễn viên rất trí tuệ và can đảm, lần đầu tiên anh lên sân diễn bị người xem chê đến mức la hét đuổi anh xuống. Một trong những nhà diễn thuyết vĩ đại nhất thời hiện đại là Laktaker cũng phải trải qua rất nhiều thất bại rồi mới có thể trở thành nhân vật kiệt xuất. Mentelebo đã từng nhắc tới quang cảnh Laktaker diễn thuyết công khai trong giáo đường Novel:

“Lần diễn thuyết đó của ông hoàn toàn thất bại. Mọi người vừa từ trong giáo đường ra đã nhao nhao nói: “Mặc dù ông ta là một nhân vật thiên tài, nhưng chắc chắn

ông ta không có duyên với diễn thuyết.” Sau khi trải qua mỗi lần thất bại, ông lại một lần đứng lên, lại một lần nữa bắt đầu và cuối cùng đã giành được thành công. Hai năm sau tính từ khi ông thất bại lần đầu, ông xuất hiện trở lại và ông diễn thuyết tại Thánh Mẫu viện ở Pari.

Trong mỗi con người chúng ta có hai ngọn đèn, một là ngọn đèn hy vọng và một là ngọn đèn can đảm. Có hai ngọn đèn trên soi lối thì chúng ta không sợ đêm tối gian nguy của giông bão trên biển cả.

Những người can đảm không sợ khó khăn, không sợ nguy hiểm, còn những người dám đối đầu cả mưa gió thì càng có nhiều cơ hội được báo đáp. Khi bạn suy nghĩ phải cố vũ tinh thần can đảm của mình để làm việc gì đó thì có thể so sánh một cách khách quan giữa làm một việc nguy hiểm và báo đáp. Hãy thừa nhận sai lầm, và phải rút ra bài học từ trong thất bại. Trong những thử nghiệm của cuộc đời, bạn sẽ gặp phải hàng trăm hàng ngàn lần thất bại, cũng từ trong những thử nghiệm đó bạn có thể biết rằng rất nhiều công việc không phù hợp với bạn, nhưng không thể vì điều đó mà bạn vứt bỏ chí can đảm của mình.

Trước khi Henry Ford bước vào sự nghiệp ô tô 3 năm ông đã bị phá sản hai lần; Những công ty lớn ở nước Mỹ cũng đều từng nhiều lần điều chỉnh, qua nhiều bước ngoặt rồi mới đi tới được thành công. Do đó có thể nói chúng ta không sợ thất bại, chỉ cần bình tĩnh phân tích nguyên nhân của thất bại, lấy can đảm để đối mặt với nó thì lần sau thành công sẽ đến gõ cửa nhà bạn.

Một cậu bé con nhà nghèo, dù chưa tốt nghiệp cấp hai nhưng gia đình không đủ tiền cho cậu tiếp tục theo học nữa. Sau khi bỏ học, cậu giúp cha làm 3 sào ruộng. Khi cậu 19 tuổi, cha cậu lại qua đời, gánh nặng gia đình dồn lên vai cậu, cậu phải chăm sóc người mẹ vốn sức khoẻ rất yếu và người bà nội bị bệnh bại liệt nằm trên giường.

Những năm 80 của thế kỷ 20 ở Việt nam, ruộng đã được giao đến từng hộ nông dân, anh ta liền dành một phần đất đào ao, muốn nuôi cá. Những cán bộ xã nói với anh ta rằng: ruộng để trồng cây không được nuôi cá, anh đành phải lấp lại cho bằng phẳng. Việc này đã trở thành một câu chuyện cười, trong con mắt của người khác, anh là một kẻ cần tiền đến điên cuồng.

Có một cơ hội ngẫu nhiên, anh ta nghe nói rằng nuôi gà có thể kiếm được tiền, anh bèn vay người thân 500 ngàn đồng để bắt đầu nuôi gà, nhưng sau một trận lụt, gà bị mắc bệnh, chỉ trong vài ngày đã bị chết toi hết. 500 ngàn đồng đối với người khác thì không đáng là gì cả, nhưng đối với một người thanh niên chỉ dựa vào 3 sào ruộng để nuôi sống gia đình thì đây là một số tiền rất lớn. Mẹ của anh vì lo lắng quá nên đã lâm bệnh mà chết.

Sau này, anh ra ngoài làm thuê sinh sống, từng làm bốc vác hàng lên thuyền, từng là người phục vụ, tất cả những khổ cực, đắng cay anh đều đã trải qua nhưng hầu như vẫn chưa kiếm được ra số tiền đáng kể.

Một thanh niên hơn 30 tuổi rồi như anh mà vẫn độc thân, không có đủ tiền để lấy vợ. Thậm chí ngay cả phụ nữ có con đã ly hôn cũng coi khinh anh. Vì anh chỉ có một ngôi nhà tranh, lúc nào cũng có thể đổ sập xuống trong những trận mưa bão. Trong làng

của anh, người đàn ông mà không lấy được vợ thì càng bị coi khinh.

Nhưng tất cả những điều đó không làm anh nản chí, anh vẫn muốn tiếp tục thử sức, vậy là anh chạy vạy vay tiền khắp nơi để mua một chiếc máy kéo cầm tay. Nhưng không ngờ, mới hoạt động được chưa đầy nửa tháng, anh đã lái nó đâm xuống một con sông, anh thì bị mất một chân, từ đó trở đi anh trở thành một người tàn phế, còn chiếc máy kéo của anh sau khi được người ta vớt lên đã bị hỏng cả, anh chỉ còn cách bỏ nó sang bên, mang đi bán sắt vụn.

Đối với một người đến tuổi trung niên ở vùng nông thôn Việt Nam mà vẫn chưa có cái gì trong tay thì đại đa số đều cho rằng cuộc đời của anh ta chẳng có cơ hội nào để thay đổi được nữa.

Điều mà người ta không thể ngờ được rằng, sau này anh chàng đó đã trở thành tổng giám đốc một công ty lớn nhất của một thành phố, đồng thời có đầy đủ cả biệt thự, xe hơi, thêm vào đó ít nhất cũng có nguồn tài sản tới vài ba chục tỷ đồng. Có rất nhiều người đều biết về quá khứ khổ cực cũng như sự nghiệp hiện có của anh. Rất nhiều người tới thăm anh, rất nhiều nhà báo đến phỏng vấn anh, trong đó có một tình tiết mà người ta khó có thể quên, đó là:

Nhà báo hỏi anh:

“Khi mà vận đen cứ bám riết lấy anh hết lần này đến lần khác, điều gì đã giúp anh để anh không lùi bước trước hết thất bại này đến thất bại khác?”

Anh ngồi trên một chiếc ghế rộng giành riêng cho ông chủ trong căn phòng hào hoa, với tay lấy cốc trà trên bàn, từ từ nhấp một chút, lắc lắc cổ tay và nói: “Các anh đoán thử xem, nếu như lúc này tôi buông tay thì cái cốc này sẽ ra sao?”

Các phóng viên đều trả lời:

“Rơi xuống đất và vỡ tan.”

“Vậy chúng ta hãy thử xem nhé”. Anh nói.

Anh buông tay, chiếc cốc rơi xuống đất, một âm thanh trong phát ra từ sự va đập giữa chiếc cốc và sàn nhà vang lên, nhưng tất cả đều nằm ngoài sự dự đoán của mọi người, chiếc cốc không những không vỡ mà đến một vết rạn nứt cũng chẳng có. Anh nói:

“Dù là có 10 người ở đây thì cũng sẽ đoán rằng chiếc cốc này chắc hẳn sẽ vỡ, nhưng chiếc cốc này không phải là chiếc cốc bằng thủy tinh bình thường mà là thủy tinh thép.”

Mỗi người đều hy vọng rằng mình có một chút nhỏ bé trong thế giới này, đều khát vọng cảm giác thành công, nhưng cần nhớ rằng trên con đường đi tới thành công thì điều trước tiên cần có là sự can đảm.

(1). Phải có can đảm thay đổi hiện thực.

Chúng ta thường nói, thói quen sẽ thành bản chất. Thói quen vừa là phương thức để nâng cao hiệu quả, vừa là sợi dây trói buộc cách tư duy của chúng ta. Khi chúng ta và mọi người đều dùng cùng một phương thức tư duy để làm việc, thì về căn bản là không

thể phân biệt được cái hay cái dở, cũng không thể có cái gọi là đạt được mục đích. Do đó, muốn đạt được mục đích thành công, cần phải có những đột phá, cần có sự can đảm hơn người.

(2). Phải có can đảm tha thứ cho người khác.

Mối quan hệ giữa người với người là hết sức phức tạp, nhưng cũng có thể là rất đơn giản, điều này đều phụ thuộc vào sự độ lượng của bạn, phải xem bạn có dũng khí tha thứ cho người khác hay không. Phạm vi giao tiếp của bạn càng lớn thì dũng khí tha thứ cho người khác của bạn theo đó cũng phải tăng lên. Tục ngữ có câu: “Tặng người khác hoa hồng, hương thơm còn lưu lại tay.” Khi một người phạm sai lầm, anh ta có thể không đủ can đảm để nhận ra sai lầm, nếu như lúc này bạn có thể chủ động tha thứ cho họ, chủ động hoá giải những điều không vui trong mối quan hệ giữa bạn với họ thì không những có thể mở lối thoát cho họ mà còn có thể mở rộng đường đi cho mình. Có một tấm lòng bao dung như vậy, tự nhiên bạn sẽ chinh phục được mọi người.

(3). Phải có can đảm để kiên trì.

Cuộc đời của con người sẽ vấp phải rất nhiều khó khăn, trên con đường phía trước ít khi được mọi sự thuận lợi, khó khăn thường chờ đợi bạn vào những lúc bạn không thể ngờ tới được. Chỉ có trải qua những khó khăn này, chúng ta mới có thể hiểu được rằng nỗi thống khổ cũng là một niềm hạnh phúc. Mà khi đối mặt với thống khổ, chúng ta liệu có đủ can đảm để đối mặt với nó? Bỏ đi hay tiếp tục kiên trì hoàn toàn không phải là vấn đề đúng hay sai, mà là sự phản ánh thái độ cuộc sống của bạn. Khi bạn thấy cần vứt bỏ thì nên thẳng tay vứt bỏ, tuyệt đối không nên dây dưa, chần chừ. Chỉ có dũng cảm vứt bỏ mới có thể chuyển hướng sang một hướng đi mới, sang một hướng tư duy mới.

Vậy lúc nào cần kiên trì? Lúc nào cần vứt bỏ? Đây là hai sự lựa chọn hết sức khó khăn. An na là một người tự mình lái xe đi du lịch khắp nơi, nhiều năm trở lại đây, cô một mình lái xe xuyên qua Á, Âu du lịch khắp các nơi danh thắng cảnh trên thế giới, trên đường đi gặp phải rất nhiều khó khăn gian khổ khó mà có thể tưởng tượng hết. Khi phóng viên hỏi cô có bí quyết gì khiến cô thành công như vậy, cô chỉ nói hai từ rất bình thường: Kiên trì!

Kiên trì là chỉ sức chịu đựng của con người mà tạm thời trong một thời gian ngắn không có sức bùng nổ, nó là sự thấm thấu một cách từ từ, là giọt nước xuyên đá, là tinh thần bền bỉ, chăm chỉ, kiên nhẫn.

Do đó, bất cứ người có thành tựu nào đều phải có đủ can đảm để đối mặt với những thất bại liên tiếp nhau trước khi đi tới thành công. Người xưa có câu: “Thất bại là mẹ thành công”, cuộc đời của con người cũng giống như đi trong màn sương mù vậy, trước mặt là một mù không thể phân biệt được phương hướng, lạnh hay dữ. Nhưng khi bạn có đủ can đảm, vứt bỏ đi nỗi lo sợ và sự hoài nghi, từng bước từng bước tiến về phía trước thì bạn sẽ phát hiện ra rằng, sau mỗi bước đi bạn sẽ thấy con đường rõ ràng hơn một chút. “Hãy đi về phía trước, đừng đứng nhìn từ nơi xa xôi!”. Như vậy bạn mới có thể tìm ra phương hướng của mình.

Người thành công không nhất thiết phải là người tài hoa, có năng lực hơn người khác, họ chỉ là người có dũng khí kiên trì hơn người khác, tăng thêm phần tự tin vào lần

sau thì nhất định sẽ thành công.

Franmois Marie Arouet đã nói một câu rất hay:

“Người muốn giành được thành công trên đời này thì phải có can đảm, kiên trì tới cùng, kiếm không rời tay cho tới lúc chết.”

Sự thành công của cuộc đời bao giờ cũng đến sau thất bại một bước, do đó, có thể nói rằng: Thành công của cuộc đời hoàn toàn không phải là bạn giành được bao nhiêu thành tích mà là bạn có dám đứng lên sau những lần thất bại hay không. Thử thách lòng can đảm của một con người không phải là ở việc anh ta có dám chết hay không, mà là xem anh ta có dám tiếp tục sống hay không.

3. Nhiệt tình: động lực của thành công

Nói thành công của một con người được quyết định bởi tài năng của họ thì không đúng bằng nói thành công được quyết định bởi mức độ nhiệt tình của họ đối với sự việc nào đó. Cuộc đời là hết sức công bằng: đối với những người nhiệt tình cho đến lúc cuộc đời của họ kết thúc, cho dù họ gặp khó khăn như thế nào, cho dù là tiền đồ của họ có ảm đạm tới đâu thì họ vẫn không hề giảm đi chút nhiệt tình nào, họ vẫn lấy sự nhiệt tình của mình để bù đắp cho tất cả, tin tưởng sự nhiệt tình của mình có thể khiến viễn cảnh như mong đợi trở thành hiện thực, thì cuộc đời sẽ luôn hào phóng bật đèn xanh cho họ.

Những người tràn đầy nhiệt tình với công việc của mình thì cho dù trong công việc có khó khăn như thế nào, hoặc phải nỗ lực bao nhiêu, thì họ vẫn dám đối mặt với nó bằng một thái độ không nóng nảy hấp tấp. Chỉ cần bạn luôn giữ thái độ như vậy thì nhất định sẽ đạt được thành công, nhất định đạt được mục tiêu của mình. Emerson đã từng nói rằng:

“Từ xưa tới nay, không có bất kỳ sự thành công vĩ đại trong sự nghiệp mà không có lòng nhiệt tình.”

Boyle đã nói: “Những sáng tạo vĩ đại mà thiếu sự nhiệt tình thì không thể làm được. Đây chính là cái vĩ đại kích thích lòng người. Thiếu sự nhiệt tình, bất cứ ai cũng đều chẳng thể làm nên trò trống gì, còn nếu có sự nhiệt tình thì bất cứ ai cũng đều có thể thành công.”

Nhiệt tình có thể lấy lại được thông qua sự chia sẻ với người khác mà không ảnh hưởng tới mức độ vốn có, đó là một quá trình sau khi chia sẻ với mọi người thì nhiệt tình của mình được tăng thêm để làm ra của cải. Bạn bỏ ra càng nhiều, thì bạn sẽ thu được càng nhiều. Trong cuộc sống, món quà lớn nhất không phải đến từ sự tích lũy về mặt của cải vật chất mà là sự thoả mãn mang đến từ sự nhiệt tình.

Khi bạn nỗ lực làm việc thì cả ông chủ lẫn khách hàng của bạn đều hài lòng, từ đó những lợi ích mà bạn được hưởng sẽ tăng lên. Tất cả các đặc điểm như: tài năng, thân thiện, trung thực, chân thành, giản dị đều không thể thiếu được đối với người thanh niên đang chuẩn bị bước vào con đường lập nghiệp, nhưng điều càng không thể thiếu được nữa đó là sự nhiệt tình, nó được coi như niềm vui, hưởng thụ, thậm chí là hạnh phúc của cuộc đời. Tất cả những người thành công trong các lĩnh vực khác nhau như các nhà nghệ thuật, các nhà âm nhạc, nhà văn, nhà thơ, các nhà hoạt động văn minh□ cho dù họ đến từ dân tộc nào, khu vực nào, niên đại nào thì không có ai trong số họ là thiếu sự nhiệt tình cả.

Nhiệt tình là nhân tố có sức sống mãnh liệt nhất trong quá trình giành được những thành tựu vĩ đại. Nó hoà vào trong mỗi phát minh, trong mỗi bức thư hoạ, mỗi bức tượng điêu khắc, mỗi bài thơ nổi tiếng, mỗi tác phẩm hay, khiến cho cả thế giới thích thú. Nó là một dạng sức mạnh tinh thần mà càng trong đội ngũ cao cấp lại càng phát huy được tiềm năng.

Napoleon Xiery đã nói với chúng ta rằng, nhiệt tình là một trạng thái ý thức có thể cổ vũ và khích lệ con người chúng ta thực hiện hành động trong công việc của mình. Không những thế, nó còn có tính lan truyền, nó có sức ảnh hưởng rất lớn tới sự nhiệt tình của những người khác, tất cả những người tiếp xúc với người nhiệt tình đều chịu ảnh hưởng của họ.

Khi còn trẻ, nhà soạn nhạc nổi tiếng Jonh Ali không được người thân tán thành việc tham gia chơi nhạc cụ, không cho ông đi học, sợ rằng sẽ lại học một môn nhạc nào đó. Nhưng tất cả chẳng có tác dụng gì, người thân của ông có thể trói buộc chân tay ông, trói buộc cả người ông, nhưng không trói buộc được sự nhiệt tình đối với âm nhạc của ông, cứ về khuya khi mọi người đã đi ngủ cả, ông lại lén lén căn nhà ở trên lầu để tập đàn pianô.

Mozart khi còn nhỏ ngày nào cũng phải làm việc rất vất vả, nhưng đến đêm, ông lại lặng lẽ đến giáo đường nghe biểu diễn đàn Organ, để cho cả tâm hồn mình hoà vào với âm nhạc. Morza lúc còn nhỏ chỉ có thể tập viết và học tập dưới ánh trăng khi trời đã thật khuya, đến một cây nến cũng không có. Khi những tư liệu chép tay của ông bị tịch thu, ông vẫn không nản chí.

Auli cũng như vậy, dù phải chịu roi da và những lời mắng nhiếc nhưng điều đó càng làm cho ông thêm say mê với việc học đàn.

Mối quan hệ giữa con người với sự nhiệt tình giống như mối quan hệ giữa tàu hoả và hơi nước vậy, nó là động lực thúc đẩy chủ yếu của hành động. Các bài viết của Napoleon Xiery phần lớn đều được viết vào buổi tối. Một hôm, khi ông đang chuyên tâm vào bài viết trên chiếc máy đánh chữ trong căn phòng của mình ở thành phố Newyork thì bỗng nhiên ông nhìn qua cửa sổ và thấy rằng ánh trăng không hắt ngược lên như bình thường mà lại phản xạ trên hầu hết các ngôi nhà cao tầng của thành phố. Đó là một màu bạc mà từ trước tới giờ ông chưa từng thấy. Quan sát kỹ hơn, ông mới phát hiện ra rằng, đó là ánh sáng mặt trời lúc sớm chứ không phải là ánh trăng, thì ra là trời sáng rồi. Thế có nghĩa là ông đã làm việc suốt cả đêm, vì quá chuyên tâm vào công việc nên dù đã thức cả đêm nhưng chỉ cảm thấy như một giờ đồng hồ. Tiếp theo, ông lại tiếp tục làm việc thêm một ngày một đêm, trừ những thời gian nghỉ để ăn một chút thức ăn thanh đạm ra thì ông

làm việc liên tục không nghỉ. Nếu ông không tràn đầy nhiệt tình với công việc, không làm việc đến quên cả thời gian thì ông không thể làm việc một ngày hai đêm mà không cảm thấy mệt mỏi.

Một nhà tài chính nổi tiếng đã nói: “Một ngân hàng muốn giành được những thành công lớn thì khả năng duy nhất là họ phải chọn một người có ước mơ làm cho ngân hàng kinh doanh tốt làm tổng giám đốc.”

Nếu không có sự nhiệt tình thì quân đội không thể đánh thắng, diễn viên múa không thể biểu diễn uyển chuyển, thế giới hội họa sẽ không thể xuất hiện những điển tích như vẽ rồng điểm mắt, sẽ không có những công trình hùng vĩ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mỗi người, thơ ca sẽ không thể làm rung động lòng người nữa và mọi thứ trên đời này sẽ mất đi ý nghĩa và giá trị tồn tại của nó.

Sự nhiệt tình sẽ khiến người ta tuốt gươm khỏi vỏ, chiến đấu vì tự do; nhiệt tình khiến người tiêu phu dừng cảm giờ riu lên, mở rộng con đường văn minh của loài người; nhiệt tình đã khiến Milton và Shakespeare cầm bút ghi lại những tư tưởng nung nấu của mình trên những chiếc lá cây.

Sự nhiệt tình khiến chúng ta càng thêm kiên định quyết tâm; nhiệt tình khiến ý chí của chúng ta càng thêm mạnh mẽ! Nó là sức mạnh tư tưởng khiến chúng ta phải lập tức hành động cho tới khi biến khả năng thành hiện thực.

Giáo sư nổi tiếng nhất của trường đại học Yale — Fenafle (Mỹ) trong phần “Hứng thú làm việc” của cuốn sách “Những gợi mở làm giàu” đã viết:

“Đối với tôi, việc dạy học đứng trên tất cả mọi ngành nghề và nghệ thuật khác. Tôi say mê dạy học như nhà họa sỹ yêu vẽ tranh, như ca sỹ thích ca hát, như thi sỹ thích làm thơ. Hàng ngày trước khi ra khỏi giường, tôi đều hào hứng khi nghĩ tới những việc có liên quan tới học sinh của mình □ Sở dĩ công việc có thể đạt được hiệu quả cao đó là bởi mỗi ngày bản thân tôi đều tràn đầy nhiệt tình với công việc. Nhiệt tình là một trong những tài sản quý báu nhất của chúng ta”.

Ông Wilson, người từng giữ chức tổng giám đốc công ty đường sắt Trung Ương NewYork trong một lần tiếp các ký giả đến phỏng vấn, được hỏi: Làm thế nào để làm việc có hiệu quả cao, thúc đẩy sự nghiệp thành công? Ông trả lời:

“Tôi hết sức tâm đắc và nhận thấy, một người càng nhiều kinh nghiệm, thì đối với sự nghiệp lại càng nghiêm túc, cố gắng. Đây là một bí quyết thành công mà rất dễ bị người ta coi thường. Sự chênh lệch về thông minh tài trí giữa những người thành công và những người thất bại không phải là lớn. Nếu như thực lực của hai người này là như nhau, nhưng trong công việc có người nhiệt tình hơn thì người đó sẽ dễ dàng giành được thành công hơn. Một người không có năng lực nhưng lại có sự nhiệt tình đa số thường dễ gạt hái thành công hơn những người vốn có năng lực nhưng lại thiếu yếu tố này.”

Nhiệt tình là tính tự giác được duy trì cao độ của con người, nó kích thích tất cả mọi tế bào trong cơ thể để hoàn thành khát vọng của bản thân; đó là một dạng cảm xúc mạnh, là tình cảm mãnh liệt của con người, sự vật và tín ngưỡng. Một con người trong công việc đòi hỏi phải có sự tập trung nhiệt tình rất lớn, có sự nhiệt tình thì mới có thể

đạt được hiệu quả cao nhất, thu được thành công lớn nhất.

Nếu một con người không có sự nhiệt tình thì rất khó có thể giành được thành công. Bất cứ một vĩ nhân nào, cho dù là nhà âm nhạc, nhà nghệ thuật hay lãnh tụ thì đều phải tràn đầy nhiệt tình và tập trung toàn lực vào công việc, vào sự nghiệp của mình. Cuộc đời luôn bật đèn xanh cho những người nhiệt tình với công việc, những người mà cho dù đã đi đến tận cuối cuộc đời, họ vẫn luôn cố gắng không ngừng nghỉ. Cho dù gặp phải bất cứ khó khăn gì, cho dù tiền đồ có ảm đạm ra sao thì họ vẫn có thể biến ước mơ trở thành hiện thực.

Khi viết cuốn “Niết bàn Phụng hoàng”, để đạt được thành công nhà văn Quách Mạt Nhược của Trung Quốc đã từng nằm dài trên mặt đất dưới trời mưa, ôm lấy đất, để cho mưa gió “bôi trơn” tư duy của mình, để cho sấm chớp thấp sáng tâm hồn mình, có như vậy ông mới có thể viết lên được những câu thơ đầy ắp sóng gió, đầy ắp sắc thái của chủ nghĩa lãng mạn, làm thay đổi thơ cũ, thống nhất cục diện văn đàn, sáng tạo ra con đường hoàn toàn mới cho văn học hiện đại Trung Quốc, đồng thời giành được những thắng lợi huy hoàng trong sự nghiệp của bản thân. Từ cuộc đời của Quách Mạt Nhược, chúng ta có thể thấy rằng, nhiệt tình chính là linh hồn của sự nghiệp.

Quả thực, trong cuộc sống, những người luôn nhiệt tình với công việc thì có thể nghĩ ra những điều người khác không nghĩ ra, thấy được những điều mà người khác không thấy, làm được những điều mà người khác không làm được, đảm đương được những công việc khó khăn mà người khác không đảm đương được, biến cái không thể thành cái có thể. Một câu nói thời là anh ta có thể chiến thắng những ưu tư, nhọc nhằn và mọi khó khăn trắc trở, hun đúc cho thành công, đạt được những mục đích của bản thân mình.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Isly làm công việc thu mua trong một công ty bách hoá, anh nỗ lực làm việc và làm việc nhiệt tình hết mình. Bộ phận mà anh làm việc hoàn toàn không cần kỹ thuật chuyên môn gì đặc biệt, chỉ cần có thể đáp ứng được nhu cầu của các bộ phận khác là tốt rồi. Nhưng Isly lại không ngại khó khăn gian khổ, luôn đi tìm những nhà cung ứng rẻ nhất, tiết kiệm được rất nhiều vật tư, mua vào cho công ty của mình rất nhiều các sản phẩm cần thiết.

Thành tích và sự nỗ lực của Isly đều được mọi người biết đến, vậy là vào năm anh 25 tuổi cũng là năm đầu tiên anh được chỉ định thu mua số sản phẩm định kỳ mà công ty sử dụng, anh đã tiết kiệm được cho công ty hơn 1 triệu đô la.

Giám đốc công ty sau khi biết chuyện đã lập tức tăng lương cho Isly. Sự nỗ lực trong công việc của anh đã được các cơ quan chủ quản biết tới, khiến cho anh 36 tuổi đã trở thành tổng giám đốc của công ty này với mức lương gần 600 ngàn đô la.

Giáo sư Napoleon Xyer nổi tiếng của Mỹ nói:

“Một nhân tố quan trọng thúc đẩy tôi đi trên con đường hướng tới thành công đó là sự nhiệt tình của người mẹ kế tôi.”

Thành công trong sự nghiệp có mối quan hệ mật thiết với sự nhiệt tình. Nếu như bạn bắt đầu công việc của mình với toàn bộ sự nhiệt tình thì cho dù bạn làm bất cứ công

việc gì cũng đều có sức mạnh thần kỳ, khi sức mạnh này được giải phóng ra sẽ đủ sức khắc phục mọi khó khăn. Do đó, tinh thần nhiệt tình là một trong những điều kiện chuẩn bị tất yếu của những người muốn đạt được thành công, cũng là một con đường để bạn đạt được mục đích của mình.

Một người thiếu đi sự nhiệt tình trong công việc, trong cuộc sống thì cho dù nữ thần may mắn có ban tặng tất cả vận may cho họ thì họ cũng không biết tới những vận may đã giúp họ thành công, họ cũng không thể phát hiện ra hòn đá tảng đã giúp mình đạt được mục đích.

4. Chuyên cần và nhẫn nại : điều kiện để thực hiện mục tiêu

Người xưa dạy rằng: Người có đức tính chăm chỉ và nhẫn nại thì làm việc gì cũng không khó khăn, lại dạy rằng: Cần cù cù thì sẽ làm nên, chơi bời lêu lổng chẳng có ích gì. Ngạn ngữ phương Tây cũng có câu: Tiên bạc đến theo con nước, cũng cần đi sớm để bắt nó. Những lời dạy trên thể hiện rõ một tư tưởng rằng: làm người cần phải cần cù chăm chỉ, chỉ có những thành quả đạt được sau khi nỗ lực, bỏ mồ hôi công sức thì thành quả đó mới thực sự đẹp đẽ, ngọt ngào. Nếu lười biếngham chơi không chịu bỏ mồ hôi công sức thì dù cho miếng đất có màu mỡ tới đâu cũng khó có thể thu được thành quả.

Mọi người đều biết rằng, cần cù là phẩm chất tốt đẹp của người phương đông, từ xưa đến nay có rất nhiều câu chuyện có liên quan đến sự cần cù mà chúng ta đã biết. Chính nhờ sự cần cù chịu khó mà khiến cho người ta có nhiều thành tích, cả đời sáng suốt. Câu chuyện dưới đây sẽ cho chúng ta hiểu rõ hơn về ý nghĩa của sự cần cù, là một minh chứng rõ ràng cho mối quan hệ mật thiết giữa cần cù và thành công. Lật qua các trang sử trước đây, chúng ta rất dễ phát hiện ra rằng: tất cả những người thành công đều có tinh thần cần cù chịu khó.

Người sáng lập ra loại Cavát Jinlilai được tiêu thụ ở hơn 40 quốc gia và khu vực trên thế giới là ông Tăng Hiến Hạnh người Hoa, xuất thân trong một gia đình nghèo ở huyện Mai, tỉnh Quảng Đông Trung Quốc, toàn bộ tiền học phí từ khi học cấp hai cho đến khi tốt nghiệp Đại học là được nhà nước trợ cấp. Thời kỳ đầu mới lập nghiệp, cuộc sống của ông rất khó khăn vất vả, có thể nói là xuất phát từ hai bàn tay trắng. Tuy nhiên, chí lập nghiệp của ông vẫn không giảm, trải qua rất nhiều khó khăn, thăng trầm, cuối cùng ông đã sáng tạo ra loại ca vát nhãn hiệu Jinlilai.

Sự nghiệp của Tăng Hiến Hạnh bắt đầu vào năm 1968. Năm đó, ông mang theo 6000 đồng của người chú đến Hồng Kông. Người đàn ông 35 tuổi này đã dùng khối óc và đôi bàn tay của mình để tạo ra sản phẩm Jinlilai. Thời kỳ đầu, ông chỉ có thể mang các sản phẩm thủ công đi bán ở lề đường, mỗi ngày phải bán được 60 chiếc cà vạt thì mới đảm bảo duy trì được cuộc sống. Ông mang cà vạt của mình đến bán tại các cửa hàng của

người nước ngoài nhưng bị các cửa hàng này xua đuổi một cách không thương tiếc. Tuy thế, ông vẫn không chịu thua, bằng việc khảo sát thị trường, ông quyết định thay đổi, làm ra những chiếc cà vạt cao cấp. Lúc đầu, ông mua các sản phẩm cà vạt của Pháp, Thụy Sĩ về nghiên cứu và sản xuất những chiếc cà vạt cao cấp. Để mở rộng kinh doanh, ông đã quyết tâm dành tặng cả lô hàng đầu tiên để các cửa hàng tặng miễn phí cho khách. Vì sản phẩm của ông tương đối đẹp, chất lượng tương đối tốt nên loạt hàng đầu tiên được khách hàng nhiệt liệt hoan nghênh. Cũng vì thế, các sản phẩm cà vạt của ông dần dần có được danh tiếng trên thị trường Hồng Kông. Cho đến năm 1970, sản phẩm cà vạt của ông đã được tiêu thụ ra cả bên ngoài Hồng Kông. Cũng trong năm đó, ông chính thức đăng ký thành lập “Công ty trách nhiệm hữu hạn (Viễn Đông) JinLiLai”. Năm tiếp theo, ông mua một mảnh đất ở Cửu Long của Hồng Kông, xây dựng lên một nhà máy sản xuất cà vạt có quy mô lớn.

Đến lúc này, Tăng Hiến Hạnh đã thu được thành tựu, nhưng ông không thỏa mãn, mục tiêu của ông là phải làm cho nhãn hiệu cà vạt của mình trở thành sản phẩm tượng trưng cho giới may râu. Để thực hiện mục tiêu này, ông đã nhiều lần đến tham quan tại các xưởng sản xuất cà vạt của nước ngoài, học tập công nghệ sản xuất và phương thức kinh doanh của họ. Sau khi trở về, ông đổi mới hệ thống dây chuyền sản xuất, thực hiện chế độ kiểm tra quản lý một cách nghiêm khắc, từ đó sản phẩm JinLiLai dần dần chiếm lĩnh thị trường, trở thành sản phẩm tượng trưng cho sự trang trọng, tao nhã và lịch sự của đàn ông. Vào đúng thời điểm ông muốn mở rộng thị trường thì Hồng Kông lại xuất hiện khủng hoảng kinh tế, các loại sản phẩm trên thị trường đồng loạt giảm giá. Nhưng Tăng Hiến Hạnh lại không như vậy, một mặt ông tìm cách cải tiến nâng cao chất lượng sản phẩm JinLiLai, mặt khác, ông lại nâng giá lên một cách phù hợp. Thực tế lại một lần nữa chứng minh con mắt nhìn xa trông rộng của ông, điều nằm ngoài sự dự tính của mọi người là lợi nhuận của ông lại được khôi phục, sau khi cơn bão khủng hoảng kinh tế qua đi, JinLiLai lại có giá trị hơn nhiều lần, trở thành sản phẩm cà vạt hàng đầu của Hồng Kông. Đối với Tăng Hiến Hạnh thì điều đó mới chỉ thực hiện được bước đầu mục tiêu của ông, mục tiêu lớn nhất của ông là biến nhãn hiệu sản phẩm trở thành nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới.

Có ước mơ rồi thì càng cần phải hành động. Sau khi đã gặt hái được thành công ở thị trường Hồng Kông, Tăng Hiến Hạnh tiếp tục tích cực mở rộng sản phẩm ra thị trường bên ngoài với một thái độ rất lạc quan, trước hết là mở rộng sản phẩm tới các nước Đông Nam Á. Ông nhiều lần tự mình đến khảo sát, mở ra các chi nhánh công ty, tìm kiếm đối tác làm ăn. Sau khi thu được những thành công tiếp theo, ông lại tiếp tục mở rộng thị trường của mình tới Ấn Độ, Malayxia, Thái Lan, Đài Loan. Đến nay, nhãn hiệu JinLiLai đã trở thành nhãn hiệu cà vạt nổi tiếng thế giới, được mọi người hết sức chào đón.

Tăng Hiến Hạnh nói rằng, sự thành công chủ yếu đến từ sự cần cù của mình. Kể từ lúc bước đầu sáng nghiệp, ông đã quyết tâm một điều rằng: dù cho môi trường cạnh tranh có khốc liệt đến đâu, cũng cần phải “làm người trung thực, cần cù tiết kiệm”. Ông dùng con mắt nhạy bén của mình để nắm lấy cơ hội, dùng trí tuệ và sự cần cù của mình để sáng tạo ra nhãn hiệu sản phẩm danh tiếng JinLiLai và doanh nghiệp JinLiLai.

Trên đời này chẳng cái gì có thể cho không, bất cứ một sự việc gì trước tiên cần bỏ ra tài năng công sức thì mới có thể thu được những thành quả. Anhxtanh đã từng nói: “Giữa thiên tài và sự cần cù, tôi sẽ lựa chọn sự cần cù mà không cần phải suy nghĩ, nó giống như là bà đỡ của mọi thành tựu.”

Trong lịch sử, có rất nhiều các điển tích về sự cần cù chịu khó. Mác khi viết “Bộ Tư bản” đã phải đọc qua hơn 1500 các tác phẩm, có thể sử dụng được hầu hết các ngôn ngữ chủ yếu của Châu Âu. Để viết hơn 20 trang về công nhân nước Anh trong “Bộ Tư bản”, ông đã phải nghiên cứu tất cả các báo cáo điều tra công xưởng và các bản điều tra của ban điều tra Anh quốc và Liên Hiệp Anh.

Chỉ có cần cù chịu khó mới có thể khiến cho Vượn hoàn thành quá trình tiến hoá thành người, cũng chỉ có cần cù chịu khó mới khiến cho con người hoàn thành quá trình phát triển từ con người nguyên thuỷ lên con người thông minh hiện nay. Trường đại học Cambridge của Anh đã tiến hành một cuộc điều tra nghiên cứu về những người giành được giải Nobel từng là học sinh của trường, kết quả cho thấy: Những người này hoàn toàn không phải là thiên tài, thời học phổ thông họ nỗ lực học tập nên đã thi đỗ vào trường đại học Cambridge; lúc học đại học tại trường, họ vui đầu vào học tập nên có thành tích học tập tốt; sau này ra công tác, họ lại kết hợp giữa thương nghiệp và khoa học, nhưng tất cả số họ đều tận tụy, cần cù, không ngừng nghiên cứu tìm tòi, cuối cùng đã đạt được những thành tích huy hoàng, được nhận những giải thưởng lớn.

Bill Gates trong quá trình tạo dựng nên sự nghiệp, ông cùng trợ thủ của mình mỗi ngày đều phải làm việc hơn 16 giờ đồng hồ. Sau khi đã đạt được thành công, mỗi ngày ông vẫn làm việc cật lực trong phòng làm việc của mình. Cho dù bận bịu với các hoạt động xã hội ông vẫn luôn chú trọng tới công việc chính về máy tính của mình.

Cần cù là nấc thang đi tới thành công, thành công là kết quả của sự cần cù! Sự cần cù chăm chỉ mãi mãi là một phẩm chất tốt đẹp của loài người, cần cù là một thanh bảo kiếm mà chỉ có thể dùng mồ hôi và nước mắt thì mới có thể mài nó trở nên sáng và sắc ngọt. Sự cần cù chăm chỉ có thể đập bằng mọi chông gai, quét sạch mọi chướng ngại vật trên đường đi tới phía trước, giúp chúng ta thu được những thành quả to lớn. Chỉ có cần cù thì người ta mới có thể có cảm giác hài lòng với thành công, mới có thể trở thành tuần mã luôn phi nhanh về phía trước.

Con đường thành công được bồi đắp bởi mồ hôi, công sức. Những thành công vượt trội càng hướng về những người chăm chỉ cần cù. Sợi dây thành công nằm trong tay của mỗi người chúng ta, chỉ khi biết quý trọng thời gian, không ngừng đổ mồ hôi và công sức thì cuối cùng mới thu được kết quả, cuối cùng mới nở nụ cười thành công và hạnh phúc. Điều này đã cho chúng ta biết rằng: kêu ca oán thán, mơ mộng hão huyền, than thân trách phận đều chẳng có tác dụng gì, chỉ có cần cù chăm chỉ nỗ lực phấn đấu mới có thể biến giấc mơ thành hành động được.

5. Hành động : sức mạnh cơ bản nhất của con người

Bất cứ ai cũng đều mong muốn thành công. Để đạt được thành công, họ đã phải bỏ ra rất nhiều công sức, nhiều lần vấp ngã nhưng vẫn kiên trì đứng lên. Trong cuộc sống này không có thành công một cách dễ dàng, những thành công tự nhiên có thì cũng chỉ như đoá phù dung sớm nở tối tàn. Thành công là một đoá hoa có sự hoà quyện của mồ hôi và nước mắt, thành công là kỳ tích được tạo ra từ những trắc trở khó khăn. Hành động tạo ra thành công, thành công chỉ đến với những người biết hành động.

Tác giả người Mỹ Sfelo đã nói rằng: “Đừng nên nghĩ viễn vông cho dù nó có làm say mê lòng người, đừng nên hoài niệm quá khứ mà hãy chôn giấu nó cùng với thời gian.”

Câu nói đáng thương nhất của người thất bại đó chính là: Đáng lẽ lúc đó tôi nên làm như vậy, nhưng tôi đã không làm thế.

Chúng ta thường nghe thấy người ta than thở: “Nếu năm đó tôi bắt tay vào kinh doanh vụ đó thì giờ đã giàu to rồi!”

Một mục tiêu to lớn đã bị chìm chết trong lòng, điều đó khiến người ta oán trách bản thân mà mãi mãi không thể nguôi ngoai. Nếu như thực sự bắt tay vào thực hiện thì đương nhiên có thể thu được thành công. Mỗi người đều có không gian tưởng tượng của riêng mình, nhưng chẳng có người thành công nào mà chỉ tưởng tượng chứ không bắt tay vào làm.

Một công ty lớn cần tuyển nhân viên tài chính, đã ra thông báo với mức lương và chế độ đãi ngộ hết sức hấp dẫn, do đó những người đến nộp đơn rất đông. Sau vài vòng sàng lọc, năm người đã thể hiện sự vượt trội và tập trung tại phòng làm việc của tổng giám đốc công ty để tiến hành vòng tuyển chọn cuối cùng.

Tổng giám đốc chỉ tay vào góc phòng, nơi có đặt hai chiếc tủ sắt rất to, đồng thời đưa ra câu hỏi cho năm người ứng tuyển: Mọi người hãy về nhà suy nghĩ và đưa ra phương án làm thế nào để một người bình thường không có bất kỳ sự hỗ trợ nào mà có thể di chuyển hai chiếc tủ sắt đó ra ngoài, hai ngày sau nộp kết quả.

Nhìn qua hai chiếc tủ thì mỗi chiếc phải nặng đến vài tạ, cả năm người ứng tuyển đều dăm dăm suy nghĩ, nghĩ mãi mà chưa tìm được cách giải sao cho thoả đáng, nghĩ tới việc tại sao ông chủ lại đưa ra đề thi lạ như thế, lại tiếp tục nhìn khuôn mặt của vị tổng giám đốc thì thấy ông này rất nghiêm túc, rồi cả năm người lại ướm thử trọng lượng của hai chiếc tủ sắt to lớn kia. Đối mặt với đề thi hóc búa như vậy, bọn họ quả thật bó tay.

Hai ngày sau, bốn người ứng tuyển nộp lại cho tổng giám đốc phương án của mình, phương án hết sức đa dạng, nào là dùng đòn khiêng, nào là bánh xe, nào là cắt ra làm các phần nhỏ nhưng tổng giám đốc chỉ nhìn lướt qua mà chẳng thấy hứng thú gì, chẳng cần quan tâm tiếp theo. Lúc này, người ứng tuyển cuối cùng với hai bàn tay không đi đến, nhìn qua người này chẳng khác gì những người khác, cũng chẳng mang theo công cụ gì đặc biệt, anh ta nhẹ nhàng cầm lấy cánh cửa tủ, nhấc chiếc tủ sắt lên mang ra khỏi phòng. Thì ra chiếc tủ đó được sản xuất bằng vật liệu siêu nhẹ, chỉ có bề ngoài phun một

lớp sơn khiến nó trông nặng nề như những chiếc tủ sắt khác, còn trọng lượng thì chỉ vài chục cân. Đến lúc này hẳn mọi người đã biết được kết quả thế nào.

Vị tổng giám đốc nở nụ cười nói với mọi người rằng:

“Mọi người đều đã nhìn thấy cả rồi, thí sinh này đã đưa ra đáp án hay nhất, anh ta hiểu được rằng dù các kế hoạch có hay thế nào thì cuối cùng vẫn phải bắt tay vào thực hiện.”

Trong cuộc sống thực tế, có rất nhiều người “Chỉ biết nói chứ không biết làm”, “nói như rồng leo, làm như mèo lười”, bọn họ lúc nào cũng phát ra những câu rất hoành tráng, muốn thế này, muốn thế kia, nhưng nói xong thì đầu lại vào đó, chẳng có bất cứ hành động nào, nên chẳng thực hiện được cái gì cả. Tặng hai câu thơ của nhà thơ Nguyễn Thanh cho những người này là phù hợp nhất:

“Trong giấc mộng ta đi ngàn dặm
Tỉnh mộng ra ta vẫn ở trên giường”

Suy nghĩ thì chỉ là suy nghĩ mà thôi, nó được thực hiện ở trong não bộ chứ chưa được đưa ra ngoài, còn thực hiện mới là đưa suy nghĩ trở thành hiện thực, cho người khác thấy được kết quả. Nếu như nghĩ và nói là một viên đá lửa thì hành động là tấm ma sát, chỉ khi hai vật này cọ sát với nhau thì mới tạo ra những bông hoa lửa thành công.

Một nhà không tưởng thì chỉ có những khát vọng, những suy nghĩ viễn vông, tức là chỉ là tưởng tượng mà thôi, còn những người hành động thì bắt tay vào thực hiện. Những người hành động thì thành công hơn những nhà không tưởng rất nhiều, bởi vì những người hành động sẽ phải áp dụng các biện pháp nhất quán và có mục đích, còn những nhà không tưởng lại rất ít hành động hoặc vừa hành động thì đã vứt bỏ nó rồi. Những người hành động thì có sức mạnh để thay đổi cuộc sống. Họ có thể làm nên những sự nghiệp lớn, cho dù là khai sáng ra công ty riêng, làm tốt một việc, hoặc là có một cơ thể khoẻ mạnh tham gia vào chạy maratong. Một so sánh rõ ràng nhất là nhà không tưởng mãi mãi chỉ đứng ở một bên, tưởng tượng bằng bộ não của mình mà không biết rằng chỉ khi giơ cánh tay cao quý của họ ra làm thì mới có thể đạt được mục đích.

Chỉ ra mà không làm, chẳng qua chỉ là nằm mơ giữa ban ngày, chắc chắn không thể có được bất cứ thành quả gì, không thể đạt được mục đích cuối cùng. Chỉ khi đứng lên hành động, không để thời gian trôi qua một cách phí phạm, thực sự bắt tay vào việc thì mới có thể đạt được thành tích, đạt được mục đích của mình.

Ví dụ rõ ràng nhất về vai trò của hành động đối với sự thành công là việc ông chủ nhiệm phòng nghiên cứu của một công ty giành được chức vụ của mình.

Lúc đó nhiệm vụ chủ yếu của ông là làm công tác tuyên truyền, phụ trách liên lạc với cửa hàng bán buôn thuốc, nhưng ông lại có rất ít thông tin liên quan tới khách hàng. Đây lại là yêu cầu bắt buộc của công ty. Khi anh trao đổi với đồng nghiệp về các cách để điều tra thị trường, bọn họ đều dè dặt coi thường, bởi vì nhân viên quản lý ở đây không hiểu gì về tầm quan trọng của việc này.

Anh đã rất thích ý tưởng này nên tự mình tiến cử với ông chủ, ông chủ đồng ý

với ý kiến của anh. Mỗi tháng anh đều nộp một bản báo cáo “Tình hình công việc tiêu thụ thuốc”, tích cực thu thập thông tin liên quan. Sau đó, mấy người đồng nghiệp cũng trở lên nhiệt tình hơn. Một năm sau, công ty đã nhận thấy được tầm quan trọng của việc đó, đề nghị anh rời công việc cũ và chuyên phụ trách về công việc mới này.

Quả thực là trong cuộc sống và trong công việc, chúng ta có những linh cảm nhất định. Chỉ cần chúng ta có thể bỏ qua những cái nhiễu của ngoại cảnh, khấn trương bắt tay thực hiện thì sẽ đạt được những thành tích hơn người.

Cuộc sống giống như một bàn cờ và đối thủ của chúng ta chính là thời gian. Nếu như chúng ta do dự không quyết thì sẽ bị loại bỏ cuộc chơi. Chỉ có tích cực hành động một cách kiên quyết thì mới có khả năng giành được thắng lợi.

Có người đã từng đặt câu hỏi: đối với con người thì khoảng cách nào là xa nhất? Người thành công thì trả lời rằng: từ đầu đến chân, từ suy nghĩ đến hành động là xa nhất. Khi nghe thấy kế hoạch và cách nghĩ của người khác sẽ nghĩ rằng kết quả sẽ thành công, nhưng thực tế lại không được thành công như vậy, nguyên nhân ở đâu? Một nguyên nhân rất quan trọng trong đó là họ chỉ dừng lại ở suy nghĩ chứ không hề bỏ ra một chút nỗ lực nào để thực hiện ngay. Có rất nhiều lúc chúng ta biết rằng không hành động nếu không phải vì do dự thì cũng là chùn bước, nếu không phải do đùn đẩy thì cũng là do được chăng hay chớ, cuối cùng để cho cơ hội tuột qua mắt rồi lại cảm thấy tiếc nuối.

Thành công chính là việc vượt qua một đoạn đường đầy ổ gà, ổ trâu. Kinh nghiệm của mỗi lần thất bại giống như mỗi một viên đá, nhiều viên đá của những lần thất bại dần dần lấp đầy những ổ gà, ổ trâu khiến nó trở thành con đường bằng phẳng để chúng ta đi. Sở dĩ chúng ta thất bại là bởi không hiểu, không biết, chưa được học qua, chưa được làm qua, chưa có kinh nghiệm. Những cái được gọi là “không hiểu, không biết, chưa được học qua, chưa được làm qua” đó lại thêm vào “không thể nào” ở một số người, khiến họ chỉ biết nói mà không biết làm.

Tuy nhiên, thành công lại nằm ở chỗ có làm hay không làm, làm thì có thể thất bại, nhưng nếu không làm thì chắc chắn là thất bại.

Có một hoà thượng rất muốn ra biển Nam Hải để xem cảnh sắc ở Nam Hải như thế nào. Nhưng nơi mà ông ở cách Nam Hải rất xa, hơn nữa ông lại không có tiền. Tuy vậy, những khó khăn đó không hề khiến ông nản lòng, ông chỉ có một tâm niệm là mình nhất định phải đi xem Nam Hải.

Vậy là ông vừa đi về phía Nam Hải vừa quỳn tiền. Khi đi ngang qua một thôn trang, ông gặp một gia đình tương đối khá giả. Thấy vị hoà thượng này đi quỳn tiền, ông chủ nhà liền hỏi:

“Ngài đi quỳn tiền làm gì?”

Hoà thượng trả lời một cách khẳng định:

“Tôi muốn đến Nam Hải.”

Người chủ nhà chợt cười ha hả, vừa cười vừa nói:

“Thật chịu ngài, đến cái ăn cũng chẳng có, thế mà cũng đòi đến Nam Hải? Tôi

cũng muốn tới Nam Hải mấy năm nay rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ được. Còn nghèo như ngài, chỉ e rằng chưa đến Nam Hải đã chết đói ngang đường. Chi bằng tìm một ngôi chùa ở gần đây sống ổn định cho qua ngày đi!”

Hoà thượng vẫn không bị lời nói của ông chủ kia làm dao động:

“Sớm muộn thì tôi cũng sẽ tới Nam Hải.”

Mấy năm sau, khi hoà thượng từ Nam Hải trở về lại đến quyền tiền tại nhà ông chủ giàu có kia, ông này vẫn đang trong quá trình chuẩn bị đi Nam Hải.

Bất cứ ước mơ nào, nếu chỉ trong suy nghĩ thì dễ bị lụi tàn! Mọi việc nếu chỉ dựa vào suy nghĩ viển vông thì chỉ là trò cười mà thôi. Những người thất bại luôn vướng vào suy nghĩ “giá mà thế này, giá mà thế kia” nên kéo dài thời gian và không có hành động kịp thời. Những người chỉ luôn miệng nói rằng bản thân “có thể đã hoàn thành việc này việc kia” thì không phải là người dám nghĩ dám làm, cũng không phải là người thành công, mà chỉ là một nhà không tưởng.

Các nhà không tưởng thường là đối tượng gây cười cho người khác vì lúc nào họ cũng để những mục tiêu và lý tưởng của mình trên miệng, nói ra là thuyết giảng đạo lý, nhưng lại chẳng bao giờ thấy họ có chút phần đầu nào. Những câu nói của họ thì tràn đầy nhiệt huyết, mỗi khi nhắc tới lý tưởng, mục tiêu là họ rất khảng khái, nói rất phấn khích, tuy nhiên họ chỉ là những người chỉ nói không làm. Nhà không tưởng thật là ấu trĩ, họ luôn cho rằng những kiến thức trong đầu họ có thể cứu rỗi thế giới này, nhưng thế giới lại không nghĩ như vậy, sự thực đã chứng minh, thất bại thường đến với những nhà không tưởng chỉ ngồi một chỗ chứ không có hành động gì.

Giàu có không tự đến, chỉ có hành động mới giúp bạn đạt được thành công. Nếu chỉ có mong ước mà không có hành động thì kế hoạch chỉ có thể được đổi lại bằng sự tiêu tốn thời gian! Thành công nhất định chỉ đến với người phải dám nghĩ, hơn nữa phải dám làm! Dám nghĩ không có nghĩa là mơ ước viển vông mà phải có mục tiêu rõ ràng. Nghĩ và làm kết hợp với nhau, dám nghĩ đi đôi với dám làm thì mới có thể mang lại thành công.

Nếu như một việc rất quan trọng với bạn, mà bạn rất muốn hoàn thành, vậy thì hãy bắt đầu ngay đi! Bây giờ chính là lúc bạn phải hành động. Khi bạn đã tập trung tất cả nỗ lực vào một việc thì khi đạt được thành công bạn mới cảm thấy vui mừng thoải mái. Điều quan trọng nhất đó là đừng suy sụp vì thất bại, đừng nên nghĩ tới “nhỡ mà”, chỉ cần bạn hành động, bạn sẽ đạt được mục đích cuối cùng của mình.

Hành động mới là sức mạnh to lớn nhất. Có người đã từng nói rằng sau này họ muốn đi khắp cả thế giới, như nhà du lịch mạo hiểm ý Ma rco Polo, để có thể cảm nhận được cái mênh mông vô bờ bến của biển trời, cảm nhận cái hùng vĩ rộng lớn của sa mạc, được thám hiểm sông Nil và bí mật của Kim Tự Tháp cổ Ai Cập, tìm thấy được các vị thần thiêng liêng ngự trong những đám mây trên đỉnh Hymalaya. Nhưng họ lại nói rằng hiện tại chưa đủ tiền, khi nào trở thành triệu phú sẽ thực hiện ước mơ đó. Có người hỏi người đó hai câu hỏi: Một là, nếu cả đời này không trở thành triệu phú thì có muốn đi du lịch thám hiểm như vậy không? Hai là, nếu như trở thành triệu phú vào lúc đã già nua rồi thì còn muốn đi du lịch không?

Quả thực, cách tốt nhất là hãy lên đường ngay, tay gậy, tay bát, trên đường chỉ cần có cái ăn là đã thực hiện được giấc mơ của mình. Ước mơ thì không thể đợi nó tự đến được, đặc biệt là không thể lấy việc thực hiện những điều kiện khác để làm tiền đề. Rất nhiều người bị rơi vào cái vòng suy nghĩ luẩn quẩn đó mà không thoát ra được, cuối cùng cả cuộc đời vẫn không làm được điều gì hơn người.

Khi chúng ta có ước mơ thì hãy vượt qua sự cản trở của tuổi tác mà hành động ngay, hãy để cuộc sống có những sắc màu rực rỡ.



Chương VII

ĐỂ ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH

PHẢI CÓ BƯỚC ĐI CỤ THỂ VÀ TƯ DUY SÁNG TẠO

Trí tuệ của con người trong xử thế là một nhân tố không thể thiếu được, cũng giống như những gia vị cần thiết khi người ta chế biến các món ăn, những kỹ thuật cần thiết khi người ta điều khiển phương tiện cơ giới. Trong cuộc đời này, chúng ta không thể không giao tiếp với những người xung quanh và cũng không thể tránh được việc có nhiều chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Để đạt được mục đích, bất cứ người nào cũng cần phải động não và có bước đi cụ thể.

1. Vào những thời điểm then chốt, hãy mở cho người khác một con đường

Đã là con người thì ai cũng có tình cảm, ai cũng có quá khứ, có tương lai. Bạn kính nhường người khác một ly, người khác sẽ kính nhường bạn một trượng, thậm chí còn nhận lại nhiều hơn. Còn nếu bạn muốn làm hại người khác một thì người ta sẽ nghĩ cách trả lại bạn gấp mười lần.

Chắc hẳn chẳng chúng ta chẳng ai lạ gì với đường lui, nó tồn tại hết sức phổ biến trong cuộc sống của chúng ta, có đường lui thô kệch nhưng cũng có con đường lui hết sức tinh tế, cũng có đường lui rất đặc biệt, có đường lui gặp đây trắc trở, thậm chí là không trọn vẹn, nhưng cũng có đường lui trên hoa tươi, thảm hồng. Đường lui bình thường khiến người ta cảm thấy chân thực, còn đường lui quá đẹp đẽ đăng hoàng khiến người ta kính trọng biết ơn mà không dám bước lên. Có đường lui rồi, chúng ta có thể loại bỏ những trở ngại, để đến được chỗ mà mình muốn.

Trong giao tiếp xã hội, nếu vận dụng một cách hợp lý con đường rút lui thì có thể khiến cho đối phương không bị mất mặt, giữ thể diện cho họ, điều đó khiến họ vô cùng cảm kích, đây chính là cách xây dựng mối quan hệ rất tốt.

Tục ngữ có câu: “Chó cùng cắn giậu”, “già néo đứt dây”, hay trong triết học là “bĩ cực thái lai” “vật cùng tác biến”. Nếu con người còn sống thì luôn có mong muốn được sống, được tồn tại, có hàng trăm cửa sinh thì quả là tốt, nhưng trong cuộc đấu tranh họ bị mất đi 99 con đường sống rồi, nếu để lại cho họ một con đường sống thì họ sẽ không phải bất chấp tất cả. Còn nếu như con đường sống cuối cùng cũng bị tước đi mất, vậy thì họ nhất định sẽ liều mạng đến cùng. Hãy thử nghĩ xem, thế giới thì rộng lớn, quan hệ giữa người với người thì chằng chịt, phức tạp, tại sao lại phải bức người ta đến bước đường cùng chứ? Nếu như lúc nào bạn cũng có thể để cho người khác một lối thoát, người ta sẽ cảm kích bạn, hợp tác với bạn, điều đó cũng có nghĩa là tăng thêm cơ hội thành công cho bạn. Con người ta sống trên đời có thể biết được các khả năng trong quá trình làm

việc để có đủ điều kiện và tạo lối thoát cho mình, thực hiện các biện pháp và hành động tương ứng, tuyệt đối không nên để cho sự việc phát triển đến mức không thể cứu vãn lại được, như vậy thì không có lợi cho người khác cũng như cả bản thân bạn.

Vào thời Chiến Quốc, Sở Trang Vương vì quá vui mừng mà cho ái thiếp của mình tiếp các quần thần uống rượu, ca hát. Khi trời nhập nhoạng tối, các quần thần đều đã ngà ngà rượu, bỗng nhiên một trận gió thổi tắt nến. Lúc này, có một người do quá thèm muốn nhan sắc của ái thiếp Trang Vương, hơn nữa đã quá chén đầu óc không còn tỉnh táo đã nắm lấy tay áo của ái thiếp Trang Vương. Nàng quá sợ hãi, vùng vẫy thoát ra, tiện tay còn giật được cả giải mũ đội đầu của người kia, sau đó thưa rõ chuyện này lên Sở Trang Vương, để Sở Trang Vương nghiêm trị.

Sở Trang Vương nghe xong trầm tư suy nghĩ một chút, trong lòng nghĩ, “Thiết đãi quần thần uống rượu, uống say cả rồi. Đây là lỗi của ta, sao có thể vì mấy chuyện đàn bà mà ảnh hưởng tới tình quần thần chứ?”

Rồi ra lệnh:

“Hôm nay ta và mọi người cùng uống rượu, nếu ai không giật đứt giải mũ của mình tức là không bằng lòng với ta, không nghe lệnh ta”.

Vậy là quần thần giật hết giải mũ của mình. Đến khi thắp đèn lên, mọi người lại tiếp tục uống rượu, cho đến khi thật say mới về.

Ba năm sau, xảy ra chiến tranh giữa Sở và Tấn, có một vị tướng luôn hỗ trợ Sở Vương ở phía trước, chỉ huy quân đội đánh lui quân địch. Trang Vương cảm thấy kỳ lạ, không nhận được bèn hỏi:

“Bình thường ta đối với người không có gì đặc biệt, vậy vì sao lúc này người lại hết lòng hết sức với ta đến như vậy?”

Vị tướng kia trả lời:

“Đại Vương còn nhớ cái đêm hôm thiết rượu chứ, thần chính là người đã bị giật đứt giải mũ.”

Sở Trang Vương không vì chuyện vặt của phụ nữ mà trị tội đại thần của mình, điều đó đã được đổi lại bằng lòng trung thành tận tâm tận lực của thuộc hạ. Đây chính là điều kỳ diệu của việc để cho người ta một con đường lui. Trong xã hội hiện đại, việc đối nhân xử thế cũng chẳng phải như vậy đó sao. Trong những bước đường cùng, bạn mở cho người ta một lối thoát chính là ban ơn cho người, người ta làm sao có thể quên bạn, chắc chắn họ sẽ báo đáp cho bạn, lo gì bị thiệt thòi.

Một đoạn đường nếu quá dốc thì cần phải dùng những bậc thang để giúp ta đi lại dễ dàng hơn. Cư xử giữa người với người cũng nên như vậy, có thể có lúc đưa trẻ làm việc gì đó sai, nhưng cha mẹ lại không mở lối thoát cho nó để nó nhận lỗi, hay cấp trên nói sai, chúng ta lại không cho cấp trên cơ hội để khắc phục, hoặc vợ chồng vốn thương yêu nhau nhưng sau khi cãi nhau lại không mở lối thoát cho nhau□tất cả đều dẫn tới những kết quả đáng tiếc. Nguyên nhân tạo thành những hậu quả đáng tiếc này lại xuất phát từ việc không cho nhau cơ hội, mở cho nhau lối thoát. Bên muốn nhận sai cũng cần có cơ hội.

Mở lối thoát cho người quả thực rất đơn giản, chẳng qua chỉ nặng nhọc như giờ cánh tay ra mà thôi, có lúc là đối diện với ánh mắt, có lúc là cái bắt tay, có lúc là mời nhau cốc nước, có lúc lại chỉ là một câu nói. Đừng xem thường một câu nói, một câu nói vô tâm có thể làm bùng lên tranh chấp, một câu nói tàn khốc có thể hủy hoại cả một cuộc đời, một câu nói kịp thời có thể xua đi mọi căng thẳng, một câu nói chân thành có thể lấp đầy cả vết thương. Đây chính là sức mạnh và sự kỳ diệu của lối thoát.

Thế kỷ 21 là thế kỷ của đa dạng hóa các mối quan hệ, thời đại của thông tin hoá, xã hội ngày càng phát triển, con người muốn tồn tại, muốn phát triển thì phải tăng cường trao đổi, giao lưu, mở rộng các mối quan hệ. Lối thoát giống như một chiếc gậy của người tàn tật, là một người thầy giáo đưa các học trò đến với kiến thức, là một người bạn tốt gắn bó không rời. Do đó, cho dù thế nào đi nữa cũng hãy mở cho người khác một lối thoát, đừng đẩy người ta vào đường cùng, càng không nên bức người ta phải đi vào chỗ chết, khiến người ta phát sinh những phản kháng tiêu cực. Nếu không, kết quả chẳng có lợi gì cho cả hai bên. Cùng với việc để lối thoát cho người, bản thân cũng cần phải có đường lui, làm cho mình tiến lui đều dễ, tiện cho xử lý công việc của mình sau này, giải quyết tốt các vấn đề biến đổi phức tạp.

Tổng giám đốc công ty điện khí Toshiba của Nhật Bản với phương pháp quản lý của mình được giới thương nghiệp thế giới phong là thần thánh. Cái tài giỏi của ông này ở chỗ ông ta rất giỏi tạo lối thoát cho người khác. Yamadasu là phó chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty danh tiếng, do ngưỡng mộ mà tìm đến xin làm ở công ty Toshiba và giữ chức quản đốc. Một lần, do sai sót dẫn tới việc cả công xưởng bị lửa thiêu rụi, gây tổn thất rất lớn. Yamadasu vô cùng hối hận, anh nghĩ rằng không những mình sẽ mất chức vụ hiện tại mà chưa biết chừng còn phải gánh chịu trách nhiệm và ra trước vành móng ngựa, vậy là đời anh ta đi tong. Anh biết rằng công ty Toshiba vốn là một công ty rất nghiêm túc trong việc xử lý sai phạm của nhân viên, thậm chí chỉ một sai sót nhỏ cũng khiến cho vị Tổng giám đốc của công ty này nổi giận. Nhưng sai sót lần này của Yamadasu thì vị Tổng giám đốc kia chẳng hề quan tâm, cũng không cần hỏi một câu, chỉ thấy ông này sau khi xem xong báo cáo đã phê vào đó sáu chữ: “Cố gắng công tác cho tốt.”

Cách làm của vị Tổng giám đốc công ty như một dòng nước ấm đối với Yamadasu, vì với sự bất cẩn của mình, anh đã gây thiệt hại rất lớn cho công ty nhưng lại không bị trừng phạt, trong lòng luôn hết sức hối hận, điều đó khiến anh càng thêm trung thành với công ty, hơn nữa còn nỗ lực làm việc nhiều lần để báo đáp. Anh đã tạo ra những giá trị lớn hơn rất nhiều so với số tài sản do anh bất cẩn làm thiệt hại cho công ty.

Trong cuộc sống, với những người rơi vào hoàn cảnh lúng túng thì điều họ cần thiết nhất là có một con đường để thoát khỏi bế tắc, một lối thoát để giữ thể diện cho mình.

Trong một quán rượu lớn rất nổi tiếng, có một vị khách sau khi ăn xong những miếng rau cuối cùng đã tiện tay bỏ vào túi mình đôi dưa được chế tạo hết sức tinh xảo. Hành động này của người khách đã bị một người phục vụ nhìn thấy, vậy là người phục vụ này nhẹ nhàng đến trước mặt vị khách, trong tay cô cầm một chiếc hộp nhỏ dùng để đựng các đôi dưa và nói:

“Tôi phát hiện ra rằng, trong quá trình dùng bữa ngài rất thích dưa của nhà hàng

chúng tôi. Rất cảm ơn thịnh tình của ngài đối với các sản phẩm thủ công mỹ nghệ tinh xảo này. Để biểu thị sự cảm kích của chúng tôi, được sự phê chuẩn của người quản lý nhà hàng, tôi xin đại diện cho nhà hàng tặng ngài đôi đĩa với bức vẽ hết sức tinh xảo và đã qua khử độc này, đồng thời ghi vào phiếu cho ngài với “giá ưu đãi”, ngài thấy thế nào?”

Vị khách đương nhiên là hiểu được dụng ý của người phục vụ, sau khi thể hiện sự cảm kích, ông nói mình uống hơi nhiều nên đầu óc hơi choáng nên bỏ nhầm đôi đĩa vào túi, đồng thời ông ta đã trả lời khéo léo theo nấc thang gợi mở của cô phục vụ:

“Mặc dù đôi đĩa này không tẩy độc nhưng sử dụng cũng khó, vậy tôi xin lấy cũ đổi mới vậy!”

Nói rồi vị khách rút đôi đĩa trong túi ra để lên trên bàn, đồng thời đón lấy đôi đĩa khác từ tay của cô nhân viên phục vụ, đằng hoàng cầm lấy hoá đơn đi về phía bàn thanh toán.

Trong trường hợp xã giao, mỗi người đều rất chú ý về hình tượng của bản thân mình, đều có lòng tự tôn và thể diện của mình. Trong những tình cảm đan xen phức tạp đó, nếu như bạn không mở một lối thoát cho người ta thì người ta sẽ rất phản cảm với bạn, thậm chí có thể kết oán với bạn suốt đời. Cũng giống như vậy, nếu như bạn mở cho người ta một lối thoát khiến cho người ta có thể giữ được thể diện thì người ta sẽ trở nên đồng tình với bạn, thậm chí có những ảnh hưởng rất lớn tới thành công của bạn.

Một lần, Ông Tuấn đi công tác xa, trong thời gian chờ xe ở bến xe, ông đi dạo tới một quán trà. Sau khi uống trà xong thì cũng đến lúc xe chạy, ông đưa tay vào túi lấy tiền rồi đi về phía bàn thanh toán, lúc đó ông mới phát hiện ra ví tiền của mình đã không cánh mà bay, thời gian không còn nữa, ông đang rất vội, không biết phải làm sao. Ông không biết rằng ở trạm chờ xe, nhân lúc người đông, kẻ trộm đã móc túi lấy ví của ông từ bao giờ rồi. Lúc đó bà chủ quán định gọi điện thoại cho mấy thằng đầu gấu đến “làm việc” với ông khách thì có tiếng gọi:

“Bà chủ!”

Một nhân viên phục vụ cầm theo một tờ giấy bạc 100 ngàn đồng đi đến quầy trả tiền và nói:

“Lúc mới đến, vị khách này đã trả trước rồi, có thể là ông ấy đã quên. Tiền tôi đã cầm rồi này!”

Người phục vụ này đã tự nguyện thanh minh giúp ông Tuấn thoát khỏi tình cảnh khó xử bất ngờ này. Sau vụ việc, được biết bà chủ quán đã bình tĩnh lại và nói với người phục vụ rằng:

“Quả thực hôm đó tâm trạng của tôi không được tốt, sau khi tôi gọi mấy đứa đến, tôi cảm thấy hối hận, không hiểu sao lúc đó tôi lại làm như vậy, cách làm của cậu đã mở lối thoát cho cả hai bên.”

Và bà chủ đã rất trọng dụng người phục vụ kia.

Mấy năm sau khi ông Tuấn quay lại quán trà cũ tìm người phục vụ đó thì người phục vụ đã trở thành ông chủ phụ trách quán trà. Để báo đáp anh ta, ông Tuấn đã mua

toàn bộ cửa hàng và để anh ta làm chủ.

Vào những thời điểm then chốt có thể mở lối thoát để người thoát khỏi hoàn cảnh bế tắc, tránh được tình huống phức tạp giống như trong câu chuyện nêu trên, từ đó giành được thành công cho mình, đây chính là kết quả tốt đẹp của việc mở lối thoát cho người khác. Trong cuộc sống, để lại một chút không gian riêng cho người khác thì bạn sẽ có cả mảng trời xanh, những người như vậy thì dù ở đâu cũng có thể giải quyết hài hoà các mối quan hệ, giành được thành công trong sự nghiệp của mình.

Con người phải sống một cách đúng mức, không thể vì mình đúng mà không buông tha người khác, bức người khác đến bức đường cùng. Vào những thời điểm then chốt, nên thấy rõ rồi hãy làm. Trong xã hội phức tạp này, cần luôn mở lối thoát cho nhau, làm bất cứ chuyện gì cũng nên nghĩ cho người khác một chút. Hãy tạo thành thói quen nghĩ cho người khác trước mình, hãy để thói quen mở lối thoát cho người khác trở thành phẩm chất tốt đẹp của mình.

Cho dù làm bất cứ việc gì, xin hãy luôn nhớ rằng: Hãy đứng ở vị trí của người khác để nghĩ cho họ nhiều hơn, bởi rốt cuộc thì chẳng ai giống ai cả, hãy đứng vị trí của người khác để hiểu rõ và thông cảm cho họ được nhiều hơn. Lúc nói chuyện, ngữ khí cũng không cần căng thẳng quá mức, cho dù bạn là người đúng đi chăng nữa thì cũng nên mở một lối thoát cho họ. Bất cứ chuyện gì cũng đều có những ngoại lệ, nếu không mở lối thoát cho người khác thì nên hiểu rằng: hại người tức là hại mình! Giành cho người khác một con đường, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xoay sở được, để lại một khoảng trống trong cốc nước thì rót thêm một chút nữa cũng không tràn ra ngoài, quả bóng không bơm quá căng thì sẽ không bị nổ. Muốn đạt được thành công thì lúc cần thiết nhất định phải mở cho người khác một lối thoát.

Trong đường đời, chẳng ai dám đảm bảo rằng mình không gặp phải những lúc trắc trở khó khăn. Đứng trước những lúc khó khăn của người khác, nhất thiết đừng vì tính kiêu ngạo và tự tôn của mình mà làm người khác mất mặt, cần phải luôn giữ thể diện cho người khác, hơn nữa phải luôn giữ thể diện cho người khác một cách đúng mức. Khi ta cười trên nỗi đau của người khác, gây cho họ tình cảnh giầu đổ bìm leo thì chi bằng hãy cho họ một lối thoát thoả đáng thì sẽ tốt hơn. Đây chính là ranh giới giữa □thiện□ và □ác□, □khôn khéo□ và □ngu dốt□.

2. Muốn đạt được thành công lớn, trước hết phải bắt đầu từ những việc nhỏ

Người đời thường nói □Cao không tới, thấp không xong□. Nhà văn Trung Quốc Lưu Dung lại đổi câu trên là: □Thấp không tới, cao không thành□. Mặc dù đó chỉ là hoán đổi từ ngữ trong câu nhưng lại khiến nghĩa của câu hoàn toàn thay đổi. □Cao không tới, thấp không thành□ chỉ sự chia tách, có nghĩa là việc lớn muốn làm nhưng làm không được, còn việc nhỏ thì lại không muốn làm nên rốt cuộc chẳng làm được việc gì cả. Còn □Thấp không tới, cao không thành□ là chỉ mối quan hệ. Có nghĩa là: muốn làm

được việc lớn thì phải bắt đầu từ những việc nhỏ. Trong xã hội cạnh tranh khốc liệt ngày nay, việc đảo vế của câu tục ngữ trên lại càng có ý nghĩa thực tiễn và trở thành bí quyết thành công của rất nhiều người.

Ông vua dầu lửa Rosfell vốn là người xuất thân từ cảnh bần hàn, khi mới xin vào làm việc trong công ty dầu lửa, vì không có bằng cấp lại không được đào tạo cơ bản nên ông chỉ được giao cho làm công việc mà đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết làm đó là kiểm tra chất lượng hàn tự động các thùng dầu. Nửa tháng sau, không chịu nổi công việc đơn điệu đó nữa, Rosfell đến gặp ban quản đốc xin đổi công việc khác nhưng bị từ chối. Vậy là, ông bắt đầu quan sát một cách kỹ lưỡng chất lượng mối hàn các thùng dầu, đồng thời tính toán một cách cụ thể số lượng và tốc độ của từng mối hàn. Sau khi quan sát kỹ, ông phát hiện ra rằng hàn mỗi một thùng dầu phải cần 39 mối, mà thông qua tính toán kỹ lưỡng thì chỉ cần 38 mối là xong với chất lượng rất tốt. Trải qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng ông đã tạo ra chiếc máy hàn chỉ với 38 mối một cách hoàn thiện. Với chiếc máy hàn mới này, mỗi thùng dầu sẽ tiết kiệm được một mối hàn và như vậy, mỗi năm sẽ tiết kiệm được hàng trăm triệu đô là cho công ty. Với thành tích này, Rosfell đã đạt được thành công bước đầu tiên. Cũng như vậy, nhờ sự quan sát kỹ lưỡng kết hợp với đầu óc dám làm, ông dần dần đi tới thành công như bây giờ.

Tục ngữ có câu: “Tích tiểu thành đại”, những con suối nhỏ hợp lại thành sông lớn. Câu chuyện về Rosfell là minh chứng rõ ràng nhất cho câu tục ngữ: “Ngàn dặm đường bắt đầu từ dưới chân”. Trên thực tế, chỉ cần quan sát kỹ một chút, chúng ta sẽ phát hiện ra rằng, rất nhiều người thành công, làm đại sự đều bắt đầu từ những việc nhỏ. Trong xã hội cạnh tranh phức tạp hiện nay, có những lúc sự nghiệp của bạn đang rất sáng sủa, nhưng chỉ vì một việc nhỏ ngoài ý muốn mà khiến bạn rơi xuống vực thẳm. Lúc này, để xem bạn có đủ dũng khí để bắt đầu lại từ con số không không.

Từ những năm 70 của thế kỷ 20, trụ sở chính một công ty lớn ở Mỹ dự định đầu tư vào thị trường Đài Loan. Việc đầu tiên cần phải làm là phải đào tạo một đội ngũ nhân viên quản lý cấp cao, vậy là công ty bắt đầu công khai chiêu sinh. Nhưng do yêu cầu quá cao, rất nhiều doanh nghiệp trẻ bắt đầu từ hai bàn tay trắng đều không phải thông qua kiểm tra.

Sau đó, sau nhiều lần kiểm tra sát hạch, giám đốc của một công ty có tên Hàn Định Quốc nổi trội hơn hẳn những người khác. Ở vòng thi vấn đáp cuối cùng, Tổng giám đốc của công ty Mỹ và vợ chồng Hàn Định Quốc nói chuyện với nhau ba lần, đồng thời đưa ra một câu hỏi bất ngờ:

“Nếu như việc đầu tiên chúng tôi muốn anh làm là đi cọ rửa nhà vệ sinh thì anh có bằng lòng không?”

Vào thời điểm đó, Hàn Định Quốc cũng là người có tiếng tăm tại công ty, mà lại yêu cầu ông đi cọ rửa nhà vệ sinh chẳng khác nào sỉ nhục ông. Khi Hàn Định Quốc còn đang mải suy nghĩ thì vợ ông, bà Hàn đã nhẹ nhàng cất tiếng:

“Nhà vệ sinh ở nhà tôi từ trước tới nay đều do một tay chồng tôi làm cả!”

Tổng giám đốc nghe xong hết sức vui mừng, quyết định nhận Hàn Định Quốc vào làm. Ông ta cho rằng, một nhà doanh nghiệp thành công không những có thể làm những việc đại sự, hơn nữa còn phải làm thông thạo những việc nhỏ nhất. Sau việc đó, Hàn Định Quốc mới biết rằng bài học thứ nhất mà công ty Mỹ này huấn luyện cho công nhân của mình chính là cọ rửa nhà vệ sinh, chỉ khi không quan tâm tới thân phận của mình, bắt đầu làm từ những công việc thấp kém hèn mọn thì mới có thể hiểu được cái lý “Khách hàng là thượng đế”.

Do đó chúng ta cần hiểu được rằng muốn làm được đại sự thì phải bắt đầu từ những cái nhỏ nhất. Hàn Định Quốc sở dĩ thu được thành công là bởi ông bắt đầu làm từ những công việc nhỏ như cọ rửa nhà vệ sinh, làm được những việc mà người khác không muốn làm. Đồng thời, bạn cũng không được quên mục tiêu của mình, đúng như ông vua sắt thép nước Mỹ Andrew đã nói:

“Điều kiện đầu tiên và bí mật lớn nhất của người giành được thành công đó chính là tập trung toàn bộ sức lực và tiền của vào công việc đang làm. Lúc mới làm một nghề nào đó thì phải quyết tâm làm cho ra trò, phải từng bước cải tiến”.

Bản thân ông này cũng đã từng làm nhân viên vệ sinh văn phòng. Trên thực tế, rất nhiều nhà doanh nghiệp nổi tiếng đều từng bắt đầu làm từ những công việc vụn vặt rồi đi tới thành công, Ông vua xe máy Honda lúc còn nhỏ cũng chỉ là một nhân viên sửa chữa máy mà thôi.

Từ đó có thể thấy, cuộc đời con người cho dù có làm công việc gì đều không thể chỉ mơ ước viễn vông, muốn giành được những thành công to lớn thì hãy bắt đầu từ những việc nhỏ. Ngôi nhà cao vạn trượng cũng đều bắt đầu từ dưới mặt đất, bắt đầu từ xây dựng nền móng. Tuy nhiên trong cuộc sống thường có hiện tượng: Một số người luôn có mong muốn làm nên việc lớn, nhưng suy nghĩ lại viễn vông, mà không muốn học tập và bắt tay vào hành động. Lâu dần lâu dần sẽ trở thành nhà không tường, chẳng tạo ra được bất cứ thành tựu nào.

Những người chỉ suy nghĩ viễn vông là những người phạm phải những sai lầm rất lớn trên con đường đi tới thành công, không muốn trải qua từng bước theo quy trình mà chỉ muốn đạt được kết quả cuối cùng, không muốn làm những việc nhỏ mà lại muốn làm được những việc lớn, bỏ qua cái gần trước mặt mà hướng tới cái xa vời, như vậy kết quả chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Bạn càng ghét những cái nhỏ, cái ngay trước mặt mà hướng tới cái xa xôi thì bạn mãi mãi cũng chỉ có thể ngồi trên thảm cỏ ngoài cánh đồng chứ không bao giờ có thể có được tấm thảm hồng cao quý, bạn không thể có cơ hội muốn gì có đó.

Tục ngữ có câu: “Đất trũng thành biển, người biết lùi sẽ làm vương.” Người nhún nhường không có nghĩa là hèn nhát hay thu mình, đó không chỉ là một ranh giới mà là một dạng tư tưởng, một dạng triết học. Ví dụ: “Chim ưng đứng như ngủ, hổ đi như ốm”. Phong cách của mỗi người còn phản ánh nghệ thuật sống của họ. Có nhiều lúc chúng ta đừng ngại suy nghĩ khác với người khác. “Muốn làm nên việc lớn, trước tiên đừng ngại làm những việc nhỏ”, “Muốn thắng trước hết hãy nhận thua”, muốn “Cao hơn người khác một bậc”, cần phải học cách “thấp hơn người khác một bậc”. Quả thực cách ứng xử nhún nhường không phải là một dạng đình trệ không tiến, càng không phải là đi vào vực thẳm

cuộc sống không thể vực dậy được, mà là khởi điểm của thành công, là nghệ thuật sống.

Thực ra, những ví dụ như trên có rất nhiều trong lịch sử, Napoleon lúc mới đầu cũng chỉ là một người lính pháo binh, Chaplin lúc đầu cũng chỉ là một người diễn viên phụ, còn những diễn viên điện ảnh nổi tiếng được nhiều người yêu thích như thể anh Lâm Tới vv□ cũng đều từ một người chẳng có danh tiếng gì, trải qua sự tôi luyện của cuộc đời, trải qua thử thách của thời gian đã trở thành một người nổi tiếng ai ai cũng biết. Việc xây dựng một ngôi nhà cao tầng không phải bắt đầu từ việc leo lên tháp cao mà bắt đầu từ việc đào sâu vào lòng đất.

Rất nhiều người trong giới kinh doanh cũng như vậy, họ đều xuất phát từ hai bàn tay trắng, trải qua tích lũy dần dần, vươn lên để trở thành những nhà triệu phú giàu có. Trong cuộc sống, những người cắt tóc, những người đóng giày□ đều có thể chỉ là sự chấp nhận tạm thời, sự nhỏ bé của họ không phải là sự nhỏ bé mãi mãi mà là khi đã tích lũy được đầy đủ kinh nghiệm thì có thể nâng cao đầu, phát triển lớn mạnh.

Để đạt được mục đích cuối cùng, hãy bắt đầu từ những cái nhỏ, làm một người nhún nhường, đó cũng là một sự lựa chọn khôn ngoan.

3-Có □được□ phải có □mất□, cần phải biết cách chọn lựa, khi nào cần vứt bỏ

□Mất□ mà □được□ là một dạng tinh thần, một dạng lĩnh hội, càng thể hiện sự khôn ngoan, nghệ thuật sống. Con người sống trên đời có rất nhiều điều phải lo nghĩ, cần phải vứt bỏ suy nghĩ □được□, □mất□ thì mới có thể khiến cho lòng bớt đi gánh nặng, sẵn sàng đối mặt với những thách thức to lớn hơn, đạt được mục đích cuối cùng của mình.

Được — mất, mất - được, có mất mới có được. Mất - được là nghệ thuật sống trong đó mình vì mọi người và mọi người vì mình. “Mất - được” là sự thay đổi về mặt thời gian và không gian, sự giao thoa giữa lễ giáo, tình người cả về mặt vật chất lẫn tinh thần. Nó là sự “lưu thông” của thế giới vật chất.

Trước đây rất lâu, nước Tề (Trung Quốc) có một nông dân không phải là người giàu có bị mất một con bò, nhưng ông này vẫn coi như bình thường, coi như chưa từng bị mất bò vậy, vẫn vui vẻ như thường. Những người xung quanh đều không thể hiểu được tại sao ông này lại như vậy, liền đến hỏi ông tại sao không đi tìm bò? Ông trả lời:

“Tôi mất bò ở nước Tề, chắc chắn là bị người nước Tề mang đi, bò vẫn còn ở Tề thì tôi việc gì phải phí sức đi tìm?”

Người nông dân này hoàn toàn không giống với những người nông dân khác, hoàn toàn không vì mất bò mà trở nên ủ rũ, chẳng còn khí thế, hơn nữa lại có cách nghĩ người thường chẳng thể nào hiểu nổi, đạt đến trình độ người thường không thể biết được,

đó là coi con bò của mình cũng giống như là bò của người nước Tề, từ đó mà cho rằng bò của mình không bị mất, không phải vương bận gì đến vấn đề được - mất.

Từ xưa đến nay, có rất nhiều chí sỹ thương dân yêu nước đều hiểu được đạo lý về được- mất, rồi từ một người bình thường mới trở thành một nhân vật lớn.

Trong cuộc đời, được- mất là chuyện thường tình, có một số thứ mất đi rồi thì mãi mãi không thể tìm lại được. Đứng trước được- mất, hãy để cho bản thân thanh thản như thường, trong lòng hãy bớt đi những đám mây đen u ám thì sẽ nhận được nhiều hơn những ánh sáng tươi mới, ấm áp. Giống như lời của một nhà văn người Mỹ đã nói: “Cuộc sống của con người giống như thân phận của cây đậu trong câu chuyện hạt vừng kia, không hề tính toán, cũng không có mục tiêu đáng để nỗ lực phấn đấu, cả cuộc đời đều qua đi vội vã, vì thế nên đất nước mới chịu nhiều tổn thất.”

Nước Pháp có một nhà báo tiến hành một cuộc thi về trí tuệ, trong đó câu hỏi đặt ra là: Nếu như bảo tàng lớn nhất nước Pháp bị cháy, tình thế cấp bách chỉ cho phép bạn cứu được một bức tranh, vậy bạn sẽ quyết định cứu bức tranh nào?

Rất nhiều người đều có chung câu trả lời sẽ chọn bức kiệt tác Mô-na-li-sa. Kết quả, câu trả lời hay nhất được trao cho một nhà điện ảnh nổi tiếng nước Pháp có tên Berte.

Đáp án của ông này hết sức đơn giản:

“Tôi sẽ chọn bức hoạ gần cửa ra vào nhất.”

Câu chuyện trên đã cho chúng ta hiểu rằng, muốn đạt được thành công thì một chân lý bất biến là phải biết vứt bỏ, mục tiêu tốt đẹp nhất của thành công không phải là cái gì có giá trị nhất, mà là cái gì có khả năng thực hiện nhất. Không biết vứt bỏ, chỉ chú tâm vào đi tìm kiếm cái có giá trị nhất kia thì kết quả cuối cùng là chẳng đạt được cái gì cả.

Một người khôn ngoan thì không bao giờ tính toán kỳ kèo giữa được và mất. Không quá tham công danh lợi lộc thì mới không trở thành nô lệ của đồng tiền. Có thể bỏ đi tất cả những cái tâm thường ở đời, vứt bỏ để nhẹ lòng thì mới giành được thành công.

Có một ông lão đi du lịch bằng ô tô khách, dùng tay ném chiếc giày mới của mình ra ngoài cửa sổ. Hành động của ông khiến cho hành khách xung quanh đều lo lắng, sợ hãi. Hành khách đều hỏi ông tại sao lại ném chiếc giày mới của mình đi như vậy. Ông trả lời:

“Đôi giày mới này đã bị mất một chiếc, do đó chiếc còn lại này đối với tôi đã chẳng có ý nghĩa gì nữa. Tôi ném nó ở một nơi không xa, nếu như có người nhặt được chiếc kia thì họ có thể dùng được!”

Ông lão có thể đã nhìn thẳng vào thực tế của mình, cư xử một cách khôn ngoan, hơn nữa còn bằng lòng vứt bỏ nốt chiếc giày còn lại của mình để người khác có thể dùng, biến nỗi thất vọng của mình thành niềm hy vọng của người khác. Giữ những cái khuyết tật, thì chẳng thà quyết vứt bỏ nó đi, thay vì ca thán thì hãy làm cho nó trở thành tốt đẹp. Những phẩm chất đó khiến cho người khác vô cùng khâm phục.

Quả thực, cuộc đời giống như một quá trình thường xuyên mất đi. Mất đi niềm

vui của trẻ thơ, chúng ta lại bước vào thời thiếu niên tươi như hoa, mất đi cái mộng lung của thời thiếu niên, chúng ta lại bước vào thời thanh niên bùng bùng khí thế, mất đi cái mơ mộng hão huyền của thời thanh niên, chúng ta lại bước vào thời kỳ trung niên chín chắn. Cùng với thời gian, chúng ta dần dần bước sang tuổi già. Nếu như bạn chỉ vì tuổi thơ trôi qua mà buồn sầu khổ thì thời thiếu niên của bạn sẽ hết sức buồn thảm. Cuộc đời con người vừa ngắn ngủi, vừa có nhiều nỗi khổ, chỉ có mất đi nhiều cái thì chúng ta mới có thể không ngừng tiến về phía trước. Ngày hôm qua mất đi, chúng ta lại phải nắm chắc ngày hôm nay, với tâm thái vững vàng để đón ngày mai. Như vậy, cuộc sống của bạn mới luôn tràn đầy sức sống và có ý nghĩa.

Giả dụ như bạn có bất cứ thứ gì mà không bao giờ muốn vất bỏ nó đi. Nếu cứ như vậy, ngày tháng dần trôi sẽ khiến bạn phải chịu trách nhiệm với nó ngày càng nặng nề hơn. Chỉ có bình tĩnh sáng suốt đối mặt với những cái mất đi, đối mặt với cuộc sống thì mới có thể hiểu hết được cảm giác trọng trách nặng nề. Cả ngày chỉ sống một cuộc sống mệt mỏi, nặng nề thì cuộc sống có ý nghĩa gì nữa?

Do vậy, trên con đường đời, không cần phải đảm trách những cái gánh nặng quá lớn, cần phải biết vứt bỏ đi những thứ không cần thiết, tức là phải nhận và bỏ một cách thoả đáng, đừng lưu luyến những cái không còn giá trị hiện thực. Mặc dù phong cảnh trên đường đi rất đẹp đẽ, nhưng mục tiêu của bạn chắc chắn không phải ở đó mà là ở phía trước, bỏ đi những cảnh đẹp đó mới có thể nhẹ chân tiếp tục đi thực hiện những mục tiêu đã định ra trong lòng bạn.

Con người ta không nên chìm đắm trong hoài niệm, cũng đừng nên chìm đắm trong những ưu tư trước mắt, hãy quên hết đi, hướng tới cuộc sống trước mắt bằng một tâm thái ung dung, tự tại. Hãy quý trọng những gì đang có và thể nghiệm những cái của hiện thực, giành được niềm vui và hạnh phúc. Nhẹ gánh bước đi, có nhiều khi biết vứt bỏ cũng là một phẩm chất tốt đẹp.

Thời xưa ở Trung Quốc, Điền Kỵ trong cuộc đua ngựa đã dùng ngựa loại ba của mình để thi đấu với ngựa loại 1 của đối thủ, dùng ngựa loại một của mình để đua với ngựa loại hai và dùng ngựa loại hai của mình để đua với ngựa loại ba của đối thủ, ở đây, cân nhắc kỹ giữa được và mất và đạt được thành công.

Đại sứ Trung Quốc triều nhà Thanh, ông Lâm Tắc Từ thường xuyên nói về đạo lý biết bỏ đi, ông dùng “*vô dục tắc cương*”, tạm hiểu là “không tham lam thì luôn thấy đủ” để tự răn mình. Ông làm quan 40 năm, giữa tiền bạc, quyền lực và gái đẹp, ông lại chọn cho mình con đường sống liêm khiết, trong sạch. Trong cuốn “Sách tự định phân tích gia sản” của mình, ông đã đưa ra: toàn bộ giá trị ruộng đất của ông là ba trăm lượng bạc không dư, của cải vật chất khác không có gì đáng kể. Ông là một tấm gương về sự trong sạch liêm khiết khiến người đời hết sức khâm phục. Cả đời ông chỉ có vợ chứ không có thiếp, đây là một trường hợp hiếm có trong giới quan chức trong triều. Lâm Tắc Từ đã tự mình bỏ đi những hưởng thụ của bản thân, khiến tên mình được lưu vào sử sách, khiến cho hậu thế luôn kính phục, tôn thờ.

Được- mất còn thể hiện trí tuệ của con người, đó là trên đường đời những cái gì nên vứt bỏ, vì vậy nói cho cùng thì đây là một nghệ thuật sống.

Người đời thường nói: Được- mất, mất - được, có mất rồi mới có được, chịu thiệt chính là giành lợi thế, câu này chính là như vậy. Trong cuộc sống thực tế, những người chịu thiệt thường ở chỗ không nỡ bỏ, nhà bị cháy, nếu chỉ vì tiếc vài đồ có giá trị mà cuối cùng phải bỏ cả cái quý giá hơn tất cả là sinh mạng của mình, không nỡ bỏ đi những đồ cũ thì mấy chục triệu một mét vuông nhà chẳng mấy chốc biến thành cái nhà kho. Thực ra vứt bỏ thì có lúc mới có thể thu lại được những cái lớn hơn.

Trong thực tế, những bộ quần áo chúng ta mặc trên người phải được giặt là thường xuyên thì mới có thể bảo đảm chỉnh tề, thì mới khiến người mặc nó có một bề ngoài sạch sẽ, từ đó mà khiến cho bản thân có trạng thái tâm lý tốt. Cũng vẫn là triết lý như trên, tình cảm trong lòng chúng ta cũng cần sắp xếp định kỳ, kịp thời loại bỏ những trạng thái tình cảm không tốt để cho lòng nhẹ nhõm hơn. Như vậy trạng thái tinh thần của chúng ta mới tươi tắn, ngập tràn ánh sáng, khiến cho tinh thần và thể xác hợp nhất, tinh thần mới phấn chấn được.

Đời người rất dài, nhưng đi hết con đường của cuộc đời rất dễ, chỉ cần biết vượt qua những chỗ uốn khúc gấp quanh là được, hãy vứt bỏ đi những phiền não, đối mặt với cuộc sống thực tại của bản thân, tô điểm cuộc sống, nhẹ nhàng cất bước, cảm nhận cuộc sống của chính mình.

Con người phải hiểu về □được và mất□, không thể có chuyện □chỉ có được□. Cũng có lúc chúng ta phải chịu mất đi, khi vứt bỏ, rất có thể chúng ta lại được thêm một lần nữa. Những người khôn ngoan phải biết từ bỏ, những người chân tình thì hiểu được hy sinh, người hạnh phúc thì biết cách vượt lên, đây chính là mục đích của đời người.

4-Biết cách biết nhún nhường, đại trượng phu phải biết khi mềm khi cứng

Người ta có thể cứng rắn vững vàng chứ không nên kiêu ngạo. Coi thường tất cả, không biết nhún nhường, không nhìn thẳng vào sự tồn tại của những khó khăn trắc trở thì sẽ phạm phải căn bệnh tự lao đầu vào lửa, giống như con thiêu thân kia tự chuốc lấy tại họa.

Có câu “Đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại”, người mạnh thực sự thì không phải là chỉ sử dụng sức mạnh mà phải biết sử dụng sự mềm dẻo linh hoạt. Muốn bước qua một cánh cửa thì phải cúi đầu thấp hơn khung cửa, muốn leo được lên đến đỉnh núi thì phải cong lưng cõng những thứ cần thiết để leo núi. Làm việc mà biết cúi đầu thì mọi sự sẽ thuận lợi và càng nhanh chóng đạt được mục tiêu của mình.

Từ xưa đến nay, những người được ghi tên vào sử sách, có thể khiến cho hậu thế

biết tới, những người chiếm vị trí cao trong xã hội thì đều là những người biết co biết duỗi. Biết co biết duỗi, biết kết hợp cương với nhu mới xứng đáng là quân tử đại trượng phu tràn đầy dũng khí và phong độ. Cúi đầu một lúc không phải là mãi mãi cúi đầu, mà đó là để có thể ngẩng đầu thật lâu, cũng giống như lui một bước chuẩn bị để tiến nhiều bước hơn. Có tiến có lui, có lui có tiến là những yếu tố cần thiết dẫn tới thành công. Những người chỉ có tiến mà không có lui chỉ là kẻ cứng nhắc, bề ngoài thì có vẻ như anh dũng nhưng thực chất thành công thì chưa đủ, thất bại thì có thừa. Do đó, con người ta sống trên đời phải biết lúc cần thẳng thì thẳng, lúc cần cong thì phải cong, có như vậy mới được gọi là một người khôn ngoan, mới là một người có dư tiềm lực để tiến tới thành công.

Nhà quân sự thời cổ của Trung Quốc là Tôn Tử chính là người rất thành công trong việc biết co biết duỗi.

Lúc còn trẻ, Tôn Tử cùng với Bàn Quyên cùng báỉ Quỷ Cốc tiên sinh làm thầy để học binh pháp, Bàn Quyên là một người hết sức tự tư tự lợi. Còn Tôn Tử lại là người hết sức khiêm nhường cần mẫn, nhường nhịn người khác, hơn nữa lại chịu khó chịu khổ nên giành được sự yêu quý của Quỷ Cốc. Sau này, Quỷ Cốc đã truyền “Binh pháp Tôn Tử” bao gồm 13 chương cho Tôn Tử.

Chẳng ai ngờ rằng việc đó lại bị Bàn Quyên biết được, trong lòng Bàn Quyên thì lo sợ Tôn Tử sẽ giỏi hơn mình, nhưng bề ngoài lại tỏ ra không có chuyện gì cả, còn kết nghĩa huynh đệ với Tôn Tử. Sau đó Bàn Quyên đến nước Ngụy để làm mưu sĩ. Sau khi được trọng dụng, Bàn Quyên hoàn toàn không giữ lời hứa lúc đầu sẽ mời sư huynh mình xuống núi mà còn bày kế hãm hại Tôn Tử. Bàn Quyên nói trước mặt Ngụy Vương rằng Tôn Tử là kẻ phản loạn, cấu kết với nước Tề. Ngụy Vương nổi giận, muốn xử Tôn Tử tội chết. Bàn Quyên có dã tâm chiếm đoạt bộ binh pháp Tôn Tử của Tôn Tử nên bày đặt ra trò anh em đồng môn mà thỉnh cầu Ngụy Vương tha tội chết, đổi hình phạt thành dùng cực hình. Tôn Tử bị cắt gân chân, đập vỡ xương bánh chè, khiến từ đó về sau không tự đi lại được, lại bị thối chữ vào mặt khiến ông trở thành sống không được mà chết không xong.

Tuy nhiên, với con mắt tinh tường của mình, Tôn Tử đã nhìn rõ được âm mưu và bộ mặt thật của Bàn Quyên, tình thế quả thực là ngàn cân treo sợi tóc. Lúc đó bị Bàn Quyên khống chế, hai chân thì không thể đi được, thật quá bi thảm. Nhưng Tôn Tử không phải là một thư sinh yếu đuối bạc nhược, ý chí của ông khiến người ta phải khâm phục, nỗi căm hận Bàn Quyên đã khiến ông có nghị lực để tiếp tục sống. Một mặt, ông vẫn giao thiệp với Bàn Quyên, mặt khác ông luôn tìm kiếm cơ hội để thoát khỏi sự khống chế của Bàn Quyên, chờ thời rửa hận. Ông bắt đầu giả vờ bị điên, lúc thì bỗng dưng bật khóc hu hu, lúc thì lại cười ngặt nghẽo, có lúc lại làm những việc ngớ ngẩn quái dị, nếu không phải là nước mắt giàn giụa thì lại là quát tháo om sòm, nói năng lảm nhảm liên hồi. Có người phát hiện ra những biểu hiện khác lạ của Tôn Tử liền bẩm báo tình hình lên Bàn Quyên. Đích thân Bàn Quyên đến xem tận mắt, chỉ thấy Tôn Tử mặt mày đầy đờm dãi, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười khanh khách, lúc thì lại khóc rống lên như trẻ con. Nhưng những biểu hiện này vẫn chưa đủ để thuyết phục một con cáo già như Bàn Quyên tin vào việc đó. Do vậy, Bàn Quyên ra lệnh cho thuộc hạ tống Tôn Tử vào

chuông lợn, Tôn Tần vẫn ngoan ngoãn vào chuồng lợn và ngủ ngon lành, điều này khiến Bàng Quyên bán tín bán nghi nhưng vẫn chưa tin hẳn. Để che mắt mọi người, Tôn Tần vẫn tiếp tục giả điên giả dại, cả ngày chỉ nói những lời điên rồ, lúc dở khóc, lúc lại dở cười, ban ngày thì làm náo loạn giữa chợ, tối về lại chui vào chuồng lợn ngủ. Một thời gian sau, Bàng Quyên cuối cùng đã tin rằng Tôn Tần điên thật sự rồi.

Sau này, Tề Uy Vương phái Biện sỹ Thuần Vu Khôn đến bái kiến Ngụy Vương, Tôn Tần nhân lúc không ai chú ý đã đến gặp sứ giả nước Tề, lấy thân phận và lời nói của mình thuyết phục Tề sứ. Vậy là, Thuần Vu Khôn bí mật đưa theo Tôn Tần rời nước Ngụy về Lâm Tri nước Tề. Sau đó ông mới có thể thể hiện được cái tài dùng binh pháp của mình, giết chết Bàng Quyên, báo thù rửa hận.

Bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy khốn, để bảo toàn tính mạng cho mình, Tôn Tần đã giả điên giả dại để che mắt Bàng Quyên, cuối cùng tìm cơ hội thoát khỏi nước Ngụy. Câu chuyện về Tôn Tần đã cho chúng ta hiểu rằng: Để đạt được mục tiêu của mình, phải biết nhẫn nhịn, phải biết co biết duỗi trước kẻ mạnh.

Hàn Tín thời Hán, khi chưa thành danh, trong một lần đang đi trên đường thì có một kẻ côn đồ nhìn ông, thấy ngứa mắt, liền tìm cách khiêu khích, rằng:

“Nhìn người trông thật oai, lại còn cầm theo cả kiếm nữa, nhưng mà chẳng qua cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi chứ chẳng dùng được. Có giỏi thì đến giết ta đi, còn không thì phải chui qua háng ta.”

Hàn Tín biết rằng tên này tìm mình gây sự, để tránh sinh chuyện thị phi, để đạt được mục đích cuối cùng, ông đã nhẫn nhục chui qua háng hắn. Biết nhẫn nhục như vậy nên mới khiến ông trở thành khai quốc công thần của triều nhà Hán.

Từ đó có thể thấy, cuộc đời con người phải trải qua trăm ngàn khó khăn, những cửa lớn rộng mở chưa chắc vừa với cơ thể chúng ta, thậm chí có lúc còn bị người khác gây trở ngại, có lúc chúng ta vấp phải trắc trở, phải biết khắc phục mà đi. Nếu lúc nào cũng chỉ biết tới khi thể mạnh mẽ thì không những không vào được cửa mà còn bị sút đầu mẻ trán. Hãy biết cúi đầu nhẫn nhịn những chỗ cần nhẫn nhịn cúi đầu thì mới có thể vượt qua các trắc trở của cuộc đời một cách thuận lợi. Đây là sách lược và sự khôn ngoan của con người, cũng là những điều không thể thiếu được trong quá trình lập thân.

Giai đoạn cuối triều Tùy, triều đình thối nát, thiên hạ đại loạn. Lý Uyên nhận được lệnh là đại sứ đến thăm hỏi các vùng Sơn Tây, Hà Đông, và đi thảo phạt các nhóm giặc cướp. Dựa vào thực lực của mình, bọn đạo tặc thông thường đều không chịu nổi đòn tấn công của ông, duy chỉ có Đột Quyết ở phương Bắc là thường xuyên khiến ông bị thất bại. Đột Quyết ỷ vào thiết kỵ, người dân đều giỏi cưỡi ngựa bắn tên nên nhiều lần đánh cho quân của Lý Uyên tan tác. Đột Quyết với thế lực của mình thường xuyên càn quét, trong mắt của Đột Quyết không hề coi Lý Uyên ra gì. Lý Uyên hận Đột Quyết thấu xương, coi đó là kẻ thù không đội trời chung.

Sau này, Lý Uyên đóng quân tại Thái Nguyên, Đột Quyết vẫn không buông tha, hàng vạn binh mã của Đột Quyết vẫn thường xuyên đến quấy phá đánh chiếm tại thành Thái Nguyên, Lý Uyên phái tướng Vương Khang đem theo mấy nghìn quân ra ứng chiến nhưng đều bị Đột Quyết tiêu diệt. Cuối cùng, với tài nghi binh của mình, Lý Uyên mới

doạ được cho quân của Đột Quyết chạy đi. Điều càng khiến Lý Uyên bất ngờ là ở chỗ, tên thảo khấu Lưu Vũ Châu đột nhiên đánh chiếm cung Phần Dương (là một trong những hành cung của Tùy Dạng đế do Lý Uyên cai quản), bắt giữ toàn bộ phụ nữ trong cung dâng lên cho Đột Quyết, Đột Quyết còn phong cho Lưu Vũ Châu là Định Dương Khả Hãn. Ngoài ra, dưới sự hậu thuẫn của Đột Quyết, chúng còn dấy binh đánh Lý Uyên, kết hợp với Đột Quyết từ trong đánh ra, từ ngoài đánh vào, khiến cho Lý Uyên hết sức vất vả. Không những thế, bản thân ông bất cứ lúc nào cũng có thể bị Tùy Đế khép vào tội chết.

Trong hoàn cảnh như vậy, mọi người đều nghĩ rằng Lý Uyên hận Đột Quyết thấu xương và sẽ cùng Đột Quyết tử chiến một trận cuối cùng. Nhưng Lý Uyên lại nghĩ khác, “Tất cả mọi người say thì chỉ có ta tỉnh”, ông ra một quyết định khiến cho tất cả đều thất kinh: xưng thần với Đột Quyết, đồng thời dâng lên Đột Quyết rất nhiều vàng bạc, châu báu, gái đẹp.

Người ngoài nhìn vào thì cho rằng ông làm như vậy thật kỳ lạ, nhưng ông đã có những sự tính toán, mặc dù nhượng bộ là một sự nhục nhã, nhưng ông cho rằng: người quân tử muốn thành đại sự thì không được để ý đến sỹ diện của vinh nhục, biết tiến biết lui thì mới là kẻ khôn ngoan. Với cục diện thiên hạ hiện thời, Lý Uyên muốn khởi binh chống Tùy. Dù cho Thái Nguyên là một căn cứ quân sự trọng yếu, nhưng không phải là căn cứ phát triển lý tưởng, muốn khởi binh thành công thì phải tiến quân vào Quan Trung, chiếm được căn cứ địa lý tưởng này thì mới có thể thu phục được thiên hạ. Tiến quân vào Quan Trung, Lý Uyên vẫn phải giữ, quyết không để mất Thái Nguyên, nên phải tìm mọi cách để giữ Thái Nguyên mới tiến quân vào Quan Trung được. Bấy giờ trong tay của Lý Uyên chỉ có ba bốn vạn binh mã, đối phó với Đột Quyết còn khó huống hồ bên hông còn có Lưu Vũ Châu. Mà nếu muốn tiến quân đánh Quan Trung thì phải dốc toàn quân, không thể để quân ở nhà giữ Thái Nguyên được. Cách duy nhất là phải cầu hoà, để Đột Quyết “ngồi yên hưởng vàng bạc châu báu và gái đẹp”. Vì thế Lý Uyên không tiếc đất đai của cải mà xưng thần, nhả nhục cầu hoà. Lý Uyên và Đột Quyết ước định cùng chiếm lấy kinh đô, đất đai tất cả thuộc về Đột Quyết, vô số vàng bạc, châu báu cống tiến cho Khả Hãn.

Tục ngữ có câu rất hay: Lùi một bước thấy biển rộng trời cao. Nhân quan thấp kém và hám lợi như Khả Hãn cuối cùng đã chịu kết thân với Lý Uyên. Do Lý Uyên nguyện xưng thần nên được Đột Quyết chi viện rất lớn. Khả Hãn cũng hỗ trợ Lý Uyên rất nhiều binh mã, Lý Uyên cũng mua thêm rất nhiều ngựa, điều này khiến cho sức mạnh của Lý Uyên tăng lên rất nhiều. Người Hán vốn rất kinh sợ quân Đột Quyết bởi sự thiện chiến và anh dũng của họ, lúc này trong quân của Nhà Lý lại có cả kỵ binh của Đột Quyết, tự nhiên thanh thế tăng lên rất nhiều, tạo điều kiện thuận lợi cho Lý Uyên lập ra nhà Đường sau này.

Lý Uyên để đạt được mục đích cuối cùng của mình do đã biết nhả nhục xưng thần trước Đột Quyết để từ đó bớt được rất nhiều đoạn vòng vèo trên con đường sáng lập ra nhà Đường. Tinh thần biết tiến biết lui của Lý Uyên rất đáng để người đời sau học tập.

Con người ai cũng có mặt yếu đuối, khi bạn không đủ sức mạnh để khiến người khác phải chịu khuất phục thì hãy biết cúi đầu nhẫn nhịn, rồi sau đó hãy tiếp tục đấu tranh giành thắng lợi. Xã hội mặc dù không ngừng thay đổi, nhưng xã hội không thể thay đổi để

thích ứng với bạn, bạn chỉ có thể thay đổi mình để thích ứng với xã hội, nếu như bạn không thể đổi mặt với xã hội thực tại, mà luôn thể hiện sự bất mãn của mình với cuộc đời thì bạn sẽ bị xã hội đào thải. Như vậy thì chẳng có lợi gì cho cả bản thân bạn lẫn người thân của bạn.

Người đời có câu: “Có tám chín phần số người không được như ý mình”, “Đại trượng phu biết tiến biết lui”. “Biết lui” có nghĩa là khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn, bất lợi, có thể cúi đầu nhẫn nhục, chứ không phải như kẻ sỹ diện hão, còn “biết tiến” có nghĩa là kịp thời nắm bắt tình hình để giành lấy thành công cho mình khi thời cơ thuận lợi.

Biết lui biết tiến là một đức tính tốt đẹp của con người, đó cũng chính là một nguyên tắc trong đối nhân xử thế. Trong cuộc sống thực tế, thuận lợi mà tiến lên thì dễ nhưng gặp khó khăn mà biết nhẫn nhịn, □biết lui□ mới là khó. Chỉ cần hiểu rõ, việc □lui□ tạm thời là để có thể □tiến□ được tốt hơn, nhẫn nhịn cúi đầu tạm thời là để có thời cơ ngẩng càng cao đầu hơn, làm được như vậy thì bạn đã rất gần với thành công rồi.

5. Nắm bắt cơ hội, kịp thời tiến cử bản thân



Người Việt Nam và người Trung Quốc xưa thường nói: □Đời có Bá Nhạc thì mới có Thiên lý mã□, ý muốn nói là nếu như không có người như Bá Nhạc phát hiện bạn, chiêu được tài năng của bạn thì cho dù bạn có là □Thiên lý mã□ cũng khó có người trọng dụng. Nhưng đặt trong hoàn cảnh xã hội ngày nay, nếu bạn nghĩ bạn đóng vai trò như một con Thiên lý mã ngồi chờ Bá Nhạc tiến cử thì sai rồi. Bởi vì ngựa Thiên Lý có nhiều nhưng người như Bá Nhạc không dễ có□. Bạn phải tự làm Bá Nhạc cho mình, mạnh dạn tiến cử bản thân đúng lúc, như vậy mới có thể tìm thấy thành công.

Napoleon Hill từng nói “Chúng ta có quyền lựa chọn cuộc sống, chúng ta có thể lựa chọn thay đổi cuộc sống bình dị hàng ngày”. Khi thấy thời điểm thích hợp, bạn có thể chủ động rút Cardvisit, đóng vai trò một “Bá Nhạc” để tự giới thiệu bản thân.

Cuộc sống luôn có giới thiệu và tiến cử. Chúng ta có thể giới thiệu được các sản phẩm, trình bày các dự án thì đương nhiên cũng có thể tự giới thiệu bản thân. Tất nhiên, không phải ai cũng biết cách giới thiệu, tiến cử bản thân như thế nào, nhưng điều này hoàn toàn có thể học được. Chỉ cần chúng ta có thể nắm bắt đúng cơ hội, biết tự tiến cử bản thân đúng lúc thì hoàn toàn có thể đồng thời giới thiệu được nhiều nội dung có giá trị. Đây là điều vô cùng có lợi trong xã hội tương lai.

Thực ra, mỗi người chúng ta đều là một “thiên lý mã”, nhưng vì con người ta thường không dám tự tin vào mình, đôi khi còn xem nhẹ bản thân mình vì những lý do này nọ như dung mạo không được xinh đẹp, vì gia đình không được giàu có, vì những thành tích không được xuất sắc mà cuối cùng bản thân họ lại sa vào vũng lầy của sự tự ti, dẫn đến tự hạ thấp giá trị bản thân. Vì thế cuộc sống hàng ngày trở nên hết sức vất vả,

nặng nề với sự tự ti trầm trọng. Chỉ cần bạn trút bỏ đi gánh nặng tâm lý, bạn sẽ thấy trời xanh hơn, nước trong hơn, cỏ cây hoa lá rực rỡ ngát hương, cuộc đời tươi đẹp hơn và bản thân mình cũng cảm thấy ưu tú hơn.

Mai Lan là một sinh viên tài năng của Đại học Ngoại thương nhưng vì tướng mạo xấu xí nên thường không qua được vòng phỏng vấn xin việc. Mặc dù nhiều lần thất bại nhưng Mai Lan không hề nhụt chí nản lòng. Cô không tin vào những mục quảng cáo tuyển người nữa mà quyết định tự mình đến gõ cửa các công ty lớn tự giới thiệu bản thân. Sau khi qua nhiều thất bại cuối cùng cô cũng tìm gặp được một giám đốc công ty mỹ phẩm nọ chịu ngồi nghe cô trình bày tài thuyết phục. Mai Lan bắt đầu trình bày thành công của những sản phẩm mỹ phẩm nước ngoài như Debon, Shiseido rồi trình bày đến tác dụng của việc Marketing của các hãng mỹ phẩm trong nước. Nghe Mai Lan trình bày một cách bài bản và logic chặt chẽ, vị giám đốc nọ rất hài lòng, ông ân cần nói với Mai Lan: “Cô gái trẻ, xin lỗi vì tôi nói thẳng, quảng cáo mỹ phẩm là quảng cáo để làm đẹp, cho nên ngoại hình là yêu cầu cực kỳ quan trọng”. Nghe vậy, Mai Lan không hề tự ti, cô nhìn thẳng vào mắt vị giám đốc, nói một cách tự tin: “Những người đẹp có thể nói rằng khuôn mặt đẹp của họ là kết quả của việc dùng mỹ phẩm của các vị, những người xấu có thể nói là vì họ không dùng sản phẩm của các vị, cả hai cách quảng cáo cùng mang lại hiệu quả như nhau, nhưng cách sau mới thực sự là có sức thuyết phục hơn cách trước nhiều”. Nghe xong, vị giám đốc nọ bèn viết mấy chữ đưa cho Mai Lan và nói: “Cô đến ghi tên ở bộ phận nhân sự, trước tiên hãy làm ở bộ phận Marketing, thử việc 2 tháng”.

Mai Lan hết sức trân trọng cơ hội làm việc mà khó khăn lắm cô mới giành được. Cô tập trung sức lực tinh thần để gắn bó với công việc. Một tháng sau, nhờ thành tích nói trên, cô dần được thăng chức. Vài năm sau, cô đã làm tới chức phó giám đốc của công ty đó. Khi giới thiệu về kinh nghiệm thành công của mình, cô nói: Hiện nay là thời đại kinh tế thị trường, một người đến cả mình cũng không thể giới thiệu được về mình thì làm sao có thể đại diện cho cơ quan đi làm Marketing cơ chứ. Một người càng giỏi giang, càng có tố chất tổng hợp thì càng cần phải có bản lĩnh để giới thiệu bản thân”

Một người có thể giành được bao nhiêu thành tựu quyết định bởi chủ yếu việc người đó lựa chọn con đường đời của mình như thế nào. Trong chớp mắt của cuộc đời, cần biết đặt những quả trứng vào đúng chỗ, ông vua ngành thép người Mỹ Caneky đã nói: “Hiểu được phương pháp và kỹ xảo Marketing thì bạn có thể giành được thành công, thu được cả lợi ích lẫn danh tiếng”. Trong khi giới thiệu bản thân, bạn luôn cần phải cố gắng hơn người khác nhiều lần. Thật ra, tiềm năng của con người cũng giống như một khối vàng bị chôn chặt, khi khối vàng đó chưa được khai quật, bản chất của nó vẫn không hề thay đổi, nhưng nếu cứ không cho khối vàng đó có cơ hội phát sáng thì sẽ làm mất đi giá trị của bản thân khối vàng đó. Con người có điểm ưu việt hơn khối vàng ở chỗ, con người có cuộc sống, có tư duy con người có thể chủ động tìm kiếm cơ hội chứ không hoàn toàn bị động chờ đợi cơ hội. Chỉ cần giỏi phát hiện và nắm bắt cơ hội, biết tiến cử bản thân đúng lúc sẽ rất có lợi cho người khác phát hiện được giá trị của bản thân chúng ta.

Không có ngoại hình xinh đẹp nhưng bạn có thể lựa chọn tâm hồn thuần khiết; gia đình không được giàu có nhưng bạn có thể tạo dựng tình cảm thân thuộc đầm ấm; không có những thành tích vẻ vang nhưng bạn vẫn có thể rèn luyện đức tính theo đuổi kiếm tìm;

không thể làm cái cây cao chọc trời nhưng vẫn có thể làm ngọn cỏ ngoan cường, không thể làm đóa hồng kiều diễm nhưng vẫn có thể là đóa hoa dại ngát hương.

Người ta sống trên đời, có rất nhiều người đáng để cho mình khâm phục và tán thưởng, nhưng người đáng khâm phục nhất chính là bản thân mình. Chỉ cần có cơ hội thì phải lập tức nắm bắt, tự tiến cử bản thân thì mới có thể thoát khỏi số phận chết già trong chuồng của con ngựa Thiên lý không gặp được Bá Nhạc.

Đương nhiên, thành công của con người cũng cần phải có một số thời cơ nhất định. Nếu bạn gặp được người như Bá Nhạc, có thể nhận ra được tài của bạn, dẫn dắt bạn, đưa bạn lên vũ đài cuộc sống, giúp bạn thể hiện tài năng thì cuộc đời của bạn sẽ trở nên nổi trội, con đường phát triển cũng rộng mở hơn. Tục ngữ nói: “Người khôn ngoan biết tự tạo ra cơ hội, người mạnh mẽ biết giành lấy cơ hội, người kém cỏi chỉ biết ngồi chờ cơ hội”. Vậy tại sao bạn không phấn đấu trở thành một người khôn ngoan, tự tạo cơ hội cho mình.

Kuteyiba là một trong những thương nhân giàu nhất Kuwait. Kuteyiba có một lượng tài sản khá lớn, thuộc tầng lớp thượng lưu của xã hội Kuwait. Nhưng nhìn qua tiểu sử của ông, chúng ta mới có thể thấy con đường vất vả gian nan của ông trong việc tìm kiếm, tạo dựng cơ hội và tiến cử bản thân đúng lúc. Chính nhờ có khả năng tìm tòi, luôn tự nắm bắt cơ hội như vậy mà Kuteyiba đã giành được thành công.

Gia đình Kuteyiba không phải giàu có gì, ông nội Kuteyiba là chủ một thuyền buôn nhỏ buôn bán ở khu vực duyên hải Vùng Vịnh. Đến tuổi trưởng thành, Kuteyiba cũng kế thừa tổ nghiệp, tiếp tục công việc của gia đình. Thế nhưng trong một lần ra khơi, chiếc thuyền buôn không may bị chìm, Kuteyiba buộc phải chuyển nghề sang làm đại lý buôn bán dầu mỏ. Không chịu dừng ở đó, bản năng kinh doanh thôi thúc Kuteyiba tìm kiếm cơ hội tiến cử bản thân, mở rộng tiền đồ kinh doanh.

Sau một thời gian nỗ lực không ngừng, Kuteyiba được giao công việc sắp xếp chỗ ăn ở và đi lại cho những nhân viên khảo sát và các nhà địa chất học làm việc tại Kuwait. Thông qua công việc này, Kuteyiba dần bước vào tìm hiểu ngành công nghiệp khai khoáng của Kuwait. Khi đó các công ty dầu mỏ cần một lượng lớn sỏi làm bê tông phục vụ cho xây dựng các mỏ dầu ở Ba Tư, thế nhưng lượng sỏi tại địa phương lại có hàm lượng muối quá lớn, không phù hợp tiêu chuẩn. Các công ty dầu mỏ đã thuê kiến trúc sư người Iran với ý định khai thác sỏi tại nội địa Iraq nhưng do vận chuyển khó khăn nên kế hoạch này bị thất bại. Sau khi biết việc này, Kuteyiba đã nhìn thấy cơ hội làm giàu. Mặc dù lúc đó Kuteyiba không có tiền nhưng ông quyết không cam tâm trước hiện thực, không từ bỏ cơ hội này. Bản thân không có đủ tiền, Kuteyiba quyết chí đi vay tiền. Ông đi đến Basrah'Al tìm gặp 3 thương nhân Do Thái giàu có ở đây. Dù Kuteyiba có lý do rất chính đáng nhưng do Kuteyiba lúc đó không phải là người danh tiếng, gia đình ông cũng không phải là danh gia vọng tộc nên 3 thương nhân Do Thái tất nhiên không dễ dàng chấp thuận cho Kuteyiba vay tiền. Đối mặt với khó khăn, Kuteyiba không hề nản chí, sau một thời gian dài nỗ lực, các thương nhân Do Thái cuối cùng cũng bị khả năng giới thiệu và tinh thần cố gắng của Kuteyiba thuyết phục. Cuối cùng họ cũng đồng ý cho Kuteyiba vay tiền.

Có được khoản tiền này Kuteyiba đã tham gia đấu thầu công trình xây dựng của công ty dầu mỏ. Kết quả thật đáng kinh ngạc. Kuteyiba đã đánh bại các đối thủ khác để

giành được gói thầu này. Sau khi trúng thầu, Kuteyiba liền mua một số sà lan và tàu kéo, trong đó có một chiếc tàu chiến của Anh từ thời Thế chiến thứ nhất. Đồng thời, ông còn thuê thêm gần 200 chiếc thuyền buồm nhỏ. Với sự chuẩn bị như vậy, ông bắt đầu sự nghiệp chuyên chở cát sỏi giữa Kuwait và Abadan. Thời kỳ trước những năm 20 của thế kỷ 20, mỗi tháng đoàn tàu của Kuteyiba có thể vận chuyển được 20.000 - 25.000 tấn sỏi. Thời gian đó chưa có hệ thống máy móc khai thác nên Kuteyiba đã phải thuê 6000 nhân công khai thác thủ công. Nói vậy để bạn có thể hình dung quy mô kinh doanh của ông ta. Để thực hiện ước mơ của mình, Kuteyiba đã không ngừng nỗ lực, luôn kiên trì trước mọi khó khăn.

Đến năm 1940, thời điểm trước khi nổ ra Chiến tranh thế giới thứ hai, Kuteyiba đã có 15 sà lan và 3 tàu kéo lớn. Chủ động tạo cơ hội đã giúp Kuteyiba có được thực lực nhất định. Đến khi kết thúc việc kinh doanh vận chuyển cát sỏi, ông đã có được một số vốn tương đối để chuyển hướng làm ăn sang ngành kinh doanh khác, trở thành đại lý cho công ty Hàng không Anh và Công ty xe hơi Roll-royce. Nắm bắt đúng cơ hội đã giúp Kuteyiba hoàn thành giai đoạn tích lũy ban đầu.

Trong thời kỳ Thế chiến thứ hai, ngành công nghiệp ô tô gặp khó khăn, ông lại nắm bắt cơ hội, tận dụng số vốn của bản thân, chuyển hướng sang cho thuê đội tàu vận tải của mình và bắt tay vào ngành kinh doanh thực phẩm. Chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, Kuteyiba trở thành đại lý tiêu thụ của hãng General Motor. Trên cương vị mới này, ông đã tiến hành tìm hiểu và nghiên cứu đến thông thuộc mọi mặt của ngành công nghiệp ô tô này.

Hàng năm, ông đều ra nước ngoài tham dự các cuộc triển lãm ô tô lớn. Sau một thời gian nghiên cứu tìm hiểu, ông phát hiện ra rằng điều mà khách hàng quan tâm nhất không phải là kiểu dáng bên ngoài của xe mà là nội thất bên trong xe. Nắm bắt cơ hội này, ông lại mạnh dạn đầu tư vào ngành nghề kinh doanh mới, tự mở ra cho mình một chân trời mới.

Khi đó rất nhiều thương gia giàu có ở Kuwait đều đầu tư tiền để mua cổ phiếu hoặc tham gia buôn lậu vàng qua biên giới Ấn Độ. Bọn họ cũng khuyên Kuteyiba nên làm như vậy để tích lũy tiền vàng nhưng ông không làm như vậy mà vẫn hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của mình, tin rằng mình nhất định sẽ thành công. Sự thực đã chứng minh, chính nhờ vào sự tự tin của mình, Kuteyiba đã liên tục nắm bắt được cơ hội và giành được thành công liên tiếp.

Kuteyiba có một câu danh ngôn: “Đối với một người đàn ông đã có được mọi thứ thì điều quan trọng nhất đối với anh ta là suy nghĩ xem quà tặng cho số phận sau này của mình là gì”. Từ tay trắng gây dựng nên công ty vận chuyển cát sỏi rồi lại chuyển sang ngành tiêu thụ xe ô tô, những thành công rực rỡ mà ông thu được trong suốt sự nghiệp của mình đều bắt nguồn từ việc ông đã chủ động tìm kiếm cơ hội, tạo dựng cơ hội, tự tiến cử bản thân và biết cách tận dụng cơ hội chính xác.

Để có thể tự tiến cử mình cần phải có sự tự tin và lòng dũng cảm. Bởi vì, tự tin và tài năng chính là nguồn vốn lớn nhất của chúng ta. Tiến sỹ tâm lý Rossinov từng nói: “Bạn càng luyện tập thì lòng tự tin của bạn càng có thể tạo ra phong cách tốt cho mình, bạn sẽ cảm thấy mình có quyền lên tiếng, có thể chiếm cứ một khoảng không gian, cảm

thấy tự do tự tại”. Sự tự tin của bạn phải được thể hiện ngay trong hành động và cử chỉ của bạn. Hãy thử nhìn những người thành công trong xã hội, có ai là không yêu bản thân mình đâu. Một người cảm thấy tự do và tự tin sẽ luôn ngồi vào chính giữa chiếc ghế chứ không ngồi vào bên mép ghế.

Tự tiến cử mình là một tài năng, cũng giống như hội họa vậy. Thực chất, cả hai hoạt động này đều nhằm vun đắp và xây dựng phong cách. Nếu không có phong cách riêng, bạn sẽ chỉ là một cá nhân riêng lẻ chìm ngập trong biển người mênh mông này. Phong cách chính là yếu tố tổng hợp mà bạn và người khác có thể nhìn thấy và cảm nhận được. Có được phong cách riêng, bạn sẽ có được sức hấp dẫn riêng. Quá trình tiến cử bản thân sẽ không cảm thấy lúng túng, đem lại cảm giác mới mẻ cho người khác, khiến người khác dễ chấp nhận mình hơn.

Tự tiến cử mình là một nghệ thuật, có lúc cần phải giản đơn, có lúc lại cần phức tạp. Sự đơn giản không thể thay thế một chính thể hay một bộ phận nhưng có thể giúp chúng ta gạt bỏ nhân tố nhiễu, xóa những yếu tố phức tạp rườm rà. Khi đó, ta có thể bình tĩnh nhìn nhận bản thân mình, sống cho trọn vẹn từng ngày trong cuộc đời mình. Người xưa nói: khi vẽ hào hoa đi đến tận cùng sẽ lộ ra bản chất thuần phác cũng chính là nói về ý này. Sự phức tạp đôi lúc có thể làm mất đi tính chân thực của bản thân, không tránh khỏi gây ấn tượng sai lệch cho người khác nhưng lại rất phù hợp với sự sặc sỡ đa dạng của xã hội hiện nay. Sự vận dụng linh hoạt giữa phương thức đơn giản và phức tạp có thể giúp người ta thêm thành thạo và hiệu quả.

Diễn viên hài nổi tiếng người Mỹ Hoffer mỗi lần biểu diễn đều thu hút được rất đông quần chúng. Điều này chính là nhờ tài năng tự tiến cử của ông ta. Ông ta có thói quen, luôn tìm hiểu kỹ về đối tượng khán giả của buổi biểu diễn, nếu chưa nắm chắc thì ông ta tuyệt đối không biểu diễn.

Năm 1978, Hoffer tới lưu diễn tại một thành phố của Australia. Buổi biểu diễn kéo dài 2 tiếng đồng hồ nhân dịp khánh thành một khu trung tâm vui chơi 8300 chỗ ngồi. Để phục vụ cho 2 tiếng biểu diễn này, Hoffer và các cộng sự của ông đã phải bỏ ra 3 tuần để chuẩn bị, nghiên cứu tỉ mỉ về từng mặt đời sống người dân Úc. Họ đã phải tìm hiểu từ lịch sử, khí hậu, động vật, công nghiệp, món ăn, thắng cảnh, thành phần chủng tộc cho đến tiếng lóng của dân địa phương.

Đến khi Hoffer lên biểu diễn, những người không biết còn lầm tưởng ông là người dân địa phương. Thực tế, ngay từ câu nói đầu tiên, ông đã thu hút được sự chú ý của khán giả và thể hiện sự hiểu biết sâu sắc của mình về cuộc sống bản địa.

Một số nhà tư tưởng thời Lý thời Trần đã từng nói: “Vạn vật cạnh tranh với nhau nhưng đều do trời lựa chọn; chỉ có những gì thích nghi được và phù hợp thì mới có thể tồn tại”. Sự cạnh tranh trong thời đại kinh tế tri thức ngày nay là hết sức ác liệt. Trong đó, vấn đề tồn tại lớn nhất chính là vì thời đại này không có nhiều Bá Nhạc để có thể phát hiện ra tài năng “thiên lý mã” của bạn. Nếu bạn không tự tiến cử mình thì bạn sẽ chẳng bao giờ được người ta biết đến.

Cuộc đời của con người hết sức gấp ghe, cạnh tranh lại hết sức ác liệt, như gương của Mao Toại, Phùng Huyền thời cổ. Hai người họ lúc đầu đều rất kiêu lời. Điều

này thể hiện bọn họ ngay từ đầu đã ỷ vào tài năng của mình, coi mình là “Thiên lý mã” chờ Bá Nhạc đến phát hiện ra họ nhưng không ngờ “Bá Nhạc” cũng có lúc xao nhãng mà bỏ qua họ.

Tục ngữ nói: “Con gió to là nhờ khả năng mượn lực”, làm việc gì cũng cần phải biết “mượn thế”, Mao Toại và Phùng Huyền là người rất biết nắm bắt thời thế, chọn đúng thời điểm thích hợp để tự tiến cử mình, cuối cùng đều gặt hái được thành công lớn. Vì vậy, chúng ta ngày nay càng cần phải biết nắm bắt cơ hội, tự tiến cử bản thân đúng lúc. Xã hội hiện đại là xã hội của nhân tài, tất cả các cuộc cạnh tranh đều là cạnh tranh về nhân tài. Nếu bạn không tự đứng ra thì sẽ có hàng trăm, hàng nghìn những Mao Toại khác đứng ra. Nếu bạn cứ khư khư giữ quan niệm cổ “Rượu thơm không sợ ngõ vào sâu”, “Hữu xạ tự nhiên hương” thì chỉ sợ rằng đợi đến khi rượu của bạn hổng hết, hoa của bạn héo tàn mà cũng chẳng có ai đến thưởng thức.

Thời đại ngày nay là thời đại của những người biết tiến cử mình. Chỉ cần bạn tự nhận thấy bản thân mình có khả năng, có năng lực thì bạn nên sớm tự đứng lên nắm bắt cơ hội, tự tiến cử mình, vượt qua những trở ngại và khó khăn để đi tới thành công.

6. Để đạt được mục đích, Người quân tử vẫn phải ☐ nói đi nói lại ☐, ngựa tốt cũng phải ăn ☐ cỏ hôi đầu ☐

Xuất phát từ quan điểm hiện thực, thì không thể theo quan điểm cổ của người xưa ☐ Hảo mã bất ngật hồi đầu thảo ☐ (con ngựa tốt không bao giờ chịu quay trở lại ăn ở bãi cỏ mà nó đã từng ăn) được, hoặc ☐ Quân tử nhất ngôn ☐. Cứ giữ quan điểm như vậy sẽ làm mất đi không gian xoay sở của mình, tự mình chặn lại con đường lui của mình, từ đó dẫn đến những bi kịch và thất bại trong cuộc đời.

“Ngựa tốt không bao giờ lui vó”, “đã là quân tử phải nhất ngôn”. Câu nói nghe rất kêu, rất sáng khoái, thậm chí có vẻ là rất có chí khí nữa. Từ xưa đến nay, rất nhiều người đã ca ngợi và lấy câu nói này làm dẫn chứng và tôn chỉ để làm việc. Ngày nay, cũng có rất nhiều người bị những câu nói này trói buộc tư tưởng và suy nghĩ dẫn đến để lỡ đi nhiều cơ hội thành công. Rất nhiều người trong những thời điểm phải đối mặt lựa chọn việc nên quay lại hay không quay lại, thường lựa chọn theo cảm tính. Mặc dù họ biết rõ rằng là “bãi cỏ cũ” vừa tươi vừa ngon, vẫn hấp dẫn hơn “bãi cỏ mới”, nhưng lại không dám quay đầu trở lại để ăn, “Nơi mình đã tuyên bố dứt áo ra đi”, thì dù có tốt hơn nơi khác rất nhiều, nhưng vẫn không dám quay đầu trở lại để xin việc, tự cho rằng thế là mất thể diện, phải “thể diện” là người “có chí khí”. Thực ra, khi phải lựa chọn giữa việc quay lại hay không quay lại, từ bỏ hay không từ bỏ thì cái cần cân nhắc suy nghĩ không phải là “thể diện” hay “chí khí” mà là vấn đề mang tính thực dụng. Để đạt được mục đích

cuối cùng thì kể cả phải quay trở lại vẫn là một lựa chọn thông minh.

Xã hội ngày nay đang nổi lên xu thế “kén cá chọn canh” trong việc lựa chọn công việc của những người có tay nghề cao. Trong công việc chỉ cần có đôi chút không vừa lòng, hoặc cảm thấy bị áp lực là họ lập tức xin thôi việc. Thế nhưng nhiều người trong số họ lại gặp phải những trường hợp rắc rối khi tìm được một chỗ làm rất có tiền đồ phát triển thì lại gặp phải rất nhiều vấn đề như : “Cấp trên tính tình nóng nảy, động nói là lại mắng người, rồi phạt lương...”; “Ngày nào cũng phải đi làm tăng ca mà tiền bồi dưỡng tăng ca lại quá thấp v.v” Đến lúc họ quay đầu nhìn lại mới nhận ra rằng công việc trước kia của mình mới tốt làm sao, lúc này mới thấy nhớ bầu không khí làm việc ở công ty trước, nhớ đến tình cảm đoàn kết, gắn bó của các đồng nghiệp cũ. Họ muốn quay lại cơ quan cũ nhưng vì ngại câu nói “Ngựa tốt không ăn cỏ hôi đầu” “Quân tử phải nhất ngôn”, “Bước chân đi cấm kỳ trở lại”..., vì sĩ diện mà họ không dám quyết định lựa chọn trở lại.

Trần Lam là phó tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á của Tập đoàn chuyển phát nhanh đa quốc gia. Thành công của ông khiến nhiều người hết sức ngưỡng mộ. Nhưng thực ra, Trần Lam là người đã từng nếm mùi mùi “cỏ hôi đầu” rồi mới có thể trở thành người châu Á giữ chức vụ cao nhất trong Tập đoàn chuyển phát nhanh Fedex của Mỹ.

Công việc đầu tiên của Trần Lam là làm nhân viên chuyển phát nhanh ở Hồng Kông. Sau khi tốt nghiệp khoa lịch sử của Trường Đại học Hồng Kông, chàng trai trẻ Trần Lam vào làm việc tại chi nhánh Fedex ở Hồng Kông. Trong thời gian đó, Trần Lam đã liên tục 2 năm giành được giải thưởng “Nhân viên giỏi nhất” của công ty. Dần dần, Trần Lam được thăng chức làm Giám đốc điều hành. Sau thành tích thuyết phục thành công Cục thương mại và Hải quan Hồng Kông nói lỏng những điều lệ thuế quan, Trần lam được thăng chức làm Tổng giám đốc tiêu thụ, phụ trách khu vực châu Á-Thái Bình Dương, trở thành người châu Á đầu tiên giữ vị trí Giám đốc tiêu thụ phụ trách một khu vực rộng lớn của một tập đoàn lớn của Mỹ.

Nhưng điều làm mọi người ngạc nhiên hơn cả là đúng vào lúc công việc đang thuận lợi như vậy thì Trần Lam lại quyết định từ bỏ công ty. Lý do mà Trần lam muốn thôi việc là vì chức vụ mà anh đang nắm giữ đã quá thành công. Tuy chỉ giữ chức vụ phụ trách về tiêu thụ trong một thời gian ngắn nhưng ông đã nắm bắt được tương đối mọi ngóc ngách của công việc. Xuất phát từ góc độ phát triển ngành nghề, ông nhận thấy bản thân ông cần có cơ hội để tiến hành quản lý tổng hợp và toàn cục diện. Khi ông lựa chọn ra ngoài làm việc, mục tiêu mà ông hướng tới không phải là môi trường làm việc và đãi ngộ, mà muốn tìm hiểu cơ hội rèn luyện, đương đầu với những thử thách.

Sau khi đi khỏi công ty chuyển phát nhanh, Trần Lam vẫn thường xuyên liên lạc với Ban giám đốc công ty cũ nên ông nắm rất rõ tình hình phát triển của công ty này. Năm 1996 là năm quan trọng nhất trong công cuộc phát triển của Fedex tại Trung Quốc. Tiềm năng to lớn của thị trường khiến Trần Lam cảm nhận cơ hội đã đến. Đồng thời, nhận thấy quan hệ và điều kiện làm việc ở công ty cũ cũng khá tốt, khá phù hợp với bản thân và có thể tạo điều kiện phát triển hơn nữa cho mình nên ông đã không hề do dự khi quyết định quay trở lại công ty. Ông tự nhủ: Nếu quay về công ty cũ, ông vẫn có thể nhận được

sự tín nhiệm của cấp trên, vừa có thể tham gia vào bộ máy lãnh đạo cấp cao. Vậy thì, quay trở về cũng chẳng có gì là không tốt.

Sau khi ra công ty khác làm việc một năm, Trần Lam lại quay về làm việc tại công ty cũ. Khi trở về tiếp nhận chức vụ cũ cũng là lúc công ty đang gặp thách thức trong đàm phán xây dựng trung tâm vận chuyển. Trần Lam được cử đi làm giám đốc phụ trách thị trường Đài Loan. Trong hoàn cảnh phải chọn áp lực nặng nề từ nhiều hướng, Trần lam đã vận dụng tài đàm phán độc đáo và những quyết định thông minh để thúc đẩy nhanh chóng việc phát triển nghiệp vụ và đã giành được hiệu quả rõ rệt. Thành công to lớn này một lần nữa khiến cấp trên và đồng nghiệp của ông hết sức khâm phục.

Xét từ góc độ của người lãnh đạo công ty, khi thấy nhân viên cũ quay trở lại xin việc, không những không ghét bỏ mà có khi còn rất tán thưởng. Tuy nhiên, không phải nhân viên bỏ việc nào cũng có dũng khí quay trở lại xin làm việc.

Trần Long sau khi tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng Harvart đã vào làm việc một năm ở công ty nọ. Công việc hàng ngày hết sức bận rộn và vất vả, liên tục phải tăng ca và đi công tác liên miên. Sổ nhật ký của Trần Long còn ghi chép không ít những câu than thân trách phận cộng thêm với việc thường xuyên nói chuyện với những đồng nghiệp có chung cảm nghĩ như mình, khiến Trần Long càng cảm thấy công việc hiện tại của mình quá nặng nề, không thể tiếp tục. Nghĩ như vậy nên Trần Long quyết định chuyển sang cơ quan khác. Việc Trần Long xin từ chức khiến cho cấp trên hết sức bất ngờ, nhưng sau khi nói chuyện, cấp trên đã phê chuẩn đơn xin từ chức của anh. Trước khi chia tay, cấp trên còn nói với Trần Long: “Người trẻ cần phải xông pha trong trường đời, học thêm những kiến thức mới, nếu đi rồi mà cảm thấy không phù hợp, chúng tôi luôn sẵn sàng chào đón cậu trở lại, sổ thẻ công tác của cậu tạm thời vẫn được bảo lưu”. Câu nói của cấp trên quả thật đã khiến Trần Long rất hồ thẹn.

Nhờ thành tích học tập tốt và kinh nghiệm công tác trước kia, Trần Long nhanh chóng tìm được một công việc mới. Đem trong mình tâm trạng phấn khởi vô cùng, Trần Long bắt đầu lao vào công việc mới của mình. Nhưng ngay ngày đầu tiên đi làm, anh ta đã bị vỡ mộng, Trần Long nhận ra mình hoàn toàn không phù hợp với môi trường mới này, không khí làm việc ở môi trường mới cũng không tốt, đồng nghiệp mới tỏ ra không thiện cảm gì với anh. Cảm giác tươi vui khi bắt đầu công việc mới đã hoàn toàn biến mất ngay trong buổi sáng làm việc đầu tiên. Dù sao cũng mới chuyển đến làm việc, Trần Long chỉ còn cách gắng gượng. Một tháng sau Trần Long vẫn cảm thấy mình không thể hòa nhập và thích ứng môi trường làm việc mới này. Trong một lần tình cờ Trần Long gặp lại người cấp trên của mình ở công ty cũ. Giám đốc ân cần hỏi han tình hình hiện tại của Trần Long. Được dịp, Trần Long dốc lòng tâm sự với giám đốc về nỗi niềm hiện tại của mình. Giám đốc phân tích hình hình công ty và phương hướng phát triển cho tương lai của Trần Long, khuyên Trần Long trở về làm việc tại công ty cũ. Được sự động viên của Giám đốc, Trần Long đã mạnh dạn xóa bỏ quan niệm “ngựa tốt không ăn cỏ hôi đầu”, mà lại quyết tâm về làm việc lại tại công ty cũ. Quyết định này của Trần Long khiến không ít bạn bè của anh ngạc nhiên, không ít người dị nghị nhưng đa số đều tỏ ý ủng hộ anh.

Có người hỏi Giám đốc tại sao lại khuyên Trần Long trở về làm việc, câu trả lời của vị giám đốc nọ rất đơn giản: “Lăng tử hồi đầu kim bất hoán, ngựa tốt chính là ngựa

có thể ăn được loại cỏ hôi đầu mới là con ngựa tốt”, “Quân tử nhất ngôn là quân tử đại, quân tử nói lại mới là quân tử khôn. Thực chất đúng là như vậy, việc quay lại làm việc phản ánh sự trưởng thành và chín chắn trong lựa chọn giữa hai chiều về giá trị nhân tài giữa các xí nghiệp và cá nhân người lao động. Trong nền kinh tế tri thức hiện nay, hiện tượng ăn “cỏ hôi đầu” “Quân tử vẫn phải nói lại” đang tồn tại khá phổ biến. Những nhân công chuyển việc thường là những người có tài, “nhảy việc” là để mở mang thêm kiến thức, thực chất là một hành vi tích cực. Khi đã tích lũy thêm được kiến thức, phát hiện ra nguồn nhân lực phục vụ ngành nghề của mình vẫn còn rất non trẻ trong khi bản thân họ đã tích lũy đủ đầy kinh nghiệm, lẽ tất nhiên, họ sẽ lựa chọn việc quay lại làm việc ở những công ty cũ có điều kiện phát triển tốt. Các công ty cũ cũng nên coi trọng những người trở lại làm việc này, bởi lẽ việc thay đổi nhân sự mới, bản thân nó đã chứa đựng nhiều yếu tố mạo hiểm. Những nhân viên cũ khi trở lại làm việc có lợi thế là họ đã quen thuộc với nề nếp, thành thạo với nghiệp vụ của công ty, như vậy có thể tiết kiệm được chi phí tuyển dụng và chi phí đào tạo nhân viên, những nhân viên trở lại làm việc sau khi nhảy việc, tự bản thân họ đã xác định ý thức công tác rất rõ ràng và chuyên tâm với công việc. Điều này giúp nâng cao hiệu quả công tác, có lợi cho công ty cũ.

Rất nhiều công ty nổi tiếng trên thế giới đều có chế độ đãi ngộ áp dụng cho những nhân viên “nhảy việc” trở lại làm việc. Các công ty này đều nắm bắt rất rõ tâm lý của nhân viên. Những nhân viên trẻ có năng lực khi mới vào làm thường cảm thấy áp lực và sự buồn tẻ, chưa nhận thức đầy đủ về tương lai phát triển của mình ở công ty nên thường có ý định muốn đi nơi khác, để có cơ hội va chạm với thế giới bên ngoài. Nhưng những người trẻ này lại không nhận thức được một điều, đó là các công ty lớn luôn xây dựng một sách lược hoàn chỉnh để bồi dưỡng lớp nhân tài của công ty, họ muốn nhân viên phải tích lũy đầy đủ về lượng rồi mới tiến tới có sự nhảy vọt về chất. Khi những nhân viên trẻ nhảy việc ra ngoài, va chạm với xã hội bên ngoài, thấy khó khăn rồi mới thấy hối tiếc công ty cũ. Như vậy, nhân viên trẻ sau khi quay trở lại làm việc, họ sẽ chuyên tâm vào làm việc hơn, từ đó giành được những thành tích cao hơn.

Nhiều công ty nổi tiếng đều lấy cơ sở của việc tuyển mộ nhân viên là, họ có năng lực phát triển thực sự hay không. Với những chú ngựa tốt, các công ty thường rất hoan nghênh họ có thái độ “ăn cỏ hôi đầu”, đồng thời cũng tạo không gian phát triển cho họ đối với các doanh nghiệp, việc chảy máu chất xám của các nhân tài chủ chốt đã tạo cho các ông chủ phải có chế độ quản lý nguồn nhân lực phù hợp. Hiện nay, đã có nhiều công ty đặt ra chế độ đãi ngộ đối với những nhân viên giỏi xin trở lại làm việc tại công ty, như vậy có thể tận dụng mọi khả năng để giữ nhân tài có giá trị. Xét về góc độ cá nhân, quay lại làm việc cũng chính là để chính mình có thể phát triển tốt hơn, thực hiện lý tưởng của cuộc đời.

Ông cha ta đã có câu: “Chim khôn biết chọn cây mà đậu, người tài biết chọn chủ để thờ”. Việc đầu cơ ban đầu có thể tạo thành bước ngoặt lớn trong đời của bạn có thể giúp đỡ nhiều cho sự phát triển độc lập của bạn sau này.

7. Để thành công cần phải có chiến thuật, chiến lược hợp lý và linh hoạt

Thời Xuân Thu Chiến quốc, nước Sở tấn công nước Tống. Tống là một nước nhỏ, đương nhiên không phải là đối thủ của nước Sở nên phải cầu cứu nước Tấn. Mùa xuân năm sau, Tấn Văn Công phái binh đánh hai nước đồng minh của Sở là nước Tào và nước Vệ, bắt hai nước này phải tuyệt giao với Sở. Nước Sở bị chọc tức nên lập tức triệt bỏ vòng vây của nước Tống, chuyển hướng sang tấn công nước Tấn. Quân lính của hai nước bài binh bố trận ở Bộc Thành cùng quyết một trận tử chiến.

Khi đó, thực lực của nước Tấn rất mạnh, Vua nước Tấn là Tấn Văn Công Trùng Nhĩ. Nhưng giữa hai nước còn tồn tại một vấn đề, đó là khi Trùng Nhĩ còn là Công tử nước Tấn, do bị vương hậu bức hại phải chạy nạn sang nước Sở. Khi đó, vua nước Sở là Sở Thành Vương cũng đối đãi với Trùng Nhĩ khá tốt, khi Sở Thành Vương hỏi Trùng Nhĩ sau này sẽ báo đáp nước Sở như thế nào, Trùng Nhĩ đáp: “Mỹ nữ, gấm vóc, châu báu, đại vương đều có đủ cả, tôi còn có thể tặng ngài thứ gì được đây? Giả như nhờ hồng phúc của đại vương, thần có thể trở về nước chấp chính, vạn nhất hai nước Sở-Tấn xảy ra chiến tranh, tôi sẽ cho lui quân 3 xá (1 xá bằng khoảng 30 dặm) để tỏ lòng tri ân với quý quốc. Nếu như tới lúc đó, nước Sở vẫn còn muốn đánh thì hai bên sẽ tiếp tục giao chiến”.

Khi giao tranh, Tấn Văn Công giữ lời hứa khi trước, ra lệnh cho lui quân 90 dặm. Nhưng đại tướng nước Sở khi đó là Tử Ngọc vẫn lệnh cho quân Sở truy kích liên tục.

Nước Sở liên quân với nước Trần và nước Thái, binh lực tương đối mạnh, nước Tấn mặc dù liên quân với nước Tề và nước Tống nhưng binh lực vẫn yếu hơn so với nước Sở. Trước tình hình quân Sở truy đuổi ráo riết, cậu của Tấn Văn Công là Tử Phạm nói: “Tôi nghe nói: Đối với người quân tử chú ý tới lễ giáo thì càng cần phải coi trọng sự trung thành và chữ tín, giành được sự tín nhiệm của mọi người nhưng trong cuộc chiến sinh tử, có thể sử dụng nhiều thủ đoạn giả để mê hoặc đối phương. Vì vậy, đại vương có thể tận dụng những biện pháp ngụy trang, vậy mới có thể giành chiến thắng được”.

Tấn Văn Công là vị vua sáng suốt. Sau khi cân nhắc lời của Tử Phạm thấy rất có lý bèn quyết định nghe theo kế sách ấy.

Đầu tiên, quân Tấn tập trung lực lượng đánh tan liên quân hai nước Thái, Trần, phá vỡ tả quân của Sở. Sau đó cánh quân chủ lực của quân Tấn giả vờ lui binh, dẫn dụ tả quân của Sở truy kích rồi bất ngờ dùng phục binh đánh chặn chia cắt quân Sở. Quân Sở trúng kế, hữu quân bị tiêu diệt, trung quân buộc phải rút lui. Sau trận chiến này, quân Sở bị thất bại nặng nề, thực lực suy yếu đi nhiều trong khi thực lực nước Tấn lại ngày một mạnh lên. Trận chiến Bộc Thành đã trở thành ví dụ kinh điển về lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Sau khi nước Tề chiến thắng nước Sở. Hàng loạt các nước như Tề, Lỗ, Tống, Trịnh, Thái, Lữ, Vệ đều tới xin kết minh với nước Tề. Nước Tề trở thành bá chủ chư hầu.

Thắng bại của chiến tranh, không chỉ dựa vào thực lực của các bên tham chiến mà nhiều khi lại được quyết định bởi mưu lược, chỉ cần có mưu lược và kế sách thích hợp thì bên yếu vẫn có thể được chiến thắng, lịch sử chiến tranh không thiếu những ví dụ như vậy.

Thời tam quốc, sau khi chiến thắng Lã Bố, Tào Tháo đưa Lưu Bị về giam lỏng tại Hứa Đô. Lưu Bị đương nhiên không chịu đựng cảnh tù túng nên tìm mọi cách che mắt Tào Tháo. Về sau, Lưu Bị mượn cớ xin đi đánh Viên Thuật, chạy thoát khỏi Hứa Đô. Lưu Bị đánh bại Viên Thuật, đoạt lấy Từ Châu, rồi lại dùng kế sách để Viên Thiệu chống lại Tào Tháo. Vì vậy, Tào Tháo hết sức căm tức Lưu Bị. Một mặt, Tào Tháo phái 20 vạn đại quân nghênh chiến Viên Thiệu, một mặt Tào Tháo cử 2 tướng là Lưu Đại và Vương Trung lấy danh nghĩa quân của Thừa tướng nhà Hán đi thảo phạt Lưu Bị.

Đầu đông năm đó, hai cánh quân Lưu, Tào đụng độ nhau trong gió tuyết. Trong trận giao chiến đầu tiên, Quan Vân Trường một người một ngựa giao chiến với Vương Trung. Chỉ trong mấy hiệp đã bắt sống được Vương Trung đem về doanh trại. Thấy nhai ca lập công, Trương Phi cũng sốt ruột bèn nói với Lưu Bị: “Đệ cũng có thể bắt sống được Lưu Đại”. Lưu Bị nói: “Lưu Đại là chư hầu trấn giữ một phương, đệ chớ xem thường tướng địch”. Trương Phi cười đáp: “Gã Lưu Đại này đâu đáng để nhắc đến. Đệ nhất định sẽ bắt sống hắn mang về đây”. Lưu Bị cố tình nói khích: “Chỉ sợ đệ nổi tính lỗ mãng lại giết chết hắn thôi”. Trương Phi vội đáp: “Nếu lỡ giết hắn thì đệ sẽ lấy tính mạng mình để bồi thường”. Lưu Bị đồng ý và điểm 3 nghìn binh mã giao cho Trương Phi.

Trương Phi lập tức dẫn binh tấn công Lưu Đại. Sau khi Vương Trung bị bắt, Lưu Đại hạ lệnh đóng chặt cửa trại cố thủ không ra giao chiến. Mặc cho Trương Phi liên tục mấy ngày cho người tới trước cổng trại chửi mắng Lưu Đại vẫn một mực cố thủ, liên tục mấy ngày khiêu chiến mà không có kết quả khiến Trương Phi hết sức buồn bực. Đúng lúc này, Trương Phi chợt nảy ra một kế.

Trương Phi truyền lệnh toàn quân chuẩn bị để canh hai đêm đó xuất quân đột kích trại Lưu Đại, còn bản thân mình thì cả ngày chỉ say sưa uống rượu. Xẩm tối, Trương Phi cố ý bắt lỗi một tên lính gác rồi cho người lôi tên lính gác đó ra đánh một trận, đem trói tên lính đó ra giữa doanh trại và nói: “Đội tối nay ta đánh úp Lưu Đại thắng lợi trở về sẽ chặt đầu mày tế cờ”. Đến khuya, Trương Phi ngầm sai người thả cho tên lính đó chạy trốn. Sau khi trốn khỏi doanh trại, tên lính đó vô cùng căm tức Trương Phi bèn chạy sang báo tin cho quân của Lưu Đại. Mặc dù Lưu Đại là người cẩn thận, nhưng tận mắt nhìn thấy thân hình tên lính bị Trương Phi đánh đập toi tã như vậy, nên đã tin lời hắn. Lưu Đại cao hứng nói: “Được lắm, đêm nay ta sẽ cho biết lợi hại của phục binh”.

Lưu Đại hạ lệnh để trống doanh trại, đưa toàn bộ quân sỹ ra mai phục bên ngoài trại khi quân Trương Phi xông vào trại sẽ thực hiện kế “Bắt ba ba trong rọ”.

Quả nhiên đêm đó, Trương Phi chia quân thành 3 đường tấn công trại của Lưu Đại, Nhưng đội quân chính giữa chỉ bố trí 30 người có nhiệm vụ xông vào doanh trại Lưu Đại phóng hỏa rồi kết hợp với tả quân và hữu quân đánh vào sau lưng quân Lưu Đại. Đến canh ba, Trương Phi đích thân dẫn theo một cánh quân tinh nhuệ chặn đường thoát của Lưu Đại.

Sau khi 30 lính của Trương Phi vào doanh trại phóng hỏa, phục binh của Lưu Đại bên ngoài lại cứ tưởng đại quân của Trương Phi đã trúng kế bèn hò hét xông ra chém giết. Đến lúc này, hai cánh quân của Trương Phi mới đồng loạt tấn công, phục binh của Lưu Đại bị bao vây. Quân của Lưu Đại không biết quân của Trương Phi có bao nhiêu, tinh thần hoảng loạn, đội hình bị đánh tan tác. Lưu Đại nhận thấy đại cục đã mất bèn lén đem

theo một nhóm thân binh chạy thực mạng. Trên đường lại không may gặp phải Trương Phi. Giao chiến hai hiệp, Lưu Đại đã bị Trương Phi bắt sống. Đám bộ hạ đi theo cũng tự xin hàng.

Trương Phi kéo quân về Từ Châu báo tin thắng trận, Lưu Bị nghe xong hết sức mừng rỡ, nói với Quan Vân Trường: “ Tam đệ từ trước đến nay luôn hành xử lỗ mãng, nóng nảy, vậy mà lần này đã biết dùng mưu thắng địch, thật là việc đáng mừng. Từ nay, ta cũng bớt lo về tam đệ rồi”.

“ Binh bất yếm trá ” là lời dạy của “ Binh pháp Tôn Tử ”. Trong chiến tranh không thể không tung hoả mù, không thể không “ bày trận giả ” đối với đối phương. Đây là một sách lược đúng đắn, đóng vai trò quan trọng trong tư tưởng chiến lược và nguyên tắc chiến thuật của chiến tranh.

“ Hoả mù ”, “ Trận giả ” cũng là một biện pháp được áp dụng khá thường xuyên và đạt hiệu quả cao trong phương diện tâm lý. “ Hoả mù ” hay “ Trận giả ” trong tâm lý học là biện pháp đánh lừa dư luận, làm nhiễu loạn lý trí của đối phương, mê hoặc đối phương, khiến đối phương rơi vào bẫy của ta, rơi vào vòng tay của ta, ta nhân cơ hội đó để thực hiện mục đích.

Vạn sự đều phải lấy “ Mưu lược trí tuệ ” làm đầu, làm bất cứ việc gì đều phải có kế hoạch. Khi chúng ta còn chưa trưởng thành, cha mẹ chúng ta đã phải trù tính kế hoạch trước cho chúng ta, định hướng chúng ta tương lai sẽ trở thành nhà khoa học, bác sĩ, nhà nghệ thuật như thế nào □ đồng thời lập kế hoạch bồi dưỡng giáo dục phù hợp với nghề nghiệp tương lai của chúng ta. Thực ra, mọi việc lớn nhỏ trên đời, từ tranh cử tổng thống cho đến lao động nuôi một gia đình, đều cần phải dùng đến mưu lược và kế sách. Có kế sách và mưu lược mới có thể giúp chúng ta nhanh chóng thành công.

Khi Bill Clinton tranh cử Tổng thống Mỹ, có một thời gian tỷ lệ ủng hộ của ông giảm xuống rất thấp do một số phóng viên đã liên tục đưa tin về một vấn đề làm mất uy tín của ông. Vì vậy, Clinton đã thuê một công ty tư vấn có kế sách giúp ông vượt qua. Thế là, trong buổi truyền hình trực tiếp của Công ty truyền hình Colombia người xem đã được chứng kiến một sự kiện cảm động: Khi Clinton đang phát biểu diễn thuyết vận động tranh cử, phu nhân của Clinton là Hilary lúc đó đang đứng cạnh ông, đột nhiên chùm đèn treo trên trần bị đứt dây rơi xuống. Theo bản năng, mọi người đều vội nhảy ra để tránh, nhưng chỉ có một mình Clinton lại rất bình tĩnh kéo vợ con ra, ông đã ghé vai che cho vợ. Chiếc đèn chùm rơi xuống đất vỡ tan nhưng vợ chồng Clinton vẫn bình an vô sự. Trường quay náo loạn mất vài phút rồi mới ổn định trở lại, tiếp tục phát sóng. Cảnh quay này đã làm cảm động rất nhiều người Mỹ. Đặc biệt là những nữ cử tri. Họ rất hâm mộ và khâm phục Clinton. Tỷ lệ phiếu bầu của Clinton sau đó đã tăng lên đáng kể.

Mặc dù vận dụng mưu lược không thể dập khuôn trong mọi lĩnh vực và hiệu quả trong từng lần áp dụng là khác nhau, nhưng trong những hoàn cảnh đặc thù nó sẽ tự nhiên được kích hoạt bởi những nhân tố bên ngoài, không ngừng tạo ra những kỳ tích mới, từ đó giúp bạn khắc phục khó khăn, mở ra cánh cửa đi tới thành công.